

LIGHT
LITERATURE
FOR
TAMIL HOMES.

II.

VIJAYAMARTHANDAM.

A. MADHAVIAH, B.A.

சேந்தமிழ் 'நாவல்' கள் .

உ.

விஜயமார் த்தாண்டம் .

காதற்பத்து—கற்புப்பத்து.

இது

அ. மாதவையர், பி. ஏ.,

இயற்றியது.

முதற்பதிப்பு.

சேன்னை :

ஸ்ரீநிவாஸ, வரதாசாரியார் அண்டிகம்பெனி,
திருவல்லிக்கேணி.

1903.

All Rights Reserved.

MADRAS:

PRINTED BY SRINIVASA, VARADACHARI & CO.,
MOUNT ROAD.

உள்ளுறை.

பக்கம்

உரிமையுரை	...	...	...	...	iv
-----------	-----	-----	-----	-----	----

I. காதற்பத்து:—

க. குப்பையுயரக் கோபுரந்தாழ்ந்தது	...	...	1
உ. கஷ்டகாலத்தில் இஷ்டனையறி	...	...	24
ங. இலவுகாத்தகினி	...	...	41
ச. சுண்டெலியும் சிங்கமும்	...	...	62
டு. மூர்க்கராஜா தூர்மந்திரி	...	...	71
சு. வெருத்த தெல்லாம் பாலா	...	...	86
எ. சாகத்துணிந்தால் சமுத்திரம் முழங்கால்	...	...	97
அ. ஆறிலும்சாவு நூறிலும்சாவு	...	...	106
க. தானொன்றுநினைக்கத் தெய்வமொன்றுநினைத்தது.	...	...	121
ய. தன்வினை தன்னைச்சரிம்	...	...	138

II. கற்புப்பத்து:—

க. ஆடுபிழைத்தால் ஆட்டுமயிர்தான் தருவார்யார்	...	...	156
உ. எரிகின்றவீட்டிற் பிடுங்கின திலர்பம்	...	...	166
ங. ஊக்கமது கைவிடேல்	...	...	177
ச. புலிபசிக்கினும் புல்லுத்தின்னுமா	...	...	189
டு. வேலியேதின்றால் தெய்வமேகாவல்	...	...	205
சு. பெண்ணும்மோ புண்ணும்மோ	...	...	218
எ. மூடன் வாழ்வு மூன்றேநாள்.	...	...	230
அ. மந்திரம்கால் மதிமுக்கால்	...	...	235
க. எரிகிறதாடியில் சுருட்டுப் பற்றவைத்தல்.	...	...	239
ய. அடாஅதுசெய்வார் படாஅதுபடுவார்	...	...	245
நிகழ்காலநிலைமை	...	...	52

உரிமையுரை.

‘உயர்தொண்டை மண்டலத் தூற்றுக் காட்டுக்
கோட்டத்து நீவனூர் நாட்டுக்கண் ஆற்றூர்
நத்தத்து வாழ்வு நண்ணுமாப் பூதியார்
கோத்திரத் தொன்மைக் குடிப்பிறப் பாளன்’;
தீந்தமிழ் வழங்கும் பாண்டிநன் னாட்டுள்
வெள்ளக் காற்பதி வள்ளலாம் பழனி
யப்ப னளித்த சுப்பிர மணியவேள் ;
திருத்தகு நெல்லைச் சிலேடைவெண் பாவும்
மிசுவைக் கோம்பி விருத்தமும் நவின்றும்,
கோதில் கீதையைக் கும்மியா ஓதியும்,
ஆங்கிலம் நின்று பாங்குறப் பெயர்த்துப்
பாக்களார் சுவர்க்க நீக்கமும் வசன
மென்னடைக் கல்வி விளக்கமும் அளித்தும்,
நற்றமிழ் வளர்க்கும் நாவலன் ; அன்றியும்,
செய்குதற் கருமையும் செய்தபிற் காப்பும்,
பிறைமதி யன்ன நிறைதரு பெற்றியும்,
பயில்தொறும் நூலென விளிக்கும் பான்மையும்,
ஒத்த உணர்ச்சியி னுற்ற கிழமையும்,
அகநகு மெய்மையும், அல்ல லுழப்புமь,
மிகுதியின் மேற்சென் றிடிக்கு மேன்மையும்,
உடுக்கை யிழந்தோன் ஒண்கையின் உதவியும்,
கொட்பின் ரொல்லுழி ஊன்று குணமும்,
சொல்லிற் புனையினும் புல்லெனு மென்மையும்,
மற்றெலா நலனும் மன்னிய நட்பினன் ;
ஆயவென் அன்பற் காக்கினன்
வாயுமிந் நாவல் உரிமை வாழியே.

மார்க்கபுரம், }
11-7-1903. }

அ. மா.

விஜயமார்த்தாண்டம் :

ஒரு தமிழ் ‘நாவல்.’

காதற்பத்து.

“வாமமேகலைமங்கையரால்வரும்
காமம் இல்லையென்றீர் கடுங்கேடேனும்
நாமம் இல்லை நாகழம் இல்லையே.”—சம்பன்.

முதலாவது அதிகாரம்.

குப்பையுயரக் கோபுரந்தாழ்ந்தது.

சென்ற பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் வால் வெள்ளிபோற் சிறிதுகாலம்தோன்றி மறைந்த “மெய்விளம்பி” என்னும் தமிழ்ப்பத்திரிகையின் நூற் றெட்டாவது சஞ்சிகையினின்றும், பின்வரும் விருத்தாந் தம் எடுத்தெழுதப்பட்டிருக்கிறது. அப்பத்திராதிபர் இன்னும் பொய்யுடம்பொடிருக்கின், எமது செயலைப் பொறுத்தருளவேண்டி, வந்தனமும் அளிக்க ஆயத்தமா யிருக்கின்றோம்; இக்கதாரம்பத்தின் முற்கூற்றை அது நன்கு விளக்குதலின், இவ்வாறு விஷயசோரம் செய்ய நேர்ந்தது :

108 நெ.

மெய்விளம்பி.

5-1-18....

புலிமலை ஜமீன்.

“செஞ்சாலியினை ஜில்லாவின் மலைப்பிரதேசத்துள்ள இந்த ஜமீனைப் பற்றிய வியாச்சிய விஷயத்தை நமது நண்பர் நன்றறியாரென்று எண்ணுகிறோம். தென்னாட்டுள்ள பழைய ஜமீன்களில் இஃதொன்று. மலைவளங்கள் மலிந்த இந்த ஜமீன், லக்ஷ்நுபா வருஷவருமானமுள் ளது. ஆனால், குடிகளிற் பெரும்பாலார், “தேவர்” களும், திருமங்கை யாழ்வார் குலத்தினரும், குமரக் கடவுள் மைத்துனருமாயிருத்தலின், நாகரிகமென்பது முயற்கொம்பே; மேனாட்டுக் கல்விப்பயிற்சியும் புதிய நடவடிக்கைகளும் இன்னும் இங்கே பிரவேசித்தில; நூற்றில் ஒருவனுக்குக் கூடத் தன்பெயரெழுத்து தெரியாது. கல்வியில்மட்டும் இத்துணை அறியாமை வாய்ந்துளதே யன்றி, இந்த ஜமீனிலேயே கொள்ளைக்காரர்களுக் கெல்லாம் குருபீடம்போன்ற புலிமலையென்னும் ஊரிருக்கின்றது. ‘புலிமலைப்பூனை போலீஸ் புலியின் ஓட்டத்தைப் பிடிக்குமா?’ என்று பரிகாசமாய்ச் சொல்வதுண்டு. இதன் கடைசி ஜமீன்தார், வடிவழகிய நம்பி வீரபாண்டிய சொக்கலிங்கத்தேவர் என்பவர், இரண்டு வருஷங்களுக்குமுன் தேகவியோகமாயினர். அவருக்குச் சந்ததியில்லை. அவர் மனைவியாரும் தம் கணவரிடமிருந்து முன்னாலாவது மாதத்தில் மரித்தனராக, அனாதை பிரேதத்தைச் சுற்றி நாய், நரி, கழுகுகள் கூடுவதுபோல, அடைப்ப மாதிய சிறுதொழில்களில் முன் அமர்ந்திருந்த பல பந்

துக்களும், வேறு சில ஞாதிகளும், எமக்குமக்கென்று வழக்கிடத்தலைப்பட்டனர். இராஜாங்கத்தாரோ, ஜமீனைக் கைக்கொண்டு, வழக்காளிகளை யெல்லாம் நியாய சபைக்கு அனுப்பினர். வியாச்சியச் செலவுக்குப் பணமின்றி யாவரும் வெறுங்கையராய் வாளாநிற்க, நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிகளே முதல் நியாயாதிபதிகளாயினர். இவர்கள், காலஞ்சென்ற ஜமீன்தாரின் நெருங்கிய உறவினருள், விஜயமார்த்தாண்டத்தேவர், வீரசங்கிலித்தேவர் என்ற இருவரைத் தெரிந்தெடுத்துச், சிலர் ஒருவரிடத்தும் சிலர் மற்றவரிடத்தும் ஜமீனைச் சில நிபந்தனைகளுடன் அடைமானமாக எழுதிவாங்கிப் பணமுதவி, வியாச்சியத்தைத் தொடங்கச் செய்தனர். இவ்வாறு இருதிற்றத்தார்க்கும் பொருள் உதவிய செட்டிகளுக்குள், தோற்ற கை நஷ்டமுறாதபடி வென்ற கை தனமளிக்கவேண்டும் என்ற உள்ளுடம்படிக்கை ஒன்றிருப்பதாகக் கூறுவார் சிலர். ஜில்லா நியாய சபையிலும், சென்னைப் பெரிய நியாயசபையிலும் விஜயமார்த்தாண்டத் தேவருக்கே அனுகூலமாயிற்று. பின்பு வீரசங்கிலித்தேவர் இங்கிலாந்திலுள்ள அந்தரங்க சபையில் வழக்கிட்டார்; அதில், அவருக்கே ஜமீன் உரிய தென்றும், கீழ்ச்சபையார் செய்த முடிவு தவறென்றும், உடனே ஜமீனையும் இதுகாறும் சேர்ந்துள்ள பணத்தையும் வீரசங்கிலித்தேவர்வசம் கொடுத்துவிடும் படியும் முடிவுசெய்யப்பட்டு, நேற்று மாலை 'தந்தி' வந்திருக்கின்றது. இவ்வியாச்சிய விஷயத்துக்குரிய சட்டதிட்டங்களை யாம் அறிந்திலமாயினும், மூன்னூற்றைம்பது சாக்ஷிகள் வரை விசாரித்து, ஒரே விதமாக முடிவுசெய்த

இரண்டு இந்திய நியாய சபைகளினும், இங்கிலாந்திலுள்ளார் நமது ஆசார அறுஷ்டாநங்களைப்பற்றியதிகம் தெரிந்ததாக நினைந்து, முடிவுசெய்தல், மிகவியப்பே. 'இராம னாண்டாலும் சரி, இராவணனாண்டாலும் சரி,' யெனக் கூறுதல், பொதுநன்மையைக் கருதுவார்க்கு நற்கொள்கையன்றாதலின், விஜயமார்த்தாண்டத் தேவர் தோல்வியைப்பற்றி நமக்கு மிக்க மனவருத்தமே. இவர் அதிபுத்திசாலி; தென்மொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் மிகத் தேர்ந்தவர்; சங்கீதத்தில் அரிய பயிற்சியுடையவர்; நற்குணமும், நற்சிந்தையும், நல்லொழுக்கமும் நிறைந்தவர். குழந்தைப்பருவத்தில் இவர் காட்டிய புத்தி நுட்பத்தைக்கண்டு வியந்து, மிகவேழையாகிய இவரைக், காலஞ்சென்ற ஜமீன்தாரவர்கள் எடுத்து வளர்த்துக் கல்வி பயிற்றினர். நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்ந்து, கல்வியிற்றேர்ந்துவந்த இவரும், பாலைவனத்தின்கண் தாமரைத் தடாகத்தைப் போல, அம்முரட்டு மலைப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்துவந்தார். ஜமீன்தார், தம்மகளைப்போலவே இவரைப் பாவித்து வந்தார். தமக்கு மகப்பேறுண்டாகுமென்ற நம்பிக்கையே, இவரைச் சுவீகாரஞ் செய்துகொள்ளாததற்குக் காரணமாம்; திடீரென்று நேர்ந்த அகால மாணமே, இவருக்கு ஒருவித ஏற்பாடுஞ் செய்யாததற்குக் காரணமாம். கல்வியும், நல்லொழுக்கமும் வாய்ந்து, இதுகாறும் இராஜபதவியில் வளர்ந்துவந்த இவர், இப்பொழுது என் செய்வாரோ அறியேம். ஆதிமுதற் சிலராலும், 'ஜில்லாக் கோற்றி'ல் தீர்ப்பானதுமுதற் பெரும் பாலாராலும், இவரே ஜமீன்தாராக மதிக்கப்பட்டுவந்

திருக்கிறார். வயதோ இன்னும் இருபத்து மூன்று நிறையவில்லை; அதிகந்தர புருஷரெனக் கேள்வி. இன்னும் ஒரு பரிதாபமான சங்கதியையும் கேட்டு மனம் வருந்துகிறோம்: சிறு பிராயத்தில் விளையாட்டுத் தோழியாயிருந்த ஒரு பெண்மணியின்மீது, இவர் மிக்க காதல் கொண்டுளராம்; சாதியாசார விரோதமாக, அவளையும் கல்வி பயிலும்படி செய்து வந்தனராம்; தமக்கு எவ்வளவோர் உந்தபதவி கிடைப்பினும், தம்மிலும் ஏழைக் குடும்பத்தினளாகிய அப்பெண்ணையே தம் முயிர்த்துணைவியாக்க நிச்சயித்திருந்தனராம்; ஜில்லா நியாய சபையில் தமக்கு அநுகூலமானவுடன், தம்மை மருமகனாகவேண்டிய சில ஜமீன்தார்களின் வேண்டுகோள்களை, இதன் பொருட்டே மறுத்தனராம்; ஜமீனைக் கைப்பற்றிய பின்னர்த் தம் ஏழைக் காதலியைக் கைப்பற்றுதலே சிறப்பென்று, இதுகாறும் தாழ்த்திருந்தனராம். இவருக்கு இவ்விதத் தீங்கு விளைந்தது என்ன பரிதாபம்! அந்தோ! இவரினி என் செய்வார்? ஒருவித ஏற்றமுமேயின்றி, இவர், தம் பூர்வ நிலைமையிலேயே இருந்து, தம் காதற்குரியானை மணந்திருப்பின், மிக்க நலமாய் முடிந்திருக்குமே! சகடக்கால் போல வரும் செல்வமன்றோ இவரை இவ்வண்ணம் நிலைகுலைத்துவிட்டது! இவரது கல்வித் தேர்ச்சியையும், நல்லொழுக்கத்தையும், இதுகாறுமிருந்த பதவியையும், இப்பொழுதுற்ற பரிதாப நிலைமையையும் நினைந்து, இராஜாங்கத்தார், இவருக்கு ஒருயர்ந்த உத்தியோகம் அளிப்பாரென நம்புகின்றோம்; இந்தியப் பிரபுக்கள் மாட்டு மிக்க கண்ணோட்டமும் ஆதரவுமுள்ள நமது

‘கவர்னரவர்கள்’ இதைச் செய்வார்க ளென்பதில் சந்தேகமில்லை. இவ்வாறேனும் பெருமையுற்று, இந்நற்குண கனவான் நீழி சகல சம்பந்நராய் வாழ்வாராக!

நேற்று மாலை முதல் ஜமீன்தாராய்விட்ட வீரசங்கி வித் தேவரைப்பற்றி நமக்கு அதிகம் தெரியாது. அவருக்கு வயது நாற்பத்தைந்தென்று கேள்வி; மனைவியார் இருவராம்; சந்ததி இனி யுதிக்கவேண்டுமாம்; கல்விப் பயிற்சியுடையவராகத் தெரிந்திலது; யௌவன காலத்திற் குதிரை ஏற்றத்திலும், இப்பொழுது சேவற்போரிலும் மிக்க பிரீதியுடையவராம்; சில காரணங்களின் நிமித்தம், காலஞ்சென்ற ஜமீன்தாரர்கள், இவரைத் தம் முன் வரவிடா திருந்தனராம். வியாச்சிய விஷயமாக, ஜமீன்மேல், சுமார் மூன்று லக்ஷ ரூபா வரையும் கடன் சுமந்தேறி யிருக்கின்றது. இவர் புத்திமாகாக நடந்து கொண்டால், இரண்டு வருஷங்களுக்குள் இக்கடனைத் தீர்த்து, ஜமீனை மீட்டிவிடலாம். இப்பொழுதே யிரண்டு லக்ஷ ரூபா வரை, இராஜாங்கத்தாரிடம் கையிருப்பி விருப்பதாகக் கேள்வி. இந்தப் புராதன ஜமீன் கேடுற வண்ணம் இவருக்கு நற்புத்தியை யளித்து, இவரை நன்னெறியில் நடாத்தி, தீனதயாளுவாகிய ஆநந்த நடேசர் காப்பாற்றி யருள்வாராக.”

“பொதுநன்மையைக் கருதும்” “மெய்விளம்பி” ப் பத்திராதிபர் மேல்வரைந்துள்ள வியாசத்தை யெழுதிக் கொண்டிருக்கையில், அதிற் கூறப்பட்ட முக்கிய புருஷர் இருவரும் என்செய்துகொண்டிருக்கின்றன ரென்பதைக் கவனிப்போம்.

நமது நண்பரிற் பெரும்பாலார்க்கும் சென்னைநகர் தெரியுமென நம்புகிறோம். அந்நகரில், “மௌண்ட் ரோடு” என்ற இராஜவீதியில், ஆடையாபரணங்கள் விற்கும் ஒரு பெரிய பண்டசாலையின் வாயிலில், விலையுயர்ந்த இரண்டு வெள்ளைக் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற நாலு சக்கரப் பல்லக்கு வண்டியொன்று நிற்கின்றது; கண்ணாடிச் சன்னல்களாலும், தோற்றிரைகளினாலும், வண்டி நாலுபக்கமும் மூடப்பட்டிருக்கிறது; பலவருண ஆடைதரித்த சாரதி, வண்டியின் மோட்டில் வீற்றிருக்கிறான்; கையில் வெண்சாமரை பிடித்த இரண்டு பதாதிகள், இருபுறமும் குதிரைகளின் கடிவாளங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு, ஈயோட்டி நிற்கிறார்கள்; நேற்றுமாலே ‘தந்தி’ வந்த பின்னரோ, அல்லது இன்று காலையோ, தைத்ததாகக் காணப்படும் வெள்ளையங்கி தரித்த ஒரு வன், வண்டியின் படிகளருகே, மூடியிருக்கும் கதவின் பித்தளைப் பிடியில் ஒரு கையுடன் நிற்கிறான்; சற்றுக் கவனித்தால், தன் முக்குச் சப்பையாய் அழுந்தும் படிக்க, கண்ணாடிச் சன்னலில் முகத்தைவைத்து வெளிநோக்கும் ஒருபெண், வண்டிக்குள் இருப்பது தெரிய வரும். அவள் முகத்தில் பாற்கடல்வந்த செல்விக்கு மூத்தான் பிரசந்நமாய் நடமாடுதலையும், வெளி நிற்கும் வேலைக்காரன் அடிக்கடி அவளைப்பார்த்துச் சிரித்துச் சைகை செய்வதையும் கவனித்தால், அப்பெண், நவதானிய கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த நித்தியசுமங்கலியெனத் தெரிந்துகொள்ளலாம். இவளையும் வேலைக்காரனையும் விட்டுவிட்டுப் பண்டசாலைக்குள் புகுவோம். வாயிற் காப்பாளையும், கணக்கர்களையுங் கடந்து சென்று

நோக்கின், நானாவித ஆடையாபரணப் பொருள்கள் யாவரையும் மனங்கவரும்படி அலங்காரமாய் வைத்திருப்பதைக் காண்கிறோம் ; பண்டசாலை முதலாளிகள் இருவர், லக்ஷப்பிரபுக்கள், வெகு மதுரமாயும் சாதுரியமாயும் பேசவல்லவர், ஒடிச்சாடிப் பணியேற்று நிற்கின்றனர் ; பழுப்பு வேஷ்டியும், மழுப்புத் தலையும், கண்ட ருத்திராக்ஷமும் உள்ள இரண்டு நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமாரும், வெளியே நிற்கும் வேலையாளைப்போல் புத்தங்கிதரித்த இரண்டு வேலைக்காரரும், கூடநிற்கின்றனர். உச்சி சுருங்கியுயர்ந்து கீழுள்ள தாடைப்பக்கம் பருத்தாதிச் சுரைக்காய்போற் றேன்றும் தலையும், இருந்த கழுத்தும், சுருங்கிய மார்பும், ஆலின் விழுதுகளைப்போல் தொங்கும் சூம்பிய கைகளும், நாலைந்து தலைமுறையாக விபாகமாகாத பெரிய குடும்பத்து உலைப்பாளையைப்போன்ற தொந்தியும், மேலரையோடு முரணியோ தொந்திச் சுமையைத் தாங்கமாட்டாமலோ மிகக்குறுகிய கால்களுமுள்ள ஒருவர், இயந்திரத்திற் தைக்குமாறு முதலிலோட்டிய நூல்கள் (பிரிக்கப்படாமே) நேற்றிரவே தைக்கப் பட்டதென்பதற்குச் சாக்ஷியாக அங்குமிங்கும் தலைநிமிர்க்கும் ஒரு சிவப்புப் பட்டுடை தரித்து, கோவில் திருமதிற் புறத்துச் சுண்ணாம்புப் பட்டைகள்போல அகன்ற சரிகைப்பட்டைகள் அவ்வுடையை அலங்கரிக்கக், குடுமித் தேங்காய்க்குப் பூமாலை சுற்றியதுபோல் ஒருபட்டுத் தலைச்சாத்து மணிந்து, கூத்திற் கோமாளியைப்போல் அங்கு விளங்குகின்றார். அவருக்கு நாற்பத்தைந்து வயதிருக்கலாம் ; அவர் நீராடிய அக்கினி தேவனைப்போன்ற நிறத்தர் ; சிறிய சிவந்த கண்களையும், பெரிய கறுத்த

மீசையையு முடையவர் ; முகத்திலுள்ள அம்மைத்தழும் புக் குழிகளை நிரப்ப, அரைப்படி குன்றி முத்தேனும் வேண்டும் ; இடதுகால் சிறிது நொண்டுவது, இன்று மாலை முதல்தான். பதினாறு ரூபா கொடுத்து நேற்றி ரவு வாங்கின 'சோடு' படுத்தும்பாடது. இனி யிவர் கள் சம்பாஷணைக்குச் சிறிது செவிகொடுப்போம் :

முதல் நா. கோ : மகராசா ! இந்தப்பட்டைப் பாருங் கள் : தங்கள் நிறத்துக்கு வெகு நன்றாயிருக்கும்.

[இவ்வாறு செட்டியாரால் அழைக்கப்பட்டவர் தாம், புலிமலைப் புது ஜமீன்தார் வீரசங்கிலித்தேவர்.]

ஜமீன்தார் : ஐயா, முதலாளி ! இது கசம் என்ன விலை ?

1வது முதலாளி : இது காஷ்மீர் தேசத்துப்பட்டு ; நமக்கு நேராக வருகிறது ; பம்பாய் வியாபாரிகள் மூல மாய் வந்தால், விலை ஜாஸ்தியாகும் ; நாலு தினங்க ளுக்குமுன், கன்னக்காவல் ஜமீன்தாரவர்கள்கூட ஒரு 'ஸூட்டு' தைத்துக்கொண்டார்கள் ;—

ஜமீன்தார் : யாரு, நம்ம சின்னத்துரையா, பெரிய துரையா ?

1வது முதலாளி : பெரிய அரமனை ஜமீன்தாரவர்கள்.

ஜமீன்தார் : சரி ; இது கசம் என்ன விலை ?

1வது முதலாளி : தம்பி ! கன்னக்காவல் துரைக்கு என்ன விலையாகக் கொடுத்தது, பாரும்.

2வது முதலாளி : கஜம் முப்பத்து மூன்றரை ரூபா என்று கொடுத்திருக்கிறது.

ஜமீன்தார் : சரி : நமக்கொரு 'சூட்டு'க்கு எத்தனை கசம் வேணும் ?

உடனே தையற்காரன்வந்து ஜமீன்தாரை யளக்கத் தொடங்கினான். வழக்கம்போல் அவன்கொணர்ந்த ஐந்தடியளவுப்பட்டை, இடுப்பைச்சுற்றி யளக்கப்போ தாமற்போக, வேறு பெரியது கொணர்ந்து அளவுசெய்து கணக்கிட்டு, 'மகராசா' அவர்களுக்கு, ஒரு 'சூட்டு'க்குப், பதினாலரை கஜம் போதுமென்று சொன்னான். அப்படியே ஒரு 'சூட்டு'க்கு உத்திரவு கொடுக்கப்பட்டது. இம்மாதிரியாகப், பலவிதச் 'சூட்டு'க்களும், 'சோடு'களும், கைக்கோல்களும், குடைகளும், தலைப் பாகை தொப்பிகளும், இன்னும் பல பொய்க்கோல்ப் பொருள்களும் ஆயத்தமாகும்படி 'மகராசா' திருவாய் மலர்ந்தருளினார். முடிவில் கணக்குப் பார்க்கச், சாமான் களின் விலைமட்டும் ரூ. 4752-8-9 ஆயிற்று. இந்தத் தொகைக்கு ஒரு பேரேட்டுப் புஸ்தகத்தில் 'வீரசங்கிலி' என்ற கைச்சாத்திடப்பட்டது. முந்தியமாதை தந்தி வரும்வரையும் நடந்ததுபோல், இதன்கீழ், 'நா. ச. மூ. ல. நாராயணன் செட்டி' என்ற கைச்சாத்து இப்பொழுது திடப்படவில்லை. ஜமீன்தாரும் செட்டிமாரும் வண்டிக்குள் நுழைந்து, வண்டி புறப்பட்டு நாலடி போகு முன், "கோச்சுமான், நிறுத்து! நிறுத்து!" என்று கூவினார் ஜமீன்தார். "அய(ர்)த்துப்போச்சு; அய(ர்)த்துப் போச்சு" என்று சொல்லிக்கொண்டே கீழிறங்கி, கொணர்ந்து காட்டும் பொருட்டுத் தாமே வண்டிக்கும் பண்டசாலைக்கும் நொண்டி நொண்டி ஏழுமுறை நடந்து, கடைசியில் 470-ரூபாய்க்கு ஒரு பநாரிஸ் புடவையும், 53-ரூபாய்க்கு ரவிக்கைகளும், 173-ரூபாய்க்கு 'தாவணியும்,' 342-ரூபாய்க்குப் பாவாடைப்பட்டுக்களும் வாங்

கிக்கொண்டு மீண்டனர். இவ்வண்டியுடன் சென்றால், கட்டில் 'மேஜை' நாற்காலி முதலிய சாமான்களும், கடுக்கன், மோதிரம் முதலிய நகைகளும், குதிரைகள் வண்டிகளும், வெள்ளி தங்கங்களாற் செய்த பாத்திரங்களும், கடியாரங்களும், கைவன்மையும் மூளைவன்மையும் இல்லார் கைப்பணத்தை அவையுள்ளார் கைக்கு வரச்செய்வதற்கென்று ஏற்பட்ட பல விசித்திரவிநோத சாமான்களும் விற்கப்படும் பண்டசாலைகளையெல்லாம் பார்க்கலாம். கடைசியில் வண்டிகடற்கரையை நோக்கிச் செல்லும். அங்கும் உடன் செல்வது நமக்கு யோக்கியமன்று ; இதுகாறும் கூடவிருந்த செட்டிமார் இருவருமே வழியில் நழுவிவிடுகிறார்களே, அவர்கள் பேச்சிலிருந்து, இன்றுமட்டும் 'மகராசா' லக்ஷ ரூபாச் சாமான்களுக்கு 'வீரசங்கிலி' க் கைச்சாத்துத் தீட்டிய தாகத் தெரியவருகிறது ; நேற்றுமூவாயிரம் ரூபா செலவாம் ; அன்றியும், 'மகராசா'வுக்கு ஒரு யானை வாங்கும் பொருட்டு ஒருவன் மைசூருக்கு 'ரயிலே'றிப் போகிறானாம். இத்தனை பண்டசாலைகளிலும், நம் செட்டிமார் இருவரும், தமக்கென்று ஒரு பொருளுமே வாங்காதது ஆச்சரியமே. இவர்களை யுத்தேசித்தே, மழுப்புத்தலையையும் பழுப்புநிற ஆடையையும் உலகத்தார் துறவின் குறிகளாகக் கொண்டனர்போலும். இதுநிற்க :

'வீரசங்கிலி மஹாராஜா' பநாரிஸ் பட்டும் கையுமாக வண்டிக்கும் பண்டசாலைக்கும் ஒடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, கூவக்கரைமீதுள்ள 'கவர்னர்' மாளிகை முன்னர் ஒரு குதிரை வண்டிவந்து நின்றது. இவ்வண்டியின் சாளரங்களும் மூடப்பட்டிருந்தன. வண்

டிக்காரன் கீழேயிறங்கிக் கதவைத் திறந்தவுடன், ஒருவர் வண்டியினின்றும் குதித்து விரைவாய் மானிகைக்குட் சென்றார். ஒரு நாழிகைப் பொழுதில் இவர் திரும்பி வந்து வண்டிக்குள் துழையவே, வண்டி புறப்பட்டு வேகமாகச் சென்று திருவல்லிக்கேணியில் ஒரு வீட்டு வாயிலில் நின்றது. உள்ளிருந்தவர் இறங்கி வீட்டுள் துழைய, வண்டிபோய்விட்டது. அவ்வீட்டில் ஒரு வேலைக்காரனைத் தவிர வேறொருவருமில்லை. அவர் அவனைப்பார்த்து, “சுந்தரம், எவராயினும் பார்க்கவந்தால் நான் வெளியே போயிருப்பதாகச் சொல்லியனுப்பிவிடு; என்னை எவரும் தொந்திரவு செய்யவிடாதே. இரவு பத்துமணிக்குமேல் மாடிக்குச் சாப்பாடு கொண்டு வா” என்று சொல்லிவிட்டு, வேலைக்காரன், “மகராசா! புத்தி” என்று கூறி முடியுமுன், படியேறி மேல்மாடி சென்று கதவை மூடிக்கொண்டார். ஆயினும், கிரந்த கர்த்தருக்குரிய சுதந்தரத்தால் யாமும் உட்சென்றோமாக.

கதவை மூடித் தாளிட்டபின், ஒரு கட்டிலின்மேல் விழுந்து, இரண்டு கைகளாலும் முகத்தைப் பலமாய் மூடிக்கொண்டார். இவ்வாறு சில நிமிஷங்கள் கிடந்து, பின்பு திடீரென்றெழுந்து, உடுப்புகளையெல்லாம் களைத் தெறிந்துவிட்டுத், தோய்த்துலர்த்தியிருந்த ஒரு சிறிய வெள்ளை வஸ்திரத்தைமட்டும் அரையிலுடுத்திக்கொண்டு, ஆலோசனையிலாழ்ந்தவராய், அவ்வறைக்குள் உலாவத் தொடங்கினார். ஆ! ஆ! என்ன காம்பிரமும் களையும் இவர் முகத்தில் விளங்குகின்றன! சிறந்தசாஸ்திரப் பயிற்சியும், மனோவேகமும், நினைத்தவண்ணம் இயற்ற

வல்ல கைத்திறனும் பொருந்திய சிற்பனொருவன், பார்த்துப்பார்த்துச்செய்த மன்மதபிம்பம்போலன்றோ இவர்திவ்விய சரீரம் இருக்கின்றது ! எலுமிச்சம்பழம்போன்ற நிறமும், புருஷமோகினியென்று கூறும்படியான வடிவழகும், சிறந்த ஆரியர்க்குரிய முகவமைப்பும், லக்ஷணங்களும், இவருக்கெவ்வாறுற்றன ? ஒரு விப்பிரவிதவை முறைதப்பிப் பெற்று விடுத்துப்போன வோர் பெண்மகவை, மறவன் ஒருவனெடுத்து வளர்க்க, அப்பெண்ணையே இவர் தந்தையார் மணம்புரிந்தன ரென்றுலாவும் வதந்தி, மெய்யேபோலும் ; ஆகவே, ஆரியருக்குரிய உத்தமலக்ஷணங்களும், மறவருக்குரிய சரீரவலியும் திடமும், இவரிடத்து ஒருங்கமைந்தனபோலும். வயது இருபத்துமூன்றையாயினும், இப்பொழுதே கொஞ்சங்குறைய ஆறடியுயரமிருக்கின்றார் ; ஸ்திரீகளைப்போல் முழுவதும் வளர்க்கப்பட்டிருக்கும் கரியதலைமயிர், சுருள்சுருளாய்க் கழுத்தின்மேற்புரண்டு அழகுசெய்யும்படி கத்திரித்து விடப்பட்டிருக்கின்றது ; விசாலமான நெற்றியும், கன்னங்களேலெனக் கறுத்தடர்ந்து வளைந்து நடுவிற் சிறிது கூடிப்பிணங்கும் புருவங்களும், அழகிய பெரிய கண்களும், நெற்றியின் கீழ்ப்பள்ளமின்றி யுயர்ந்து கூரிய நீண்டமூக்கும், சிறிய மேல்மீசையும், வெள்ளிய ஒழுங்கான பல்வரிசையும், சிவந்த மெல்லிய வுதடுகளும், சிறிய உள்வாங்கிய மோவாயும், கண்ணாடிபோன்ற கபோலங்களும், இன்னதென்று விவரிக்கமுடியாது முகத்திற் பிரகாசிக்கும் திவ்யகளையும், வெகுமனோரம்மியமாயிருக்கின்றன ; நெற்றிமட்டும் சிறிது சுருங்கி, மேல்மீசையுமின்றிக், கண்களிற் சில சமயங்களில் திடீரென்று

தோன்றும் வீராவேசநோக்கமும் இல்லாவிடின, ஓரழகிய ஸ்திரீயின் முகமென்றே சொல்லலாம்; கழுத்தும், நீண்டுவளைந்து அதற்கேற்கவிருக்கின்றது; ஆனால், சரீரமெல்லாம் உத்தம புருஷலக்ஷணங்களே: விசாலமாகிய மார்பும், உயர்ந்து பருத்த புஜங்களும், சிறுத்தவிடையும், அரியபலத்தையும் வன்மையைபுங் குறிக்கும் அவயவங்களும், இவர் இடைவிடாச் சிலம்பப் பயிற்சியுடைய வரென்பதைக் காட்டுகின்றன.

ஒருமணிநேரம் வரை ஆலோசனையி லாழ்ந்தவராய், அங்குமிங்கும் விரைவாக வுலாவினார்; பின்பு கீழுதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு; புருவங்களை நெரித்து, நெற்றியை இடதுகையாற் பிசைந்துகொண்டு, சிறிதுநேரம் வெறித்துநின்றார்; பின்பு எதையோ வெறுப்பார்போல் 'சீ' யென்று சினந்து, பக்கத்தறைக்குட் புகுந்து, அங்கிருந்த பெரிய 'தண்டுக்கட்டை ஜோடி'யை யெடுத்து வெகு விரைவாய்ச் சிலம்பம் பழகத்தொடங்கினார்; அரைமணிநேரம்வரை யிவ்வாறு பழகிப், பின்பு குளிர்ந்த நீரினால் முகத்தையும் கைகால்களையுங் கழுவிக்கொண்டு, சிறிதுகளைப்புடனும், மனவமைதியுடனும், ஒருவிதப் புன்சிரிப்புடனும், தம் சிறிய மேல்மீசையைத் துடைத்து முறுக்கிக்கொண்டு, "ஈசன்செயல்" என்ற வார்த்தையுடன், எழுது 'மேஜை' முன்னிருந்த ஒரு நாற்காலியில் வந்துட்கார்ந்தார். பின்னும் சிறிது நேரம் ஆலோசனையிலாழ்ந்திருந்தபிறகு, கீழ்வருங் கடிதத்தை யெழுதத்தொடங்கினார்:

உ

முருகன்துணை.

திருவல்லிக்கேணி,

6-1-18....

மகா-நா-நா-ஸ்ரீ மஹாகனம் பொருந்திய அம்மான் வே
லாபுதத் தேவரவர்களுக்கு, விஜயமார்த்தாண்டம் திக்கு
நோக்கித் தெண்டனிட்டு விண்ணப்பம். திருமுருகன்
கருணையினால் இவ்விடம் யாவரும் க்ஷேமம்; அவ்விடம்
க்ஷேமத்துக்கு உடனே பதிலெழுதியனுப்ப உத்திரவாகப்
பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஈசன் அருளிநுந்தவாறு இதற்குமுன் தெரிந்திருக்கலா
மென்று எண்ணுகிறேன். நேற்று மாலையே எதிர்க்கட்சி
யார் புலிமலைக்குத் தந்தி கொடுத்துவிட்டதாகக் கேள்விப்
பட்டேன். என் மனப்போக்கும் கொள்கைகளும் தங்
களுக் கொருவாறு தெரிந்திருக்கு மென்றெண்ணுகிறேன்.
எனக்கே ஜமீன் கிட்டுமென்று யானும் பிறரும் நம்பி,
நான் ஜமீன்தாராகவே பாவிக்கப்பட்டுவந்த காலங்களி
லுங்கூட, என் சொந்தச்செலவு மாதம் இருநூறு ரூபா
வுக்கு மேலாகவில்லை. ஜமீன் கிடைத்திருப்பினும், அவ்
விதமே யிருந்திருக்கும். நேற்றுமாலை தந்தி கிடைத்த
நிமிஷமே, அனுவசியகமான சிப்பந்திகளை விலக்கிவிட்
டேன்; செட்டிமார்களும் நான் எதிர்பாராதவண்ணம்
சுலபமாய் ஒதுங்கிவிட்டார்கள். நம்முடைய சுந்தரம்
மட்டுந்தான் இப்பொழுது வேலையிவிருக்கிறான். இப்
பொழுதுள்ளபடி பட்டணத்திலேயே இருந்தாலுமே,
எனக்கு மாதம் ஐம்பது ரூபாவுக்குமேற் செல்லாதென்

நெண்ணுகிறேன். புறவூர்களில் இன்னும் செலவுகூறையும். இந்தச் சொற்பப் பணத்தை யெளிதிற்றேடிக் கொள்வேன். ஆகவே, ஜமீன் தவறிப்போனதைப்பற்றி, யெனக்குப் பொறுக்கமுடியாத மனவருத்தமில்லை. தந்தி வந்தவுடன், இடிவிழுந்தாற்போல் சிறிது பிரமித்துவிட்டேன் ; சற்றுநேரத்தில் மனந்தேறிவிட்டது. ஆயினும், ஜமீன்தவறியதைப்பற்றி மூன்றுவிதமாக வருத்தமுறுகிறேன் : மிகவுறுதியாக நம்பியிருந்தது கைதவறியது ஒன்று ; என் சொந்தச் செலவுகளுக்கு வேண்டிய அற்ப திரவியத்தைத்தவிர, மிகுதி வரும்படிகளை யெல்லாம் ஜமீன்குடிகளைச் சீர்திருத்துவதிலும், நம்மவர்களுக்குள் படிப்பையும் நாகரீகத்தையும் பரவச்செய்வதிலும், செலவிடவேண்டுமென்று, நான் அவாவற்றிருந்த எண்ணங்களெல்லாம் பாழாய் முடிந்தது ஒன்று ; தாங்களும், என் மாமியும், தங்கள் குமாரத்தி சிவகாமியும், நான் ஜமீன் பட்டத்துக்கு வருவேனென்று எதிர்பார்த்திருந்தது நிறைவேறாமற்போனதொன்று. குழந்தைப்பருவத்திலேயே தாய்தந்தையரையிழந்து, உடன்பிறந்தாருமின்றி, அந்நியரால் வளர்க்கப்பட்டுவந்த துர்பாக்கியனான என் விஷயத்தில், மனவருத்தமடையக்கூடியவர்கள், மஹாராஜா அவர்கள் இறந்தபின்னர், தங்களைத்தவிர வேறொரு வருமேயில்லை. என்மனசை யொருவாறு சமாதானஞ் செய்துகொண்டுவிட்டேன் ; தங்கள்பொருட்டே என்முகிய மனவருத்தம். ஆயினும் ஒருவிதத்திற் சந்தோஷப்படுகிறேன் : ஜமீன்தாராகப் பாவிக்கப்பட்டுவந்தபொழுது தங்கள் மகளை மணம்புரிந்திருந்து, பின்பு இத்துன்பம் நேர்ந்திருப்பின், எனக்குப்பொறுக்கமுடியாத மனக்கிலேச

முண்டாயிருக்கும். முருகக்கடவுள் அருட்பேற்றால் அக்கிலேசம்விலகியது. கைகடந்ததைப்பற்றி யதிகமாய்ப் பேசுவதில் காரியமில்லை. பாலியமுதலே நாங்கள் வினையாட்டுநேசர்களாயிருந்ததும், தங்கள் மகள்மேலெனக்குள்ள பெருங்காதலும், அவள் என்மேற் கொண்டிருக்கும் அன்பும், தங்களுக்கு நன்குதெரிந்த விஷயங்களே; இதுவரை மணம் நிறைவேறாததும் என் பிடிவாதத்தினாலேயே. இப்பொழுது சங்கதி யொருவிதமாய் முடிந்துவிட்டபடியால், இனித்தாமதிக்க முகார்தரமில்லை. எதிர்க்கட்சியார் இந்த மாதக் கடைசியில் அவ்விடம்வந்து ஜமீனை யொப்புக்கொள்ளப் போவதாகக் கேள்வி. அவர்களை நேரிற் சந்திப்பது விலக்கவேண்டிய விஷயமே. ஆதலின், அதற்கு முன்னமே கலியாணத்தை முடித்துக்கொண்டு, வெளியேறிவிட எண்ணுகிறேன். தாங்களும் இனி யவ்வூரிலிருப்பது தகுதியன்று. குடும்ப சகிதம் என்னுடன் வெளிவந்து விடுவதேசரி. இவ்வாறெழுதுவதால் என்னிடம் ஏராளமான பணமிருப்பதாகத் தாங்களெண்ணக்கூடும்; அப்படியன்று; தற்காலச் செலவுக்கு வேண்டிய சொற்ப திரவியத்தைத் தவிர, என்னிடம் ஒரு காசும் கிடையாது. நகைநட்டுக்களையும் வெள்ளிப் பாத்திரங்களையுங்கூட, உரியவர் வசம் ஒப்புவித்து விட்டேன். ஜீவனோபாயத்தின் நிமித்தம், இன்று மாலை, கருணாசாகரமாகிய நமது கவர்நரவர்களைப் போய்க்கண்டு, என் விருத்தாந்தத்தையெல்லாம் அவர்களிடஞ் சொன்னேன். அவர்கள் வெகு பொறுமையுடன்கேட்டு, மிக்க அநுதாபங்காட்டி, முடிவில் எனக்கு ஒரு 'டிப்டி கலெக்டர்' வேலை கொடுப்பதாக

வாக்களித்திருக்கிறார்கள். இதுவும் ஈசன் அருளே. இன்னும் ஒரு வாரத்தில் உத்திரவு வந்துவிடும். வேலையை ஒப்புக்கொண்டதுமுதல் மாதம் 250 ரூபா சம்பளம் கிடைக்கும். இது நமக்கு ஏராளமே; ஜமீனே கிடைத்திருப்பினும், இதற்குமேற் சொந்தச்செலவிருந்திராது. ஆகவே, பணவிசாரம் இல்லவேயில்லை. நான் அங்கே புறப்பட்டு வருகிறதோ, தாங்கள் எல்லோருமே இங்கு வந்துவிடுகிறதோ, எதற்கும் தங்கள் பதிலை மறுதபாலில் எதிர்பார்க்கிறேன். நம்மை விசேஷமாகத் தெரியாத வடஜில்லாக்களில் வேலைகொடுப்பதாயும், கவர்நரவர்கள் வாக்களித்திருக்கிறார்கள். உடனே பதிலெழுதவேண்டி கிறேன். மாமியவர்களுக்கு என் தெண்டனளிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன். முருகன்துணை. -

இப்படிக்குத் தங்கள்பணிவுள்ள
விஜயமார்த்தாண்டம்.

—

இக்கடிதத்தை யெழுதி முடித்து விலாசமெழுதியபின், 'மேஜை'யின் மேலிருந்த ஒரு மணியை படித்தார்; சுந்தரம் உடனேவந்து கதவைத் தட்டினான்; தபாலிற் போடும்படி அவன் கையிற் கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, யாரும் தன்னைத் தொந்தரை செய்யவரவில்லையென்று தெரிந்துகொண்டு, அவனைச் சாப்பாடு கொண்டுவரச் சொன்னார். இக்கடிதத்தைப் படித்தவர்கள், வேலாயுதத் தேவரும் நன்கு கற்றவரென நினைப்பாராயின், அது முற்றிலும் தவறாகும். அவர், சொற்ப விவசாய முள்ள குடித்தனகாரர்; தற்குறிநபர்; வியாச்சியந்

தொடங்கி நமது கதாநாயகர் சென்னைவந்த பின்புதான், அவர் வாழ்நாளில் அவருக்கு முதலிற் கடிதம் வரத் தொடங்கியது; வந்த சில கடிதங்களை, அவர் மகள் சிவகாமி வாசித்துச் சொல்வது வழக்கம். முதலில் தம் மகளைப் படிப்பிக்கச் சிறிதும் இணங்கிலரெனினும், நம் கதாநாயகர் தொந்திரவுக்கு இசைந்தும், அவர் ஜமீன்தாராகவரக்கூடுமென்பதைக் கருதியும், அவர்பாற் காலஞ் சென்ற ஜமீன்தார்வைத்திருந்த பிரீதியினிமித்தமும், அவர் உடம்பட்டார். அவர்மட்டிலும், படிப்பில்லாத ஒரு சாதாரண ஏழைமறவரே. ஆகவே, அதிபுத்திசாலியாகிய நமது கதாநாயகருக்கு, தாமெழுதிய கடிதத்தின் கருத்துக்கள் பெரும்பாலும் தமது “அம்மான்” மூலையில் சிறிதும் ஏறாவென்பது, நன்கு தெரிந்திருக்கவேண்டும். அங்ஙனமாயின், ஏன் இவ்வளவு எழுதினரோ? எல்லாம் காதற்கூத்தே: தம்மின்னுயிர்க்காதலியாகிய சிவகாமிபார்த்து மனந்தேறி, தன் தந்தையை இணங்கச் செய்வாளென்ற உட்கருத்தன்றோ இவ்வாறெழுதத் தூண்டியது. உற்றுப்பார்த்தால், உலகமெல்லாம் எவ்விதம் நோக்கினும் ஒரு பெரிய நாடகமே; அதிகப் பொய்ம்மையின்றி, நமது பாகத்தை யாடிக்கழிக்க, “ஆரந்தநடேசர் அருள்புரிவராக.”

சற்றுநேரத்திற் சுந்தரம் சாப்பாடுகொண்டுவந்தான். வேலைக்காரனையெனினும், இச்சுந்தரம் நன்கு கவனிக் கத்தக்கவன். அவனுக்கும் வயது இருபத்தைந்துக்கு மேலிராது; குலத்தையுத்தேசித்து, அவனும் சுந்தரபுருஷனே. அவனுக்கும் நம் கதாநாயகருக்கும் முதற்கண் பரிசியமுண்டானவிதம் விரிந்தையே. இவர், படித்துக்

கொண்டிருக்கும்பொழுது ஒருநாள், தெருவில் பெருங் கூக்குரல்கேட்டு வெளியேவந்துபார்க்க, ஜமீன்தாரின் வேட்டை நாய்களிலொன்று வெறிபிடித்துச் சுந்தரத் தைத் துரத்திச்செல்வதையும், அவன் தன்னுடம்பு தெரியாது பயந்து உளறிக் கூக்குரலிட்டுக்கொண்டு பிட்டங்களிற் குதிகளடிக்க ஓடுவதையும், அக்கம்பக்கம் ஜநங்கள் கைகொட்டிச் சிரித்து நாயை யுற்சாகப்படுத்தி வேடிக் கை பார்த்து நிற்பதையுங்கண்டு, திடீரென்று பாய்ந்து, அந்த நாயின் முகத்தைப் பிடித்து, உத்தரீயத்தாற் பல மாய்க்கட்டி யடக்கிவிட்டார். இதை யறியாது ஓடிய சுந்தரம் கற்றடுக்கிக் குப்புறவிழுந்து, பயத்தினாலும் களைப் பினாலும் மூர்ச்சையாய்விட்டான். மூர்ச்சை தெளிந்த பின்னர் நடந்ததையறிந்து, தனக்குயிரளித்துக் காப்பாற்றினவராக இவர்கால்களில்விழுந்து, அதுமுதல் இவரிடத்துக் கரைகடந்த பக்தியும் விசுவாசமும் பாராட்டி வந்தான். இவர் வியாச்சிய விஷயமாக வெளிப்புறப் பட்டவுடன், அவனும் இவருடைய உரிமையான சொந்த வேலைக்காரனாகப் புறப்பட்டான். ஒத்த பிராயத்தாலும், உண்மையான ஊழியத்தாலும், நாளுக்குநாள் அந்தரங்க விசுவாசமும் வாஞ்சையும் அதிகரித்து, இப்பொழுது ஒருவருக்கொருவர் இன்றியமையாத் துணைவர்களாய்விட்டனர். வேறெப்பொழுது எந்தவேலையிருப்பினும், சாப்பாட்டுவேளைகளிலெல்லாம் நம் கதாநாயகர் சுந்தரத்துடன் சிறிதுநேரம் பகஷமாயும் மெய்யன்புடனும் பேசுவதுவழக்கம். இன்று நடந்த சம்பாஷணை கவனிக்கத்தக்கது :

விஜயமா : என்ன, சுந்தரம் ! நம்முடைய ஜமீன்வாழ்

வெல்லாம் முடிந்துவிட்டதே ; இனியுன் ஆலோசனை யென்ன ?

சுந்தரம் : நாய்க்குட்டிசாகும்வரை ஊழியனே ; மகராசா உத்திரவுப்படி நடக்கக் காத்திருக்கிறேன்.

விஜயமா : முதல் உத்திரவு, இனி 'மகராசா' என்று சொல்வதை விட்டுவிடவேண்டும். இனி வீரசங்கிலித் தேவர்தான் மஹாராஜா.

சுந்தரம் : எந்த நாயெப்படிப்போனாலும் சரி ; நாய்க்குட்டிக்கு எசமான்தான் மகராசா.

[வேட்டை நாயைச் 'சூவிட்டு' வேடிக்கைபார்த்தவர்களில், வீரசங்கிலித்தேவரொருவர்.]

விஜயமா : சரி, அதிருக்கட்டும் ; உனக்கெதாவது யுக்தி தட்டுப்படுகிறதா ?

சுந்தரம் : நானும் இராத்திரியெல்லாம் உறங்காமே யோசித்தேன். மகராசா கோபியாமலிருந்தாற் சொல்லுகிறேன்.

விஜயமா : என்ன, சொல்லு கேட்போம். ஜமீன் கிடைத்துவிடுமோ ?

சுந்தரம் : மகராசாவுக்குக் கோபம் வருமே.

விஜயமா : இல்லை, சும்மா சொல் ; பயப்படாதே.

சுந்தரம் : மகராசா இங்கே ஒரு மாசத்துக்குச் சும்மா விருங்கன் ; இந்த மாச விறுதியிலே அவர் புலிமலை போகிறாராம் ; நேற்றுச் சொக்கன் சொன்னான். நானும் போகிறேன். அங்கே வீரமாகாளியிருக்கிறான் ; அவன் தான் இப்போது கொள்ளைத் தலைவன் ; மகராசா பேரைச் சொன்னால் உயிரையும் கொடுத்திடுவான் ; பத்து நாளையிலே இந்த வீரசங்கிலித் தேவரை வேலை

யைச் சாய்த்துவிட்டு வந்துவிடுகிறேன் ; அப்புறம் மகராசாவந்து ஜமீனை வாங்கிக்கொண்டு, சுகமாய் சிவகாமித்தாயோடிருந்து, அடியேங்களை வைத்துக் காப்பாற்றலாம்.

விஜயமா : [புன்சிரிப்புடன்] ஆமாம், இது நல்ல யுக்திதான் ; ஆனால், வீரசங்கிவித்தேவரைச்சுற்றி எப்பொழுதும் வேட்டைநாயிருக்குமே ; நீ யென்னசெய்வாய் ?

சுந்தரம் : பார்த்தீர்களா, பார்த்தீர்களா, இன்னும் சும்மா கேலி பண்ணுகிறீர்களே. இந்தப் புழுத்த நாய்க்குட்டிக்காக மகராசா உயிரைப் பாராமே அந்த வெறிபிடித்த பிசாசைப்போய்ப் பிடித்த பிறகும், இந்த நாய்க்குட்டிக்கு உயிர் கருப்புக்கட்டியா? வேண்டுமென்றாலும் பாருங்கள் : நாளை மகராசா உத்திரவு கொடுத்தால், காட்சி பங்களாவிலே புலியறைக்குள்ளே கையை நீட்டுகிறேன்.

விஜயமா : ஆனால் தீரன்தான் ; அதை நாளைச் சோதித்து விடுகிறேன். கொலை யெப்படியும் வெளியாய் விடுமே ; உன்னையும் வீரமாகாளியையும் தூக்கிவிட்டு விடுவார்களே ?

சுந்தரம் : மகராசா பெரிதா? நாய்க்குட்டிகள் உயிர் பெரிதா? மகராசா உப்பை நாங்கள் தின்னவில்லை? நாய்க்குட்டிகளுக்காக மகராசாவே உயிரை வெறுத்து அடியேங்களைக் காப்பாற்றவில்லை? நாங்கள்போனால், எங்கள் குஞ்சுகுழந்தைகள் மகராசா அடைக்கலமில்லை?

விஜயமா : சரி, வெகு சந்தோஷமாயிற்று. என்

னிதத்தில் ரூபா இல்லையே: இந்த ஸ்திதியில் கடன் கேட்பது தகுதியில்லையே; நான் இன்னும் இரண்டொரு மாதம் இங்கென்னமாயிருப்பது? உனக்கு 'ரயிலு'க்குப் பணமெங்கே? இதற்கென்னவழி?

சுந்தரம் சிறிதுநேரம் ஆலோசித்தான்; பின்பு வெகு கூச்சத்துடனும் பயத்துடனும் சொன்னதாவது:

சுந்தரம்: மகராசா கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது; நாய்க்குட்டி தெரிந்தும் தெரியாமலும் உளறும். ஒரு நாள் நன்றாய்ச் சமைத்ததற்காகப் பெரிய மகராசா அவர்கள் போட்ட தங்கத் 'தோடா'வொன்றிருக்கிறது; அதை எண்பது ரூபாவுக்கேனும் விற்கலாம்; அந்தப் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு மகராசா இருங்கள். நான் நாளையே கால்நடையாய்ப் புறப்பட்டு விடுகிறேன். இருபது நாள்களில் போய்ச் சேர்ந்துவிடுவேன். நான் போய்ச் சேருவதும் வீரசங்கிலித்தேவர் வருவதும் சரியாயிருக்கும்—,

இதற்குள் நம் கதாநாயகருக்குக் கண்களில் நீர் தளும்பிவிட்டது. “என் சுந்தரமுள்ளமட்டும் எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை” என்று சொல்லி, அவனைப் பலவாறு புகழ்ந்து, தம் ஆலோசனையையும், தாம் 'டிப்டிகலெக்டர்' ஆகப்போவதையும் அவனுக்குத் தெரிவித்து, அவனைச் சந்தோஷிப்பித்து, அவன் தூர்ப்புத்தியையும் மெதுவாய்க் கடிந்தார்.

இரண்டாவது அதிகாரம்.

கஷ்டகாலத்தில் இஷ்டனை யறி.

நமது நண்பரில் ஒருவருமே புலிமலையைப் பார்த்திராரென எண்ணுகின்றோம். அது, ஓர் குறிஞ்சி நிலச்சிறுநூர்; ஜமீன்தார் அரமனைகளையும், அவர் பரிவாரங்களின் வீடுகளையும், ஒரு சிறிய 'தபாலாபீஸை'யும், முருகன் குன்றின்மேலுள்ள கோயிலையுந்தவிர, வேறு விசேஷமாய் ஒன்றும் அங்கே கிடையாது. இதனால், அவ்வூர் ஜமீன்தார்கள், பொதுவாய்ச் செஞ்சாலியினைப் பட்டணத்திலேயே வசிப்பது வழக்கம். இதுகாறும் ஜமீனையாண்டவர்கள், நாகரீக செளகரியங்கள் மவிந்த விடத்துக்குத் தாம்போகும் சுலபவழியை நாடினரேயன்றி, அச்செளகரியங்களைத் தம்முரிற் குடியேற்றி விருத்திசெய்து, பிறருடன் பகிர்ந்ததுபவிக்கும் சிரமவழியை, ஒருவரும் நினைந்திலர். புதிதாக அவ்வெண்ணங்கொண்டிருந்தவருக்கும், அவ்வூரின் அதிஷ்டக் குறைவால், ஜமீனில்லையென்று போயிற்று.

இப்பொழுது அவ்வூரில் வசிப்பவர்களில், வேலாயுதத் தேவர் குடும்பத்தாரும், 'போஸ்ட்மாஸ்டர்'மே, நாம் கவனிக்கவேண்டியவர்கள். தேவர் குடும்பத்தினரைப்பற்றிப் பின்பு தெரியவரும். 'போஸ்ட் மாஸ்டர்' சுப்பையரைப்பற்றிச் சிறிது விசாரிப்போம்: இவருக்கிப்பொழுது ஐம்பது வயதிருக்கலாம்; ஆங்கிலம், தமிழ், தெலுங்கு, ஹிந்துஸ்தானி, மலையாளம், ஆகிய ஐந்து பாஷைகளிலும் பேசத் தெரிந்தவர்; முதலிரண்டு

பாஷைகளில் எழுதப் படிக்கவுந் தெரியும்; தமிழில் மிகத்தேர்ந்த புலவரென அவ்வூரார் அபிப்பிராயம்; முப்பது வருஷங்களுக்குமுன், தெருத்திண்ணைப்பள்ளி யுபாத்தியாயராகவும், அப்பொழுதிருந்த ஜமீன்தாரின் சிநேகதாசராகவும், இவர் அவ்வூரிற் குடியேறினார். ஜமீன்களில்தான் சிநேகதாச வருக்கத்தை விசேஷமாய்க் காணலாம்; இவர்களிற் பெரும்பாலார்க்குச் சம்பளம் கிடையாது; வேலையும் இன்னதென்று கிடையாது: ஒருவேளை ஜமீன்தாருடன் ஏகாசனத்திருந்து ‘சவாரி’ வருவார்கள்; ஒருவேளை அவர் பின் செம்பில் நீரெடுத்துச் செல்வார்கள்; ஒரு சமயம், ‘கவர்நர்’ முதலிய பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களைக் காணச்செல்லும்பொழுது உடன் செல்வார்கள்; ஒரு சமயம், சுந்தரமூர்த்திக்கு ஆரூர்ப்பெருமானாரியற்றிய தொழிற்குடம்பட்டுச் செல்வார்கள்; ஜமீன்தார்கள் இவர்களை நடத்துவதும் அவ்வாறே: ஒருகால், “அவர்கள்” பட்டம்; ஒருகால், “பயல்” “பறட்டை” மரியாதை; சிலவிடங்களில் ஜமீன்தார்களுக்கு முன் இவர்களுக்கு விருந்து, சில விடங்களில் வெறும்வாயைமென்று உமிழ்நீரையருந்துவதே. இத்தகைய ‘திரிசங்குஸ்தான’த்தில் சுப்பையர் முதலிற் புலிமலைக்கு வந்தார். சர்வசிலாக்கியமான எத்தனையோ இரத்நங்கள், சாகரத்தின் கீழுள்ள அகாதமான இருண்ட குகைகளிலும், திவ்ய பரிமளமான எத்தனையோ புஷ்பங்கள், நிர்மாநுஷியமான வநங்களிலும், வாளாவிருந்து, தங்கள் மேன்மை வெளிப்படாமலே கழிகின்றமைபோல, உத்தம கவிகளாகவும், புத்தவீரர்களாகவும், மந்திரசிரேஷ்டர்களாகவும், நிலைகலங்காத்

தேசாபிமானிகளாகவும், விளங்கிக் கீர்த்தி பெறவல்ல எத்தனையோ மாந்தர், அவசிய சாதகங்களும் தக்க சமயங்களும் வாய்க்காமே, வாணாட்களை வீணாட்களாகக் கழித்து, இருந்தவிடம் தெரியாமே மடிந்துபோகிறார்களென்று, ஓராங்கில கவி கூறியுள்ளார். அஃதெவ்வாறாயினும், நமது சுப்பையருக்கு மட்டும் தக்க சமயம் கிடைத்திருப்பின், அவர், அதிகுழ்ச்சியும் சாமர்த்தியமுமுள்ள இராஜ்யபரிபாலன தந்திரியாய் விளங்கியிருப்பாரென்பது நிச்சயம். சில செய்கைகளை, ஒரு சாதாரண மனிதன் செய்தாற் கொடுத்தண்டனைக்கேற்ற கொலை, களவு, கொள்ளை, வியபிசாரம், வீட்டில் நெருப்பிடல் ஆகிய அதிபாதகங்களாகவும்; முடிதரித்த மகிபன் ஒருவன் செய்தால் பரணிபாடிப் புகழற்கேற்ற படையேற்ற விஜயமாகவும், உலகம் மதித்தல்போல, 'குண்டுணி' என்றும், 'குறும்பு' என்றும், 'மித்திரபேதம்' என்றும், 'சுலாபதிருஷ்டி' என்றும், 'நம்பிக்கைத் துரோகம்' என்றும், 'வேளைக்குத் தக்க வேஷ' மென்றும், 'மானமின்மை'யென்றும், பலவாறாக ஏழைப் 'போஸ்ட் மாஸ்டர்' சுப்பையர் ஜீவனோபாயவிருத்திகளைப் பழித்த வுலகம், அவர்மட்டும் ஒரு பெரிய மந்திரியாகவேனும் ஒரு 'திவானு' கவேனும் இருந்திருப்பின், மிகவியக்கத் தக்க அவர் சாமர்த்தியத்தைக்கண்டு களிப்புற்று, எவ்வித உயர்பதவியும் பட்டங்களும் அவருக்கு மேலான வல்லவென்றே மதித்திருக்கும். உண்மையில், அவர் மிக வல்லவர்; அவர் சாமர்த்தியமெல்லாம் புலிமலையிலேயே புதைபுண்டுபோனது ஊழ்வசமே. அவ்வூரிலுள்ள லௌகீக பிராமணர்களுள், ஜமீனில் மாதச் சம்

பளமில்லாதவர் அவரொருவரே ; அவர் பள்ளிக்கூடத் திற்கோ, பகிரங்க வாழ்விலும் கிரகணவாழ்வே யதிகம் ; ‘தபாலாபீஸ்’ உத்தியோகம்வந்து ஐந்து வருஷங்கள் தாம் ஆயின ; மாதம் நான்கு ரூபாக்களே சம்பளம். இங்ஙனமிருந்தும், அவர் குடும்பச் செழிப்புக்குக் குறைவேயில்லை. புலிமலைக்கு வரும்பொழுது, அவரும், அவர் தாயாரும், அவர் பத்தினியாரும் மட்டும், வந்தார்கள். மேயப்போகும் மாடோ கொம்பிற் புல்லெடுத்துக் கொண்டு போகாது. இப்பொழுது அவர் குடும்பத்தைக் கணக்கிட இரண்டு கைவிரல்களும் போதாவாயினும், நகைமட்டும் இரண்டு மூவாயிரம் ரூபாவுக்கு மேலுண்டு ; அன்றியும் பெருநத்தத்திற் பதினாயிர ரூபாவுக்கு நிலம் வாங்கியிருக்கிறார் ; பணம் கொடுக்கல் வாங்கல் கணக்கு நமக்குத் தெரியாது. இவ்வளவும் சுவசம்பாத்தியமே ; மூளைவியர்க்கப் பாடுபட்டுத் தேடிய பொருளே : ஆனால் இதில் மிகச் சிறுபாகமே யோக்கிய வழியிற் றேடியதாகக் கொள்ளலாம்.

“செய்கபொருளை : செருநர் செருக்கறுக்கும்
எஃகதனிற் கூரியதில்”

என்ற குறளை மட்டும் ஐயர் கைக்கொண்டாரேயன்றி

“ஈன்றாள் பசிகாண்பா னாயினுஞ்செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை”

என்றதைக் கருதிலர். ஆனால் நிதி பெருத்து மதி சிறுத்துள்ள ஜமீன்களிலும், அவைபோன்ற விடங்களிலும், எவர்தாம் யோக்கியமாய்ப் பணந்திரட்டியவர் ? யோக்கியமாய்க் காலங்கழித்தலே இவ்விடங்களில் கிட்டத்தட்ட அசாத்தியமாயிருக்கப், பணந்திரட்டுதல் எங்

நனங்கூடும்? கடமைகளிவையெனத் தெளிவாய் வரையறுக்கப்பட்டு, அவனவன் கடமையை அவனவன் ஒருவனைப் மெதிர்பாராது நிறைவேற்ற வழியிருந்தாலன்றோ, யோக்கிய விருத்தி சாத்தியமாகும்? அவ்வாறின்றி, பெரும்பாலும் புத்தியினனான ஒருவனது நிலையற்ற மனோபீஷ்டங்களை, எவ்விதத்தானும் நிறைவேற்றி, அவனைச் சந்தோஷிப்பிப்பதே எல்லோருக்கும் ஒரே கடமையாயும், அதைச் செலுத்துவதில் ஒருவனோடொருவன் பலவாறு முரணிப் பணஞ் சம்பாதிக்கவேண்டியதாயுமுள்ள இத்தகைய விடங்களில், யோக்கியதை செல்லாக்காசே. ஆகவே, நற்சமயமும் நற்சகவாசமும் நல்விருத்தியும் வாய்த்திருப்பின், சுப்பையர், தம் அரிய சாமர்த்தியத்தை நல்வழியிற் செலுத்தி, கியாதிபெற்றிருக்கக் கூடுமாயினும், இப்பொழுது, வாஸ்தவத்தில், எட்டு (அ) யோக்கியதைகளும் நிறைந்தவராகவேயிருந்தார். அவர் ஆழ்ந்த புத்தியுடையவராதலில், எப்பொழுதும், முன்பின் நன்று ஆலோசித்து, அணுவளவேனும் இலாபம் வரக்கூடியவிடத்தில், வேறு பெரியதோர் இலாபம் கிடைப்பதாயிருந்தாலன்றி, அப்பிரியம் நேரிடாது நடந்துகொள்வதே வழக்கம். ஆயினும், காலஞ்சென்ற ஜமீன்தார் நமது கதாநாயகரைத் தமது புத்திரனைப் போலவே நடத்திவந்ததினாலும், அவரே பின்பு ஜமீன்தாராவாரென நம்பியும், அவ்வாறே இரண்டு வருஷங்களுக்கு அவர் பெரும்பாலாரால் மதிக்கப்பட்டிருந்ததினாலும், தூர்த்த குணத்தவருடன் பழகின் அவருடைய அவமதிப்புண்டாகுமென நினைந்தும், தம்மிடத்து முதலிற் சிலகாலம் அவர் கல்வி. பாயின்றுவந்த அபிமானத்

தாலும், சுப்பையர், நாளாவட்டத்தில் வீரசங்கிலித் தேவரை யசட்டைசெய்து, அவர் அப்பிரியத்தைச் சிறிதுற்றிருந்தார். இப்பொழுது திடீரென்று கிடைத்த 'தந்தி' சமாசாரத்தைக் கேட்டவுடன், சுப்பையரும் சிறிது திகைத்துக் கலங்கிவிட்டார். புது 'மகராஜா' ஆட்சியில், புலிமலையில் தங்குவது புத்திக்குறைவாகவே தோன்றிற்று. ஆயினும், வெகு வருஷங்களாக ருசிகண்ட பூனை, எவ்வாறு விட்டுப்போக மனம் இசையும்? ஒருநாள் முழுவதும் ஐயருக்குச் சாப்பாடுகூடச் செல்லவில்லை; தம்மை யாதரிக்கக்கூடியவருக்கு ஜமீன் கிடைக்கவில்லையே என்ற விசந்தத்தாலன்று; தம்மேற்பிரியமிலார்க்குக் கிடைத்துவிட்டதேயென்ற மனவேகத்தினாலேயே. பின்பு சிறிது மனத்தைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு, எவ்வாறு புது 'மகராசா'வின் பிரியத்தை யடையலாமென்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தார்.

'போஸ்ட்மாஸ்டர்' சுப்பையர் இவ்வாறாலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், இரண்டு மூன்று தினங்கழித்துத் 'தபாலில்' வேலாயுதத்தேவர் விலாசத்துக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. ஜமீன்தார் ஊரிலில்லாத காலங்களில், பெரும்பாலும் 'தபாற்' பை வெறும் பையாகவே வரும். வியாச்சியம் தொடங்கி விஜயமார்த்தாண்டத்தேவர் செஞ்சாலியினை, சென்னை முதலிய விடங்களுக்குச் சென்ற பின்னர், மாதம் இருமுறை, மும்முறை, அவரிடமிருந்து வேலாயுதத் தேவருக்குக் கடிதங்கள் வருவதுண்டு; அவைகளெல்லாம் முறைப்படி கொடுக்கப்பட்டு வந்தன. இப்பொழுது விஜயமார்த்தாண்டத்

தேவர் கையெழுத்தில் விலாசம் வரையப்பட்டுவந்த கடிதம் எதைப்பற்றியது என்பதையறிய, போ. சுப்பையருக்கு அடக்க முடியாப் பேரவா உண்டாயிற்று. பிணநாற்றம் கழுகுக்குத் தெரிவதுபோல, அக்கடிதத்தால் தமக்கு நன்மையுண்டாகக்கூடுமென்று அவர் உள்ளத்தில் ஓர் முன்னுணர்ச்சி தோன்றியது. உடனே, 'தபாற்காரன்' கேட்டதற்குத் தமக்கு வந்ததென்று சொல்லிவிட்டு, விரைவில் வேலையை முடித்து அவனை யனுப்பிய பின், முன் கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டு, மெதுவாய் மேற்பையைப் பிரித்து, 'முந்திய வதிகாரத்தில் வரைந்துள்ள கடிதத்தை வாசித்தார். திரும்பவும், திரும்பவும் மும்முறை வாசித்தார். பின்பு நாற்காலியிலிருந்த படியே கையும் கடிதமுமாக வெகுநேரம் ஆலோசனையிலாழ்ந்திருந்தார். நல்லெண்ணமும் தீயவெண்ணமும் அவர் மனக்களத்தில் வெகு நேரம் போராடின. இத்தறுவாயில், அவர் மகள் பார்வதி யென்ற ஒன்பது வயதுப் பெண்ணின் சத்தம் வீட்டுள்ளிருந்து கேட்டது. அதனாற் பிறந்த நினைவில், அவர் மனம் சிறிது நேரம் அவள் விவாகத்தையும், அதற்கு இரண்டாயிரம் ரூபாவேண்டுமென்பதையும், தேடிய கைப்பொருளைச் செலவிடுவதின் மதியின்மையையும்பற்றி ஆலோசிக்கலாயிற்று ; பின்பு, முன் யோசனைக்குத் திரும்பியபொழுது, தீச்சிந்தை மேலிட்டு விட்டது. தம்பழைய நண்பருக்கு உண்மையாக நடந்தால், முப்பது வருஷங்களாக வாசஸ்தலமாகவிருந்து ஏறக்குறைய அரை லக்ஷ ரூபா வரை ஆஸ்தியும் தந்த ஆரைத் துறந்து, புதிதாயோர் ஊருக்குப்போய்க் குடியேற்றவேண்டியதுமன்றி, சமீபத்தில்

யாதொருவித நன்மையும் கிடைப்பதாயில்லை ; தம் நண்பர் ஜமீனை யடைந்திருந்தால், தமக்கு முன்போல் ஒரு பொழுதும் கொள்ளை கிடைத்திராது ; அவராக மநமிசைந்து உதவும் சொற்பப் பொருளே கிடைத்திருக்கும் ; இப்பொழுது, அவரே ஜீவனோபாயத்தை நாடி விழித்துக்கொண்டிருக்கையில், தாம் அவர் மூலமாக இலாபம் அடைய வெதிர்பார்த்தல், உரல் மத்தளத்தினிடம் தன் கஷ்டத்தைக் கூறச்சென்றதுபோலாகும் ; அன்றியும், அவருக்குத் தம்மாலாகக்கூடிய பேருதவியொன்றுமேயில்லை ; தாமிழைக்கக் கருதும் அற்பத்திங்கு, அவருக்கு நன்மையாகவே முடியினும் முடியலாம் ; அன்றேல், அகஸ்மாத்தாகவேனும், பிறராலேனும் நேரிடவும்கூடும். இதுநிற்க : அவரைத் துறந்து வீரசங்கிலித்தேவர் பிரியத்தை எவ்விதமாயினும் சம்பாதித்துக்கொண்டால், முதலில், ஊரைவிட்டுப் போகவேண்டாம் ; இரண்டாவது, கைச்செலவின்றிக் குழந்தை பார்வதி கலியாணம் நிறைவேறும் ; மூன்றாவது, நாளாவட்டத்தில், முன்னிலும் அதிகமாக ஜமீன் சொத்தைக் கொள்ளையடிக்கலாம் ; கடைசியில், ஒருவேளை தம் செல்வாக்கினால், தம்பழைய நண்பருக்கும் ஏதாயினும் நன்மைசெய்யக்கூடும். நீதி, அநீதி, மெய், பொய், என்பதையொதுக்கி, இலாபம், நஷ்டம், சாதகம், பாதகம், என்பதை மட்டும் கணக்குப் பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டால், பின்பு வண்டி வண்டியாய் நியாயங் கூறலாம். இவ்விதமாகத் துணிவுற்றபின், ஐயர் மநம் வெகு வேகமாய்ப் பின் யோசனைகளிற் புகுந்தது. காமதூரராகிய வீரசங்கிலித்தேவர் பிரியத்தையும் நம்பிக்கையையும் ஒருங்கு

பெற, அவரது கொடிய பகைவராகிய விஜயமார்த்தாண்டத்தேவர் சிநேகத்தைத் துறந்து, இவருக்கென்று குழந்தை முதல் வளர்ந்துவந்த திவ்ய செளந்தரியமுள்ள கந்திகையை அவருக்கு மணம்புரிவித்தலே தக்க வுபாயம். அவருக்குச் சிவகாமியின் மேற்காதவிருப்பினும் இல்லாவிடினும், தம்மெதிரியை இதிலும் தோல்வியுறச் செய்து புண்படுத்தும் பொருட்டே வெகு சந்தோஷமாய் இம்மணத்தை விரும்புவாரென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆகவே, இனி வேண்டுவதெல்லாம் வேலாயுதத்தேவர் சம்மதமே; ஏனெனின், மாப்பிள்ளை 'டிப்டிகலெக்ட்' ராகவும், பெண்ணும் அவள் தந்தையும் விவாகத்துக்குடம்பட்டு மிருக்கையில், ஆங்கிலராஜாங்கத்தில், எந்த ஜமீன்தாராலும் அவ்விவாகம் தடுப்பாரிதென்பது ஐயருக்கு நன்கு தெரியும்; அதுபோலவே, பெண்பதினாறு வயதுக்குட்பட்ட 'மைநராகவும்,' தந்தை சம்மதமில்லாதவராகவும், இருவரும் புலிமலையூரிலும், இருக்கையில், அவ்வூர் ஜமீன்தாருக்கு விரோதி எந்த 'டிப்டிகலெக்ட்' ராயினும், அப்பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்து கொள்வதும் அசாத்தியமே. பின்பு 'வகைமோசம்' நேரிடாவண்ணம், வேலாயுதத்தேவரிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்து, பக்குவமாய் அவர் மந்தத்தைத் திருப்புவதே உத்தமம். சுப்பையர் உடனே 'பிசினை' யெடுத்து வெகு பத்திரமாய்க் கடிதத்தை யுள்வைத்து மேற்பையை ஒட்டினார். கையிற் கடிதத்தை யெடுத்துக் கொண்டு, வாசற் கதவைத் திறந்தார். கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கிட்டாற்போல, வேலாயுதத்தேவர் தெருவழியே போய்க்கொண்டிருந்தார்.

சுப்பையர் : ஐயா, தேவரவாள் ! ஆசீர்வாதம். ஒரு வார்த்தை ; கொஞ்சம் தயைசெய்யவேண்டும்.

[வந்தபுதிதில் “அடே, வேலாயுதம்” என்றுதான் சுப்பையர் கூப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் சிவகாமி பிறந்து சில வருஷங்களுக்கெல்லாம், அவளது பின் பதவியை உத்தேசித்துக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மரியாதையை உயர்த்தி, இப்பொழுது இம்மட்டுக்கு வந்திருந்தது. இப்பொழுதும், வேலாயுதத்தேவரது மற்ற உறவுமுறையாருக்கெல்லாம் ஏகவசனப் பிரயோகமே.]

வேலாயுதத்தேவர் : அடியேன் ; யாரு, என்னையா கூப்பிட்டார்கள் ?

சுப்பை : ஆமாம் ; சற்று தயை செய்யுங்கள் ; உள்ளே வாருங்கள்.

வே. தே. : கரும்புக் கொல்லையிலே கொஞ்சம் வேலையிருக்கிறது, போகவேணும். என்ன சங்கதி ?

சுப்பை : [வாசற்கதவை மூடிவிட்டு] உட்காருங்கள், போகலாம். இதோ தங்களுக் கொரு கடிதம் வந்திருக்கிறது. தபாற்காரனிடம் கொடுத்தால் எவர் கையிலேனும் தவறிக்கொடுத்து விடுவானென்று நானே யெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டேன், நீங்களும் வந்தீர்கள்.

வே. தே. : யாரு, எனக்கா ?

சுப்பை : ஆமாம் ; மஹாராஜா அவர்கள் பட்டணத்திலிருந்து எழுதியிருக்கிறார்கள்.

வே. தே. : யாரு, வீரசங்கிலித்தேவரவர்களா ?

சுப்பை : இல்லை, நம்ம மகாராஜா.

வே. தே. : அவர்கள்தானே, ஐயா, நம்ம மகராசா. பின்னை, யாரு?

சுப்பை : விஜயமார்த்தாண்டத்தேவரவர்கள்.

வே. தே. : ஓகோ ! இவர்களா ; என்ன, திறந்து வாசி புங்கள் கேட்போம்.

சுப்பையர் திறந்து, தமக்கு மறப்பாடமாய்விட்ட கடிதத்தை வெகு விரைவாய் வாசித்து முடித்தார்.

வே. தே. : அவர்கள் எப்பொழுதும் இப்படித்தான் ; என்னென்னமோ எழுதுவார்கள் ; அவர்கள் காகிதங்களைபெல்லாம் நான் சிவகாமியிடம் கொடுத்திடுவேன் ; அது பார்த்து, ஏதாவது சொல்லும். என்ன எழுதி பிருக்கிறார்கள் ? நீங்கள் நேரே சொல்லுங்கள், கேட்போம்.

சுப்பை : என்ன, விசேஷமொன்றுமில்லை ; ஜமீன் கிடையாததால், அவர்கள் ஏதோ 'சர்க்கார்' வேலையில் அமரப்போகிறார்களாம் ; கையிற்பணமில்லையாம் ; புது மஹாராஜா அவர்கள் புலிமலைக்கு வந்துவிடுமுன், தங்கள் மகளைக் கலிபாணஞ் செய்துகொண்டு விடவேண்டுமாம் ; தங்களை, அதற்காக, உடனே குடும்ப சகிதம் பட்டணம் புறப்பட்டு வரும்படி யெழுதியிருக்கிறார்கள். இதுதான் கடிதச் சுருக்கம் ; தங்கள் உத்தேசமென்ன ? புது மஹாராஜா அவர்கள் வந்துவிட்டால், ஒருவேளை அவர்கள் தங்கள் மகளை மணம்புரிய விரும்புவார்களோ வென்று, பயம்போலிருக்கிறது. பட்டணத்திலேயே பிரஸ்தாபம் நடந்திருக்கிறதுபோலிருக்கிறது ; அந்தக் கடிதத்தில் அவ்வளவிருக்கிறது.

வே. தே. : ஏன், நாங்கள் பட்டணத்துக்குப்போய், அங்கே புது மகராசா கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு விட்டாலோ?

பார்த்தார் சுப்பையர்; பிரடை யதிகமாய் முறுகி விட்டது; தம் கைக்கு மேற்போய்விடும்போலிருந்தது; பின்பு தம்மாலானதெனக் கூறிப் பயன்பெற முடியாமற் போய்விடும்; சிறிது நெகிழ்த்தினார்.

சுப்பை : பட்டணத்தில் அதெல்லாம் முடியாது; விஜயமார்த்தாண்டத்தேவருக்குக் கவர்நர்கூட இஷ்டம்; வெகு தந்திரக்காரர்; ஒரு நிமிஷத்தில் கலியாணத்தை முடித்துக்கொண்டு விடுவார்; பின்பு நம்மாலென்ன செய்யலாம்?

வே. தே. : இல்லை; பேச்சுக்கன்றோ சொல்லுகிறேன்.

சுப்பை : ஆனால் உங்கள் உத்தேசந்தானென்ன?

வே. தே. : நீங்கள்தான் சொல்லுங்களேன்.

சுப்பை : 'பதனம்பத்துக்கெளிது.' எல்லாம் ஆற அமர்ந்து ஆலோசித்துச் செய்வதே உத்தமம். சிவ காமிக்கென்ன, இன்னும் பதினாறு நிறையவில்லையே.

வே. தே. : தந்திவந்த பிறகு எனக்கும் மரசு ஒருபடி பாய்த்தானிருக்குது; மெள்ளத்தான் ஆகட்டுமேன்.

சுப்பை : ஆனாலப்படியே எழுதியனுப்பிவிடுங்கள்.

வே. தே. : எனக்குத்தான் எழுதத் தெரியாதே; நீங்கள் தான் எழுதுங்களேன்.

சுப்பையர் உடனே ஒரு காகிதத்தை யெடுத்துப் பின்வருமாறு எழுதினார்.

6

புலிமலை,
10-1-18....

சிரஞ்சீவி விஜயமார்த்தாண்டத் தேவரவர்களுக்கு அநேக ஆசீர்வாதம்; க்ஷேமம்; அப்படியே விரும்புகிறேன். நீங்கள் 6௨ அனுப்பிய கடிதம் வந்து பார்த்துக் கொண்டேன். இவ்வளவு அவசரம் சரியாகத் தோன்றவில்லை. எல்லாம் நன்கு ஆலோசித்துப் பின்னால் விவரமாய் எழுதுகிறேன். வேணும் அநேக ஆசீர்வாதம்.

குமரன்துணை.

— இந்தக் கீறல் வேலாயுதத்தேவர்.

சுப்பையர் வாசிக்கக் கேட்டு வேலாயுதத் தேவர் இதை யொப்புக் கொண்டார்.

சுப்பை: இன்று புது மஹாராஜா அவர்களுக்கு சோப நோபசாரக் கடிதமொன்று எழுதலாமென்று யோசித்திருக்கிறேன். மெள்ள இந்த விஷயத்தையும் ஒரு மூலையிற் சொல்லி வைத்தால், அவர்கள் கருத்தும் தெரியும்.

வே. தே.: ஆமாம்; அப்படிச் செய்யுங்கள். பதில் வந்தாற் சொல்லுங்கள். நான் கரும்புக் கொல்லைக்குப் போகிறேன்.

சுப்பை: உங்களுக்கு வந்த கடிதம்?

வே. தே.: இங்கே தாருங்கள்.

சுப்பை: அதற்குள்ளே யவசரமா? ஒருதரம் தாம் பூலம் போட்டுக்கொண்டு போங்கள்.

எந்த வேளையாயினும், என்னவேலை காத்திருப்பினும், எவர் கொடுத்தாலும், வெற்றிலையை வேண்டாமென்று

சொல்ல வேலாயுதத் தேவருக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவர் தாம்பூலம் தரித்துக் கொள்ளும் விதமும் மிக விந் தையே : முதலில் இரண்டு பாக்கைப் போட்டுக் கொள் கிறது; பின்பு இரண்டு வெற்றிலையில் ஒரு சிறு நெல் விக்காயளவு சுண்ணாம்பை வைத்துச் சேர்த்துச் சுருட்டி யுள்ளே யெறிகிறது; பிறகு, ஒரு முழுக் கருப்புக் கட்டிப் புகையிலையைச் சுருட்டி யெடுத்துப் போட்டுக் கொள்ளுகிறது; எல்லாம், செங்கற்குளைக்குள் கருவை முறடுகளைத் தள்ளுவது போலவேயே.

சுப்பை: கடிதத்தை நீங்கள் கொண்டுபோகிறீர்களே; வீட்டிற் சிவகாமிக்குத் தெரியலாமா?

வே. தே.: ஆமாம், ஐயா! அய(ர்)த்து(வி)ட்டேன். அதுவும் மறப்பிறவி யில்லையா, நம்பக்கூடாது; அவர் கள் பேரிலே கனத்த கிறுக்கு அதுக்கு; ஒருவேளை யோ டிக் கூடப் போய்விடும்; தந்தி வந்ததுமுதல் சாப்பிட வே யில்லை; சும்மா அழுதுக் கொண்டே யிருக்கு. உங் கள் கிட்டத்தானே இருக்கட்டும்.

என்று சொல்லிவிட்டு, வெற்றிலையை மென்றுகொண்டு வேலாயுதத்தேவர் போய்விட்டார்.

பின்பு சுப்பையர், ஓர் பளபளப்பான காகிதமும் நல்ல மையும் புதியதோர் இறகுப் 'பேனா'வும் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, பின்வரும் நிருபத்தை எழுதலானார். முதலில் பல அசல்கள் வரைந்து திருத்தியும் கிழித்தெ றிந்தும் பாழாக்கியபின், கீழ்வருங் கடிதம் ஒப்பேறியது. அதன் விந்தையையும், ஐயர் தமிழ்ப் புலமையையும் நமது நண்பர்கள் அறியுமாறு, அதையுள்ளபடி வரைந் திருக்கிறோம்.

உ

குமார்க்கடவுள்துணை.

புனிமலை,

10-1-18....

திருமுருகன் திருவருள் செழித்து, எல்லா நற்குணங்களுக்கும் எல்லையாய், கரை கடந்த கல்விக்கோர் களஞ்சியமாய், வலப்புயத்து வீர லக்ஷ்மியும் இடப்புயத்துத் தனலக்ஷ்மியும் வதிந்து வயங்கப் பெற்றவராய், வரையாது கொடுக்கும் வள்ளலாய், தேவர்குலதிலகராய், சிறியோர்செய்த சிறுபிழைகளை யெல்லாம் பொறுத்தருளும் புகழாளராய், மதவேளும் பெண்மையவாவும் வடிவழகினராய், புனிமலையின் தவப்பயனாக வந்தவதரித்துள்ள மஹாராஜ ராஜமான்ய ராஜ ஸ்ரீ மஹாகனம் பொருந்திய கருணாசாகரமாகிய மஹாராஜா அவர்கள் திவ்ய சந்திதானத்துக்கு, ஏழையினும் ஏழைக்குடியாகிய 'போஸ்ட் மாஸ்டர்' சுப்பையர், சர்வாபீஷ்டமும் சகல செளபாக்கியங்களும் உண்டாகவேண்டு மென்று அநந்த கோடி ஆசீர்வாதம். திருமுருகன் அருளிணாலும் மஹாராஜா அவர்கள் கருணாகடாக்ஷத்தினாலும், இவ்விடத்தில் சந்திதானத்துக் கோடாது கோடிக்குடிகள் அனைவரும் கேட்கும். அவ்விடத்தில் மஹாராஜா அவர்களும் பல்லாயிரம் பரிவாரங்களும் கேட்குமாயிருக்கிற திவ்ய மங்கள சமாசாரத்தையேழைப் பிரஜைகள் கர்ணமிர்தமாய்ப் பருகிக் களிக்குமாறு திருவாய்மலர்ந்து உத்திரவருளப் பிரார்த்திக்கின்றேன். எங்கள் அந்தரங்கப் பிரார்த்தனைக் கிரங்கி, தீனதயாளுவாகிய மஹாராஜா அவர்களுக்கே குமார்க்கடவுள் பட்டத்தை யளித்ததைச் செவியுற்று, எல்லோரும் கழி

பேருவகையில் ஆழ்ந்தனம். தருமமே ஜயம் என்பது இப்பொழுதுதான் வெளியாயிற்று, ஏழைக் குடிகள் மன வேக்கமும் இப்பொழுதுதான் தீர்ந்தது. அந்தரங்க அபிப்பிராயமும் அபிலாசையும் ஒருவிதமா யிருப்பினும், ஜீவனார்த்த நிமித்தமாக, ஏழைகள் வேறுவிதமாக நடித்து, வெளிப் பார்வைக்கு வேஷம்போட்டு நடந்துகொள்ள நேரிடுதல், உலக வழக்கமென்பது சந்நிதானம் அறிந்த விஷயமே. ஆகவே, அதி புத்திசாலிகள் உண்மையைத் தெரிந்து, ஏழைமைக் கிரங்கி, சாண்வயிறு வளர்க்கப் பிறரியற்ற நேரிடும் சாலங்களை யுணர்ந்து, பொறுத்தருள்வாரென்பது ஐயுறப் பாலதன்று. இன்றுத் தபாலில், விஜயமார்த்தாண்டத் தேவரிடமிருந்து வேலாயுதத்தேவரவர்களுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. மஹாராஜா அவர்கள் இங்கு விஜயம்செய்யு முன்னமேயே, ஸ்திரீரத்நமாகிய சிவகாம செளந்தரியை எப்படியாவது வெளிக்கடத்தி, தாம்கலியாணஞ் செய்துகொண்டு விடும் நோக்கத்தோடு, வெகு ஆவலாக எழுதியிருக்கிறார். ஜமீனுக்கு பரம்பரைத் தொழும்புராகிய வேலாயுதத் தேவரவர்கள், என்னை யோசனை கேட்டார்கள். மஹாராஜா அவர்கள் சித்தமில்வாறென்று உத்திரவாகும் வரை, ஒன்றும் நடவாதபடி யேற்பாடு செய்திருக்கிறேன். கடிதத்தின் அவசரத்தைப் பார்த்தால், அவரே விரைவில் இங்கு வந்துவிடுவாரென்று தோன்றுகின்றது. தாங்கள் விஜயம் செய்து ஜமீனைக் கைக்கொள்ளும்பொழுது, பிரத்தியக்ஷ லக்ஷுமிபோல் இவ்வூருக்கோர் ஆபரணமாக விளங்கும் பெண்கள் நாயகத்தையும் தாங்கள்கைப்பிடித்தால் தான், பிரஜைகளுக் கெல்லாம் சந்தோஷமுண்டாகும்.

தங்கள் ஜயமும் சம்பூரணமாகும். இவ்விஷயத்தில், சந்நிதானத்து ஆஜ்ஞையை, ஊழியனும், வேலாயுதத்தே வரவர்களும், மற்றும் பிரஜைகள் எல்லோரும் மிக்க ஆவலுடன் எதிர் பார்த்திருக்கின்றோம். தேவரவர்கள் வமிசம் சிறந்த சந்தான விருத்தியுடைய தென்பது சந்நிதானத்துக்குத் தெரியுமே. சங்கதி யவசரமென்று தாழ்மையுடன் தெரியப்படுத்திக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பூசாரரும் பூவையரும் மனமகிழ் மங்கள் சமாசாரங்கிடைத்த மறுநாள், குமரக்கடவுளுக்கு விசேஷ அபிஷேகாதிகள் சிறப்பாகச் செய்வித்தேன். எப்பொழுதும் சந்நிதானத்தின் க்ஷேமத்தையே பிரார்த்தித்துக் கொண்டு, இங்கு விஜயஞ் செய்யும் சுபதினத்தை யாவலுடன் எதிர் பார்த்திருக்கின்றேன் :

வயவீர மறவர்குழாந் திசைநோக்கி வணங்குபுலி மலை
யில் வாழுஞ்

சயவீரத் தொன்மரபுத் தொழும்பர்களை யொரு
குடைக்கீழ்த் தொடக்கி யாளப்

புயவீர பூபாலன் பூசரர்க்குப் பொன்பொழியும்
புயலே போல்வான்

சயவீர சங்கிலியைத் தவிர்த்தொருவர் தகவுளரோ
தரணிமீதே.

அளவில் கோடியாசீர்வாதம்.

இங்ஙனம் சந்நிதானத்து உண்மையுழியன்

போ. சுப்பையர்.

P.S. முத்துக்குடியில் அநி சிரேஷ்டமான இரண்டு போர்ச் சேவல்களிருப்பதாக, இன்று காலை கேள்வி

யானேன். தங்கள் விஜயத்துக்கு முன்னரே தருவித்து வைத்திருக்கிறேன்.

போ. சு.

நிருபத்திற்கும் மேற்பைக்கும் நாலு மூலையிலும் மஞ்சளிட்டி, குமரன் கோயில் திருநீற்றுப் பிரசாதமும் சிறிது உள்ளடக்கமாக வைத்து, கடிதத்தை யன்றைத் தபாலிலேயே சுப்பையர் அனுப்பிவிட்டார். புது ஜமீன் தாரின் மநப்போக்குகளையும் குணகுணங்களையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலுணர்ந்தவராதலின், தம்முபாயம் சித்திபெறு மென்பதில் அவருக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. ஜமீன்தாருக்கு நன்கு தெரியவேண்டிய இரண்டு சங்கதிகளும், அவர் புத்திக் கெட்டக்கூடிய எளிய நடையிலிருக்கின்றனவா வென்பதை மட்டும், கடைசியா யொருதடவை வாசித்துப் பார்த்துக் கொண்டார். பின்பு, வேலாயுதத்தேவர் மநந்திருகி விடாத வண்ணம், தினமிருமுறை யவரைக்கண்டு பேசிக் கொண்டு, உத்தமமான வித்தை விதைத்தவன் ஒருகவலையுமின்றி முனையை யெதிர்பார்த்திருப்பது போற் காத்ந்திருந்தார்.

முன்றாவது அதிகாரம்.

இலவகாத்தகிளி.

சுப்பையர் கடிதமனுப்பியதற்கு எட்டாவதுநாள் புதுமஹாராஜாவின் முக்கிய காரியஸ்தர்களில் ஒருவரும், முறையில் அவருக்கு அம்மான் ஸ்தானத்துக்குரியவருமாகிய சப்பாணித்தேவர், சென்னையிலிருந்து,

மாலே ஐந்து மணிக்குப் புலிமலை வந்துசேர்ந்தார். வீட்டில் வந்திறங்கியவுடன், போ. சுப்பையருக்கு ஆளனுப்ப, இவரும் அவசரமாய்ப் போய்ச்சேர்ந்தார். பின்பு இரு வருமாகச் சிறிதுநேரம் தனித்துப்பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இதற்குள் அஸ்தமனமாயிற்று. உடனே சப்பாணித்தேவர், தாம் கொண்டுவந்த புதிய உருக்குப்பெட்டியைத்திறந்து, ஒரு பெரிய வெள்ளித்தாம்பாளத்தை யெடுத்து, அதில், விலையுயர்ந்த புடவையொன்றையும், ஒரு பவுன் முடிப்பையும், வீட்டிலிருந்து தாம்பூலம், தேங்காய், மஞ்சள் முதலிய மங்கலப்பொருள்களையும் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, சுப்பையருடன் புறப்பட்டார். குமரகேரயில் மேளகாரரும் இதற்குள் வந்துசேர்ந்து தங்கள் வாத்தியங்களை முழக்கிக்கொண்டு முன்சென்றனர்; இரண்டு வேலைக்காரர் தீப்பந்தங்களை யெடுத்துச் சென்றனர்; ஒரு சங்கதியுமே தெரியாத ஊராரிற் சிலர் கிசுகிசென்று பேசிக்கொண்டு உடன் சென்றனர்; பவனி செல்லச் செல்லக் கூட்டம் அதிகரித்தது. வேலாயுதத்தேவர் வீட்டுவாயிலில் பவனி நின்று மேளம் முழங்கவே, அவர் என்னவென்றறிய வெளியேவந்தார். உடனே சப்பாணித்தேவர், “அம்மான் நமக்காரம்” என்று அவர் கையைப்போய்ப்பிடிக்க, அவர் பிரதி “நமக்காரம்” சொல்லி யிவர்கைகளைப் பிடிக்க, திகைப்புற்ற வேலாயுதத்தேவர், “என்னசங்கதி? அம்மான், ஒன்றுந் தெரியவில்லையே. நீங்கள் எப்பொழுது வந்தீர்கள்?” என்றார். இதற்குள் சுப்பையர், “எல்லாம் சோபனம் தான், உள்ளேபோவோம்,” என்று சொல்ல, இரண்டு மறத்தேவர்களும் ஒரு மறைத்தேவரும் வேலைக்காரர்

களும் வீட்டினுள் நுழைந்தார்கள். மேளமும் கூட்டமும் வெளியே ஆரவாரித்துக்கொண்டிருந்தன. பனங்குருத்தோலையில் விசித்திரமான சாயங்களேற்றி முடையப்பட்ட ஒருபாயை யெடுத்து வேலாயுதத்தேவர் விரிக்க, மூவரும் உட்கார்ந்தார்கள்.; வேலைக்காரனும் வெள்ளித்தட்டை நடுவே வைத்தான்.

வே. தே.: அம்மான், என்ன? ஒரு சங்கதியும் தெரியவில்லையே, இதெல்லாம் என்ன?

சு. தே.: ஐயரவர்கள் சொன்னாற்போல, எல்லாம் 'சோகம்' தான். நம்ம சிவகாமியை நம்ம மகாராசாவுக்குக் கட்டிக்கொள்ளவேணும்; அதற்கு, நித்திய சாம்பலா, அதென்னையா, எளவு! பார்ப்பான் பேச்சு வாயிலே நுளையவில்லையே; அதுதான் கொடுக்கவந்தேன்.

சுப்பை: தங்கள் ஜேஷ்ட புத்திரி சௌபாக்கியவதி சிவகாமசுந்தரியம்மாளை நம்முடைய மஹாராஜா சிரஞ்சீவி ஸ்ரீமான் விஜயபாண்டிய வீரசங்கிவித்தேவரவர்களுக்கு விவாகஞ்செய்துகொள்ள உத்தேசித்து, நிச்சயதாம்பூலம் கொடுக்க வந்திருக்கிறார்கள். மஹாராஜா அவர்கள் வெகு அவசரமாய் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். குலமுறைப்படிசெய்யவேண்டிய மரியாதைகளுக்குக் காலதாமசமாகுமென்று நினைத்து, மங்களதாம்பூலத்தோடு மட்டும் வந்திருக்கிறார்கள். இந்த ஜனவரிமாதம் 31-ம் தேதி சுக்கிரவாரத்தன்று காலை ஏழு மணிக்கு மஹாராஜா அவர்கள் விஜயமாகி ஜமீனையொப்புக்கொள்வார்கள்; அன்று காலை ஒன்பது மணிக்கு திவ்யமான விவாக முகூர்த்தமிருக்கிறது. பூதேவியையும் ஸ்ரீதேவியையும் ஒருங்கு மணம்புரிய விரும்புகிறார்கள். தாங்கள் அங்கி

கரித்துத் தாம்பூலங் கொடுக்கவேண்டும். வெறுங்கையாக அனுப்பக்கூடாதென்று, மஹாராஜா அவர்கள், இந்த பநாரிஸ்பட்டையும், இந்தப்பவன் முடிப்பையும் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். எத்தனை, நூறுபவனு?

ச. தே.: இருநூறுபவன், ஐயா, இருநூறுபவன். அங்கே பட்டணம் கசாப்புக்கடையிலே (shop) மூப்பதினாயிர ரூபாய்க்கு நகைகள் செய்தாகுது. பேர்கூட வாயிலே நுளையுதில்லை, எளவு; என்ன, காப்புக்கொலுசாம், கண்டமாலையாம், சவச்சரமாம், ஒலைடிமிக்கியாம், பத்திர மோதிரங்களாம், அரைப்பட்டையாம், என்னென்னமோ சொல்லுகிறார்கள்; கிளவனுக்கு என்ன தெலிகுது?

வே. தே.: ஏட்டி! உன்னைத்தானே!

அவர் மனைவி மருதி யென்பாள் தலையை நீட்டினாள்.

வே. தே.: உள்ளே கொள்ளுப் பாணையிலே கொஞ்சம் சாத்துப்பிடி (சந்தனம்) யுருண்டை கிடந்தது, எடுத்துக் கொண்டுவா; ஒருகுவளையிலே கொஞ்சம் தண்ணீரும் கொண்டுவா. புகையிலைப் பையும் எடுத்துக்கொண்டுவா.

கேட்ட சாமான்கள் வந்துசேர்ந்தன. தண்ணீரில் சந்தன யுருண்டையைப் போட்டால் நெட்டியைப் போல் மிதப்பதைத் தவிர நனைந்தபாடில்லே. ஒரு கல்லின் உதவியினால் எப்படியோ கொஞ்சம் மணல்போல் மெதுவான சந்தனம் கரைக்கப்பட்டது. இதற்குள் வெளியே இருந்த சில 'தேவர்மார்களும்' 'ஐயர்மார்களும்' உள்ளே அழைக்கப்பட்டார்கள். எல்லாருக்கும் சுப்பையர் மேற்பார்வையில் சந்தனமும் தாம்பூலமும் வழங்கப்பட்டன. பநாரிஸ் பட்டும் பவன் முடிப்

பும் மருதிமூலமாக வீட்டுட்போய்ச் சேர்ந்தன. தாம் பூலம் கொடுத்து முடிந்தவுடன் ஒரு வேலைக்காரன்வந்து வெள்ளித்தட்டை யெடுத்தான். “இன்னும் யாராவது வந்தால் வெற்றிலை கொடுக்கவேண்டும் ; இங்கேதானே இருக்கட்டும்” என்றார் வேலாயுதத்தேவர் ; வெள்ளித் தாம்பாளமும் வீட்டுட்போய்ச் சேர்ந்தது. புது ‘மக ராசா’ அவர்களையும், வியாச்சியத்தையும், பட்டணம் சங்கதிகளையும், புலிமலைக்கு விஜயமாகப் போவதையும், கலியாணத்தையும்பற்றி வம்பளந்தபின், ஒருவரொருவ ராய் வீடுகளுக்கெழுந்து சென்றார்கள். அன்றிரவே சென்னையை நோக்கித் திரும்பி விடவேண்டுமென்று சப் பாணித்தேவரும் புறப்பட்டார். ‘மஹாராஜா’ வின் விஜயத்தையும், விவாக மகோற்சவத்தையும்பற்றி வேண் டிய ஏற்பாடுகள் செய்ய, போ. சுப்பையர், காரியஸ்த ராக நியமிக்கப்பட்டார். வேலாயுதத்தேவரும் அவர் மனைவி மருதியும், பநாரிஸ் பட்டை மூன்றுதரம் பிரித் துப் பார்த்தும், பவுன்களை நான்கு முறை கீழே கொட்டி யெண்ணிக் கணக்கிட்டும், வெள்ளித் தாம்பாளத்தில் அடிக்கடி முகம் பார்த்தும், முப்பதினாயிரம் ரூபாக் களுக்கு என்னென்ன நகைகள் எவ்வாறு செய்யக்கூடு மென்று யோசித்துப் பார்த்தும், மனக்களத்தில் வீட்டை யிடித்துக் கட்டியும், நிலங்கள் வாங்கியும், பூரித்து மகிழ்ந்தார்கள். அவர் மனைவி மருதிக்குக் ‘கலியாண சங்கதியைப்பற்றி நன்றாய் அறுத்துப் பேசவில்லை’ என்று சிறிது மனவருத்தம். ஆனால் அவள் புருஷர் அப்படிப் பேசாததே நலமென்றார். அவர்கள் எவ் வளவு நயமாகவும் பயமாகவும் கோபமாகவும் கெஞ்சி

யும் சமாதானப்படுத்தியும், அவர்கள் மகள் மட்டும் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாகவே யிருந்தாள்.

மேல்மாடியிலிருந்தபடியே மணியை யடித்தார் விஜய மார்த்தாண்டத்தேவர். சுந்தரம் ஒடி வந்தவுடன், “இன்றைத் தபாலில் பதில் வரவேண்டும்; தபாலாபிசில் விசாரித்து வா” என்றார். அவன் திரும்பி வருமுன் அவர் மனமடைந்த பதைபதைப்பு, அநுபவித்தார்க்குத் தான் தெரியும். நீண்டதோர் ‘சர்க்கார்’க் கடிதத்தையும், சிறியதோர் சொந்தக் கடிதத்தையும் சுந்தரம் கொணர்ந்து கொடுத்தான். அவன் வரும்பொழுதே, “சிவகாமித்தாய் கடிதமில்லை,” என்று சொல்லிக்கொண்டேவந்தான். சிறிய கடிதத்தின் விலாசம் சுப்பையர் கையெழுத்திலிருப்பதைக்கண்டு, ஜமீன் தவறிப்போனதைப்பற்றித் துக்கம் விசாரிப்பதா யிருக்குமென்று சினைந்து, முதலில் ‘சர்க்கார்’க் கடிதத்தைத் திறந்து பார்த்தார். தம்மை கிருஷ்ண ஜில்லாவில் ‘டிப்டி கலெக்டர்’ராக நியமித்து உத்திரவு வந்திருந்தது. அதைச் சுந்தரத்துக்கும் சொல்லி, இருவரும் சந்தோஷமாகக் கொஞ்சநேரம் மனக்கோட்டையில் ஆகாச மாளிகை கட்டினார்கள். வேலாயுதத்தேவரிடமிருந்து பதில் வராதது மனத்துக்கு வெகு ஆத்திரமாயும் கசப்பாயுமிருந்தது. பின்பு சொந்தக் கடிதத்தைத் திறந்து வாசித்தார். ஆகா! இதென்ன புதுமை! இவரிடத்தில் இவ்வளவு கோபமும் பட்டபட்பும் உளவோ? கற்றாணைப்பிளந்துகொண்டு நரசிம்மம் வெளிப்பட்டாற்போலிருக்கின்றதே! ஒரு நிமிஷத்தில் தண்ணிணைகள் எட்டிப்பழம்போற் சிவந்து விட்டனவே! மீசையும் உதிகளும் மோவாயும் துடி

துடிக்கின்றனவே! பற்கள் நறுநறுக்க, கைகால்களும் நடுங்குகின்றனவே! மற்றொன்றால் தாக்கப்பட்டவுடன், குளிர்ந்த கருங்கல்லினின்றும் கிளம்பும் தீப்பொறியைப் போலன்றோ, இவர் கோபாவேசம் சொலிக்கின்றது! “குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி கணமே யுங் காப்பதரிது” எனக் குறளார் கூறிய கூற்று முற்றிலும் மெய்யே. தம் கண்களையே சந்தேகித்தாற்போல, அச்சிறிய கடிதத்தை வார்த்தை வார்த்தையாக மும் முறை வாசித்தார். கடுஞ்சினத்திற் பிறக்கும் குறுஞ்சிரிப்போடு, “இம்! குண்டுணிப் பார்ப்பான் குறும்பா இது! நல்லது” என்று சொல்லிக்கொண்டார். இதனிடையில், கம்பம் போற்றிகைத்து எதிரே சுந்தரம் நிற்பதை முற்றிலும் மறந்துவிட்டார். பின்பு திடீரென்று அவனை நோக்கி, “சுந்தரம்! நாளை ‘ரயிலில்’ புலிமலைக்குப் பிரயாணம். சாமான்களைத் தயார்செய்து விடு. இந்தவூர்க் கணக்குக்களையெல்லாம் தீர்த்துவிடு” என்று சொல்லிக்கொண்டே ‘மேஜை’மேலிருந்த கைப் பெட்டியைத் திறந்து, இருபது ரூபா ‘நோட்டு’ ஒன்றை யெடுத்து அவன்கையில் கொடுத்தார். அவன், அதை வாங்கிக்கொண்டு, சங்கதியின்னதென்று அறிய விரும்பியவனாய், திகைத்துத் திகைத்து, கேட்கவும் அஞ்சியொதுங்கி நின்றான். “எல்லாம் பின்னாற் சொல்லுகிறேன்; போ” என்று சொல்லவே, அவன் கீழே போய் விட்டான். மறுபடியும் கடிதத்தை யொருதரம் வாசித்து, அப்படியே ஆலோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டார்.

சப்பாணித்தேவர்வந்து ‘நித்தியசாம்பல்’ செய்துவிட்டுச் சென்னைக்குத் திரும்பியதற்கு அடுத்தநாள் மாலை

ஆறுமணி சுமாருக்குப் புலிமலையை நோக்கியொரு 'வில் வண்டி' வந்தது. காட்டுப்பிரதேசங்களில் இருட்டுக்கு முன் ஊர்போய்ச் சேரும்படி வண்டிகளை விரட்டியோட்டுவது வழக்கமாயிருக்க, இவ்வண்டிக்காரன் தலைக்கயிறு களை வலுவாயிழுத்து மாடுகளின் சுபாவகதியையும் குறைத்து நடத்துவதும், வண்டியை நிறுத்திக்கொண்டு உள்ளிருப்பவர் சிற்றுண்டிகள் தின்பதும், வேண்டுமென்றே ஆலசியஞ்செய்தாற்போலிருந்தது. இரவு எட்டு எட்டரைமணிக்கு, ஊர் சிறிதடங்கியபின், இவ்வண்டி புலிமலையூர்க்குட் பிரவேசித்து வேலாயுதத்தேவர் வீட்டு வாசல் முன்னிலையில் நின்றது.

முன் பெட்டிமேலிருந்து சுந்தரமும், வண்டிக்குள் ளிருந்து நம் கதாநாயகரும் கீழிறங்கினார்கள். வீட்டு வாசல் மூடப்பட்டிருந்தமையால், சுந்தரம் கதவைத் தட்டினான். தேவர் உள்ளிருந்து "அதாரது?" என்று உசாவினார். "மஹாராசாவந்திருக்கிறார்கள்; கதவைத் திறவுங்கள்" என்றான் சுந்தரம். உடனே, தேவர் தேவலோக இன்பத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டார். என்ன! முதல் நாள் ஓட்டம் ஓட்டமாய் வந்து சப்பாணித்தேவர் நிச்சயதாம்பூலஞ் செய்கிறதும், மறுநாள் மஹாராஜா அவர்களே யாரும் எதிர்பாராதவண்ணம் நேராக வீட்டுக்கு வந்துவிடுகிறதும்! இவ்வதிஷ்டம் யாருக்குக் கிடைக்கும்? கண்முடித்திறக்குமுன் துடைப்பதையெடுத்துக் கூடத்தைவிளக்கிச் சாயப்பாயை விரித்தாள் மருதி; வெள்ளித்தட்டில் வெற்றிலைபாக்கையும் முதல் நாட்கரைத்த பரிமளசந்தனத்தின் மிகுதியையும் வைத்துப் பாயின்மேல் தட்டைவைத்தாள். தேவர் விளக்

கைப் பிரகாசமாய்த் துண்டிவிட்டு, அவசரத்தில் அந்தக்கையினாலேயே தலைப்பாகையை எடுத்துத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு எழுந்தார். இருவரும், இதனிடையில், “ஏட்டி! சிவகாமி! ஏட்டி, மூதி! உன்னைத் தானே! ஏ, களுதை! மஹாராஜா அவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள், முகத்தைத்துடைத்துக்கொண்டு அந்தக்கண்டாங்கிச் சீலையை யெடுத்துக்கட்டிக்கொள்” என்று அவசரமாய்ச் சொன்னார்கள். சுந்தரம் கதவைப் பிளக்கத்தொடங்கிவிட்டான்; தேவர் ஓடிப்போய்க் கதவைத் திறந்தார்; தேவியும் ஒரு கைவிளக்குடன் கூடச்சென்றாள். கதவுதிறக்கப்பட்டவுடன், “அம்மான்! தெண்டனிடுகிறேன்” என்று கைகூப்பிவணங்கிக்கொண்டு, நம்கதாநாயகர் உள்ளே சென்றார். தேவர் பிரமித்துச் சுவரோடு சாய்ந்துவிட்டார்; தேவி கைநழுவி, விளக்குக் கீழே விழுந்துவிட்டது; அசோகவந்திதையே திடீரென்று இராமநாமத்தைச் செவியுற்ற பிராட்டியாரைப்போல, சிவகாமியெழுந்துவந்து எட்டிப்பார்த்தாள். ஒருவாறு திகைப்புமாறி நம் கதாநாயகரும் வேலாயுதத்தேவரும் கூடத்துப்பாயிலுட்கார்ந்தார்கள்; மருதி வீட்டுக்குட்போய்விட்டாள்; சுந்தரம் மெதுவாய்க் கதவை மூடிவிட்டு ஒருபுறமாக ஒதுங்கியுட்கார்ந்துகொண்டான். ஆயத்தமாகப் பாய்விரித்திருப்பதையும், வெகு பிரகாசமாய் விளக்கெரிவதையும், சந்தனம் தாம்பூலங்களுடன் வெள்ளித்தாம்பாளம் வைத்திருப்பதையும் பார்த்தவுடன், நம் கதாநாயகருக்கு இன்னதென்று தெரியவில்லை. வேலாயுதத்தேவருக்கும் அவர் பத்தினியார்க்கும் யௌவனகாலம் திரும்பவும் நேர்ந்து, இருவரும்

தனித்து உல்லாசமாக விருக்கும் மத்தியில், தம் வரவு நிகழ்ந்ததோ என்றுகூட நினைத்தார்; முதலில், இவ்வளவு பெரிய வெள்ளித்தாம்பாளம் எங்கிருந்துவந்தது? ஒன்றும் செவ்வையாகப் புலப்படவில்லை. வேலாயுதத் தேவரோ, மணப்பெண்ணைப்போல் தலையைக் குனிந்து கொண்டு மௌனமாயிருந்தார். கடைசியில் பின்வரும் சம்பாஷணை தொடங்கியது:—

விஜயமா: அம்மான்! இதெல்லாம் என்ன? வீட்டில் ஏதாவது விசேஷமுண்டா?

பதில் கிடையாது; 'அம்மான்' தலை நிமிர்க்கவே யில்லை.

விஜயமா: என்ன, அம்மான்! என்னுடன் பேசக் கூடாதா? ஒருநாளும் இப்படி யிருக்கமாட்டீர்களே. ஒருவேளை, பார்ப்பான் புத்தியைக்கேட்டு இப்படிப் பதிலெழுதினோமே என்ற மனஸ்தாபமா? அதனாலென்ன, பாதகமில்லை. வீட்டில் எல்லாரும் க்ஷேமம் தானா?

வே. தே.: சேமந்தான். நீங்களிப்பொழுதுதான் வருகிறீர்களோ?

விஜயமா: ஆம்; இதுதான் வழி; நேராக இங்கே தான் வந்தேன். உங்கள் கடிதம் கிடைத்த மறுநாள் புறப்பட்டேன். அதென்ன அப்படிப் பதிலனுப்பினீர்கள்? இதெல்லாம் ஏது? சந்தனம்? வெற்றிலைபாக்கு?

வே. தே.: நேற்றுச் சிவகாமிக்கு நித்தியசாம்பல் நடந்தது.

விஜயமா: அதென்ன நித்திய சாம்பலென்றால் தெரிய வில்லையே? ஏதாவது திருநீற்றுக்காப்பு நடந்ததா? என்ன விசேஷம்?

வே. தே. : இல்லை என்கிறேன். சப்பாணித்தேவர் வந்திருந்தார்கள். சிவகாமிக்குக் கலியாணம் நிச்சய மாச்சது.

விஜயமா : யார், நம்ம சிவகாமிக்கா? உங்கள் மகள் சிவகாமிக்கா?

வே. தே. : ஆமாம்; வீரசங்கிலி மகராசா அவர்கள் கேட்டனுப்பினார்கள். மகராசா அவர்கள் உத்திரவுக்கு நாய்க்குட்டி இரண்டு சொல்லலாமா? இந்த சனவரி 31உ யன்று கலியாணமென்று நிச்சயமர்ச்சுது.

இதைக்கேட்டவுடன் நம் கதாநாயகர் இடியுற்ற அரவம்போற் சோர்ந்துவிட்டார். தாம் ஜமீனை யிழந்து கடிதம் எழுதும்பொழுதும், பதிற்கிடைத்தபொழுதும், எவ்வாறு பயந்திருப்பினும், இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இவ்வாறு முடிந்துவிடுமென்று அவர் சொப்பனத்திலும் பயந்திலர். ஆழ்ந்தகன்ற உலகாநுபவமில்லாத எவர் தாம், ஒரு மணிதன் இவ்வளவு சின்னத்தனமாக நடந்து கொள்வானென்று நினைப்பார்கள்? 'பணமென்றும் பிணமும் கண்ணை விழிக்கும்' என்று பழமொழியாயினும், சாதாரண நடவடிக்கைகளில், அதன் அபாரசக்தி யிவ்வளவு வெள்ளையாக விளங்குகிறதில்லை. பணவாசை பிடித்தவரும், உலகவாய்க்குச் சிறிதஞ்சி, பெருந்தன்மையினர்போல அதிக நஷ்டமில்லாத விஷயங்களிற் போலியுதாரங்காட்டி, எப்பொழுதும் வாயினுற் பொன்மழையும் சருக்கரை மழையும் பொழிந்து, சிறிது இலைமறைவு காய்மறைவாக நடந்துகொள்வார்கள்; விசேஷ புத்திசாதுரியமுள்ள சிலர், வறண்டு

சாகும் நாவுக்கு வெறுந்தண்ணீரும் உதவ இணங்காத வன்னெஞ்சத்தினரேனும், தங்கள் சாதாரிய நடக்கையால், தயாளகுணத்தினராகவே மதிக்கப்பட்டுலாவுவார்கள். ஆனால், சாதாரண புத்தியுள்ள எவனும், இம் மட்டு மானக்கேடாக ஒழுகமாட்டான். நாகரிகம், மான அவமானங்களிற் கூரிய வுணர்ச்சி, உலகுக் கொத்து நடிக்குந்திறம், முதலியவைகளில் மிகக்குறைந்த மரபில் பிறந்து, அக்ஷரஞாநமேயின்றி வளர்ந்து, பணத்தையே தெய்வமாகக் கொண்டாடும் கீழ்மையரது பழக்கமே மலிந்து, வயிறு வளர்க்க ஓய்வின்றிச் சரீரப்பாடுபட்டு வரும் ஏழை மௌட்டியராதலின், வேலாயுதத்தேவர் இவ்வளவு ஏளனமாய் நடந்துவிட்டார். உலகத்திற் பெரும்பாலார், முடிவில் அவரைப் போன்றே யொழுகி யிருப்பார்களென்பது திண்ணம்; ஆனால், தங்கள் நடிப் புத்திறமைக்குத் தக்கபடி நடக்கையின் அயோக்கியத் தனத்தை யொருவாறு மறைத்து, வெளிப்படையாகமட்டும் நோக்குபவர்களை மயக்கி யேமாற்றியிருப்பார்கள்; அதாவது, சுருக்கிக்கூறின், 'கூடக்கொஞ்சம் அயோக்கியத்தனமாக நடந்திருப்பார்கள். ஒருவாறு திகைப்பு நீங்கி, நம் கதாநாயகர் மறுபடியும் பேசத்தொடங்கினார்.

விஜயமா: அம்மான்! இது மெய்தானா? உங்களுக்கு அழகா விது? இது தகுமா?

வே. தே.: ஆமாம், உங்களுக்கென்ன? சொல்லுவீர்கள். ஏழைக்குடும்பம் பிழைக்கிறவழியையன்றோ தேடவேண்டும். சுருக்கரை யென்று சொன்னால் வாய் இனிக்குமா? நான் அப்பொழுதே உங்களைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளுங்களென்று சொன்னேன்: நீங்கள்தான்

‘கேசு’ முடிவாகட்டும் என்றீர்கள் ; அதுவும் அவன் அதிட்டந்தான். கொடுத்துவைத்தாலன்றோ கிடைக்கும் ; நம்மாலேயென்ன இருக்குது ? எல்லாம் திருவுளச்செயல். நேற்று இருநூறு பவுனும், இந்தத் தாம்பாளமும், ஒரு பநாரிசுச் சீலையும் கொண்டுவந்துகொடுத்துவிட்டுப்போனார் ; முப்பதினாயிரரூபாவுக்குக் ‘கசாப்பு’க்கடையிலே நகைகள் பண்ணியாகுதாம். மூத்தபெண்சாதிகள் இரண்டு பேருமோ மலடு ; இனிச்சமீன் இவளுக்குத்தான் ; அதிட்டம் வரும்போது மோட்டைத் தொளைத்துக்கொண்டு வருமென்று சும்மாவாசொல்லுகிறார்கள் ? இம் ! பேச்சைவிடுங்கள் : நம்மாலே யென்னவிருக்குது ?

விஜயமா : அம்மான் ! அப்படிச்சொல்லாதேயுங்கள் ; நம்மாலின்றித் தெய்வமாவந்து இப்படியெல்லாம் செய்யச் சொல்லுகிறது ? நீங்களாக ஒருபொழுதும் இப்படி நடக்கமாட்டீர்களென்பது எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியும் ; எல்லாம் அந்தப்பாவிப்பார்ப்பான் துர்ப்போதனையென்றெண்ணுகிறேன். தயையசெய்து நான்சொல்வதைக் கவனமாய்க் கேளுங்கள் ; உங்களுக்குத் தெரியாத சங்கதியில்லை. மாமியையும் கூப்பிடுங்கள் ; அவர்களும் கேட்கட்டும் ; பிறகு நீங்களே யோசித்துச் சொல்லுங்கள். நானும் உங்களைப்போல் ஏழைக்குடும்பத்திற் பிறந்தவனே ; அன்றியும் பாலியத்திலேயே அனாதையாகி விட்டேன். உங்கள் மூத்த மகனுடன் ஒருநாள் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில்தான், மஹாராஜா அவர்கள் கண்டு இரங்கிப் பிரியப்பட்டு, அரமனைக்குக்கொண்டு போனார்கள். பிறகு அவர்கள் மகனைப்போலவே வளர்ந்துவந்தேன் ; உங்கள் மக்கள் எல்லாரும் எனக்குத்

தோழர்களாக, அரமனையில் என்கூடவே பெரும்பாலும்
மிருந்துவந்தார்கள் ; ஆனால், சிவகாமியும் நானும்மட்
டும் இணைபிரியாத அந்தரங்கத் தோழர்களாகவிருந்து
வந்தோம். இதைக்கண்ட மஹாராஜா அவர்கள் சந்
தோஷப்பட்டு, அவளையெப்பொழுதாவது காணாவிட்
டால், “ விஜயம் ! உன்பெண்சாதி யெங்கே ? ” என்று பரி
காசமாய்க் கேட்பார்கள். இது தங்களுக்குத் தெரியும் ;
ஆனால் அவ்வாறு மெய்யாகவே நடக்கக்கூடுமென்று, அக்
காலத்தில் நீங்கள் சிறிதும் நம்பியிருக்கமாட்டீர்களென்
றெண்ணுகிறேன். உங்கள் மக்கள் என்னுடன் அர
மனையிலிருப்பதையே மிக்கபெருமையாகக்கொண்டிருந்
தீர்கள். பத்துப்பதினேருவயதாகும்வரையவளும் என்
னுடனேயே படித்துவந்தாள். நீங்களும் உடம்பட்டி
ருந்தீர்கள். அவள் பெரிய மனுஷியாகித் தங்கள்வீட்
டுக்குவந்தபின்னும், அதற்குள் விவரந்தெரிந்து அவளே
யே கலியாணஞ்செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று தீர்மா
னித்திருந்த என் நிர்ப்பந்தத்தால், அவள் படிப்புத்
தடைப்படாமல் விருத்தியடைந்துவந்தது ; எங்கள் அந்
தரங்க சினேகத்தையும், பிராயப்பொருத்தத்தையும், இசை
ந்தகுணங்களையும், ரூபலாவணியத்தையும் கண்ட மஹா
ராஜா. அவர்கள்கூட, நான் ஒருவேளை பின்பு பட்டத்
துக்குவரக்கூடுமென்ற உணர்ச்சி யுடையவர்களாயிருந்
தும், தங்கள் குடும்ப நிலையைச் சிறிதும் கவனியாது, எங்
கள் காதலுக்கு இணங்கியிருந்தார்கள். தன்னைப்போ
ன்ற மற்ற மறப்பெண்களைப்போல், சிவகாமி, கூலிவே
லைக்கேனும் சொந்தமான குடும்பவேலைக்கேனும் போன
தேயில்லை ; நெல்லறுக்கவும், புல்லறுக்கவும், களைபிடுங்க

வும் அவளுக்குத் தெரியவேதெரியாது ; இதற்குப்பதி
லாக, இப்பொழுது நம்குலத்தில் அவளளவு கல்வித்தேர்ச்
சியும் விவேகமுமுள்ள புருஷரே மிகச்சிலர் ; பெண்கள்
இல்லவேயில்லை ; இதற்கெல்லாம் எங்கள் காதலே கார
ணம். என்படிப்பின் நிமித்தமே மஹாராஜா அவர்கள்
காலத்திலேயே கலியாணம் நடவாதிருந்தது. பின்பு
திடீரென்று அவர்கள் இறந்துபோகவே ஒன்றுங்கடாமல்
தடைப்பட்டுநின்றது ; பின்பு நாச்சியாரும் இறந்து
போக, வியாச்சியம் தொடங்கிற்று ; இப்பொழுது இந்த
இரண்டுவுருஷகாலமாகக் கலியாணம் நடவாததெல்லாம்
என்பிடிவாதத்தினாலேயே ; இதனிடையில், நிலமிலாக்
கோட்டை, பஞ்சைப்பட்டி, சிவன்தாண்டவபுரம் முத
லிய ஜமீன்களிலிருந்து வந்த பெண்வரன்களையெல்லாம்
நான் மறுதலித்ததும் உங்களுக்குத் தெரிந்தவிஷயமே.
அந்த ஜமீன்களில் நான் கல்யாணஞ்செய்துகொண்டிருந்
தால், உங்களுக்கு எவ்வளவு வருத்தமாயிருந்திருக்கும்?
அப்படி யேதாவது நடந்துவிடுமோவென்று பயந்தே நீங்
கள் கல்யாணத்தின்பொருட்டு நெருக்கினீர்கள். உங்
கள் மறப்படியே நான் முன்னமே கல்யாணஞ் செய்து
கொண்டிருந்தால், இப்பொழுது வீரசங்கிலி மஹாராஜா
வில்லை, விக்கிரமாதித்த மஹாராஜாவே வந்தாலும் என்ன
செய்யமுடியும் ? இதையெல்லாம் நன்கு யோசியுங்கள்.
கல்யாணமாகாவிட்டாலும், ஊரார் மதிப்பிலும் எங்கள்
மதிப்பிலும் சிவகாமியென்மனைவியே ; மற்றொருவனுக்கு,
இந்திரனாயிருக்கட்டும் சந்திரனாயிருக்கட்டும், உரியவ
ளல்ல. பணத்தைப்பற்றியும் தாங்கள் விசாரப்படவேண்
டாம். எனனால் இப்பொழுது இருநூறுபவுன் கொடுக்க

வாவது முப்பதினாயிரம் ரூபாவுக்கு நகைசெய்து போட வாவது முடியாதென்பது உண்மையே ; ஆனால் சிலமா தங்களுக்குமுன் என்னைக் கலியாணஞ்செய்துகொள்ளச் சொல்லி நெருக்கியபொழுது, பணத்தைப்பற்றி யொரு பேச்சேனும் நடந்ததா ? அல்லது எனக்கே ஜமீன்கிடைத்திருந்து, நானிப்பொழுது கலியாணஞ்செய்துகொண்டால், இவ்வளவுபணம் செலவிட்டிருப்பேனா ? இந்தப் பணத்தினால்மட்டும் உங்களுக்கேனும் உங்கள்மகளுக்கேனும் மனச்சமாதானமும் சுகவாழ்க்கையும் ஏற்பட்டு விடுமா ? சாதாரணமாய்ச் செலவுக்குமுட்டின்றி மரியாதையாக வாழ்தலுக்குவேண்டிய திரவியசகாயத்தை நீங்கள் எதிர்பார்த்தலே கிரமம், அதற்குக்குறைவேயில்லை. உங்களுக்கு எழுதியிருந்தபடி, உங்கள் பதிற்கடிதம் கிடைத்த தபாலிலேயே என்னை கிருஷ்ண ஜில்லாவில் 'டிப்டிகலெக்ட்'ராக நியமித்து உத்திரவும் கிடைத்திருக்கிறது. நான் போய் வேலையை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதுதான் தாமசம் ; ஒப்புக்கொண்டநாள்முதல் மாதம் இருநூற்றைம்பது ரூபா சம்பளங்கிடைக்கும். இதை விடத் தங்கள் குடும்பத்துக்கு அதிகம் செல்லுமா ? மாதம் 250 ரூபா கிடைக்கவேண்டுமாயின், அரைவட்டியாகப் பார்த்தாலும், ஐம்பதினாயிர ரூபா முதலிருக்க வேண்டுமே. இன்னும் சம்பளம் ஐந்தூறு, அறுநூற்றென்று உயரக்கூடும். தவிரவும் தக்க அந்தஸ்துள்ள உத்தியோகம். நீங்களிங்கிருப்பின் எங்ஙனமாயினும் கும்பிடு சேவகமே. வேண்டுமாயின் ஆறுமுகத்தைவைத்துவிட்டு, அல்லது இருக்கிற உழக்கு ஆழாக்கை வாரத்துக்கடைத்துவிட்டு, குடும்பத்துடன் புறப்பட்டுவிடுங்.

கள். பெரிய மஹாராஜா அவர்களை நினைந்தாவது, நேற்றுவரையும் என்னை மஹாராஜாவென்று கொண்டாடியதை நினைந்தாவது, இஃதொன்றுமேயின்றி, உங்கள் மகள் நல்வாழ்க்கையை நினைந்தாவது, ஊர்க்கேலி நாட்டுக்கேலியாக முடியத்தக்க இந்த அவமானமான சங்கதியை நிறுத்தி, பவுன்கள் முதலியவற்றைத் திருப்பியனுப்பிவிட்டு, உங்கள் பழையவாக்கை நிறைவேற்றுங்கள். மாமி! நீங்களும் அம்மானுக்குச் சொல்லுங்கள். இந்த மானக்கேடு குலத்தையே சுற்றிக்கொள்ளும். தயை செய்து நன்றாக எல்லாவற்றையும் ஆலோசியுங்கள்.” என்று கூறிச் சிறிது நிறுத்தினார். குயத்தி நாக்கையறுத்தாலும் குண்டுசட்டி முன்னுழியரிசியே. நம் கதாநாயகர் பிரசங்கமெல்லாம் செவிடன் காதிற் சங்குதியது போலாயிற்று.

வே. தே.: இதெல்லாம் ஏன் என்கிறேன்; இந்தச் சமீன் தோன்றியநாள் முதல் இந்த ஊரிலேயே உள்ள பழைய குடும்பமிது; எப்பொழுதும் மகராசா காலைக் கழுவி யந்தத் தண்ணீரைக் குடித்துப் பிழைக்கிறது. யார் மகராசாவோ, அவர்கள்தான் எங்கள் குலதெய்வம்; அவர்கள் சொல்லுக்கு இரண்டில்லை; அதிலேயும் இந்த அதிட்டம் யாருக்குக் கிடைக்கும்? இதுவரையும் இந்தக் குடும்பத்திலேயில்லை; இப்பொழுதென்னமோ சுப்பிரமணியசாமி புண்ணியத்திலே வந்திருக்குது; இதை விட்டுப்போட்டு, தள்ளாத வயதிலே கிட்டுணை சில்லாவெங்கே, பட்டணம் சில்லாவெங்கேயென்று தேடிக்கொண்டு போகவா? வாழ்ந்து போச்சு! இதுவரையும் புலிமலை மறக்குஞ்சு, மகராசா சந்திதானத்

தைத் தவிர வேறு சேவகத்திலே அமர்ந்ததில்லை ; நீங்கள் என்னமோ சருக்காரிலே வேலைக்குப்போகிறீர்கள் ; அது உங்களிட்டம் ; நாமேன் சொல்லவேணும் ; உங்களுக்கில்லாத மான அவமானமா ?”

பார்த்தார் நம் கதாநாயகர் ; முன் சென்ற வழியில் ஒரு பயனையுமே காணவில்லை ; குதிரைதூக்கியெறிந்தது மன்றிக் குழிபறிக்கவும் ஆரம்பித்துவிட்டது. வேறுவழியில் திரும்பினார்.

விஜயமா : நான் என்ன சொல்லியும் ஒரே பிடிவாதமாகப் பேசுகிறீர்களே, அம்மான் ! என் வார்த்தையைத் தான் மதியாவிட்டாலும், உங்கள் மகள் பேரிலாவது உங்களுக்கு இரக்கமில்லையா ? நீங்கள் பெற்றுவளர்த்த அருமையை முழுதும் துறந்துவிட்டீர்களா ? அவளுக்கு என்னையே கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளவிருப்ப மென்பதை நீங்கள் கூட மறுக்க முடியாது. இருக்கட்டும் ; அவள் விருப்பப்படியே செய்யாவிட்டாலும், அவள் துக்கப்படாமலாவதிருக்கும்படி தேடவேண்டியது உங்கள் கடமை யில்லையா ? வீரசங்கிலித்தேவருக்குக் கல்யாணஞ் செய்துகொடுத்தால் எவ்வாறாகுமென்று சற்று யோசித்துப் பாருங்கள் : அவளுக்கு இன்னும் வயது பதினாறு நிறையவில்லை, அவருக்கோ நாற்பத்தைந்தாகிவிட்டது ; அவள் ஒன்றுமறியாத இளங்கந்நிகை, அவருக்கோ பெண்சாதிகள் இரண்டு பேரிருக்கிறார்கள். அது தவிர ஊருக்கூர் வைப்புக்களுக்குக் கணக்கில்லை ; அவளோ, அதிருபவதியான பெண், அவரோ, சாதாரண மறவர்களுக்குள்ளேயே வெகுவிகாரரூபமுடையவர் ; அவர் ஒழுக்கத்தையும், முதல்

தாரம் இருவரையும் நடத்திவந்திருக்கும் விதத்தையும் கவனித்தால், இப்பொழுது அவர் என்ன சத்தியமே செய்துகொடுத்தாலும், சிவகாமியை அவர் சரியானபடி நடத்துவாரென்றெண்ண இடமேயில்லை; இத்தனை குணக்கேடுகளிருக்க, சிவகாமியவருடன் எவ்வாறு சுகமாக வாழக்கூடும்? அவள் துயரப்பட்டால், அந்தப் பாவம் உங்களுையேவந்து சுற்றிக்கொள்ளுமல்லவா? மந மறியத் தங்கள் மகளையே தாங்களிவ்வாறு கெடுப்பது தருமமா? உங்களுக்கே இரக்கமில்லையா? நீங்கள் தற் கால சம்பத்தைப்பார்க்கிறீர்கள்: ஆனால், நான் சொல் வதை மட்டும் திடமாய்க் கொள்ளுங்கள்: வியாச்சியக் கடன்களுக்கு ஜமீன் அடைமானம்; இப்பொழுது வீர சங்கிலித்தேவர் பட்டணத்தில் நடக்கிற சீரைக் கவனித் தால், வெகு சீக்கிரத்தில் அவர் என்னிலும் பதின் மடங்கு ஏழையாகி விடுவாரென்பதற் சந்தேகமேயில்லை. உங்கள் அருமை மகள் நன்மையையே நான் கவனிக்கச் சொல்கிறேன். அவளிதற்கு இசைந்திருந்தால், இந்த நிமிஷமே நான் வெளியேறி விடுகிறேன்; அப்புற மெனக்கு நாவில்லை.

வே. தே.: அவளெல்லாம் சம்மதித்துவிட்டாள், ஐயா; அவளெல்லாம் சம்மதித்துவிட்டாள்; அவ ளுக்கு மநதுக்குள்ளே இட்டந்தான்.

விஜயமா: என்ன? வீரசங்கிலித்தேவரைக் கல் யாணஞ் செய்துகொள்வதற்கா?

வே. தே.: ஆமாம்; ஆமாம்; இட்டந்தான்.

அவர் வாய்முடிமுன் மின்னற்கொடிபோல் ஒரு பெண் வீட்டிற்குள்ளிருந்துவந்து அவர் முன்புவிழுந்து,

இரண்டு கால்களையும் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு,
 “என்னை வேண்டுமானாற் கொன்றுவிடுங்கள் ; சுடலை
 மாடனுக்குப் பலிகொடுத்து விடுங்கள் ; நான் ஒரு
 பொழுதும் அவருக்கு வாழ்க்கைப்படமாட்டேன் ;
 அதற்குள் நான்கொண்டேனும் கிணற்றில் விழுந்
 தேனும் உயிரைமாய்த்துக்கொண்டுவிடுவேன் ” என்று
 மரமும் கல்லுமுருகத்தக்க குரலில் முறையிட்டு அழு
 தாள். அவளைக்கண்டதும், நம் கதாநாயகருக்கு அளப்
 பரிய ஆநந்தமும், ஒருபாற்க்கிஞ்சினமும் உண்டாயிற்று.
 “அம்மாளு ! நல்லது ; நல்லது ; வெகு அழகாயிருக்
 குது : படித்தலட்சணமாயிது ! ஏட்டி ! இந்தமுதியை
 உள்ளேயிழுத்துக்கொண்டுபோ ” என்றார் வேலாயுதத்
 தேவர். உடனே, சூர்ப்பநகை ஜாநகியை எடுக்கவந்தாற்
 போல, மருதியோடிவந்து கால்களையும் கைகளையும் பிடித்
 துக் கறகறவென்றிழுக்கத் தொடங்கினாள். “அத்தான் !
 நான் உங்கள் அடைக்கலம், உங்கள் அடைக்கலம் ; நீங்
 களே கதி ” என்று அபயக்குரலிட்டாள் சிவகாமி. அதிக
 ஆலோசனைக்குச் சாவகாசமில்லை. “சுந்தரம் ! வண்டி,
 தயார் ! ” என்று சொல்லி, திடீரென்றுதி விளக்கை
 யவித்துவிட்டு, ஒரே தூக்காகத் தம்மின்னுயிர் நிலை
 யன்னுளை வாரியெடுத்துக்கொண்டு நம் கதாநாயகர் வாச
 லில்பாய்ந்தார். இதற்குள் வேலாயுதத்தேவரும் அவர்
 மனைவியாரும் “கூவேகூ ! கொள்ளையோகொள்ளை ! ”
 என்று, மாண்டவரையும் எழுப்பவல்ல குரலில், ஓலமிட்
 டார்கள். அவிழ்த்துவிட்டிருந்த மாடுகளைப் பூட்டி,
 வண்டியில் நம் கதாநாயகரும் சிவகாமியும் ஏறிக்கொண்டு
 தெருவைக் கடக்குமுன், கொள்ளைக்குரல்கேட்ட அவ்

ஆர் மறவர்களும் மற்றவர்களும், சுமார் முப்பதுபேர்
கள், வாரும் தடியுமாகவந்து வண்டியை வளைந்துகொண்
டார்கள். பின்பு தம்மெண்ணம் பலியாதென்று நம்
கதாநாயகருக்குத் தெரிந்துவிட்டது. அந்தக்குழப்பத்
தினிடையே, எவ்விதமாயினும் தாம் வந்து காப்பாற்றுவ
தாயும், கலியாணம் நிறைவேறிவிடினும்கூட, தன்கற்
புக்குப் பங்கம் வரும்வரையும் முரட்டுத்தனமாக வொன்
றும் செய்துவிடவேண்டாமென்றும், தம் காதலிக்குப்
புத்திகூறிவாக்களித்தார். பின்பு சிவகாமி வீட்டுக்கு
இழுத்துக்கொண்டுபோகப்பட்டாள். அவர் நற்குணத்
தையும் முந்திய நிலைமையையும் நினைந்து, நம் கதாநாய
கரையொருவரும் தொந்திரவுசெய்ய அணுகாது, எல்லா
ரும் சும்பிட்டகையும், விசனந் தேக்கிய முகமுமாகத்
தூரத்தில் மௌனமாய் நின்றனர் ; அவரும், அவர்களைத்
தலையெடுத்து நோக்க வெள்கிச் சிறிதுநேரம் வாளாவருந்
தியிருந்து, பின்பு, “ சரி ; எல்லாரும் போய் வாருங்கள் ;
இம்முலமாகவாவது உங்களுையெல்லாம் கண்டதே சந்
தோஷமாயிற்று. சுந்தரம் ! வண்டிபோகட்டும் ” என்
றார். கழுதும் கண்படுக்கும் அந்நடுநிசிவேளையில், அவ்
வண்டி, இவ்விடத்துக்கென்று நிச்சயமாகவின்றி, இருட்
ட்டுச்சென்றது. துணையாகப் பின்தொடர்ந்த சிலமறவர்
களும், அவர் “ நில்லுங்கள் ” என்று கடுமையாய்ச்
சொல்லிவிட்டதால், திரும்பிவிட்டார்கள்.

நான்காவது அதிகாரம்.

சுண்டேலியும் சிங்கழும்.

தந்நடக்கையின் நியாயத்தைப்பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு, நம் கதாநாயகருக்குப் போதுமான அவகாசமிருந்தது. வண்டி புறப்பட்டுச் சிறிதுநேரமானபின், சுந்தரம், “மகராசா உத்திரவென்ன?” என்று கேட்டதற்கு, சங்கரசமுத்திரம் என்ற ஊருக்குச் செலுத்தும்படி சொன்னார். பின்பு, அவனாயினும் வண்டிக்காரனாயினும் அவருடன் பேசத் துணியவில்லை. கிருஷ்ணபக்சு துவாதசியும் மேகசஞ்சாரமுமாக, பாதை யொரே ஈருட்டாயிருந்தது. நெருப்புக் குச்சியைக் கீறிக் கடியாரத்தைப்பார்க்க, மணி பன்னிரண்டை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. பித்தர் மனத்தில் திடீரெனத் தோன்றி மறையும் சுவபோதத்தைப்போல் அவ்வொளிதோன்றிய விந்தவுடன், பழைய அந்தகாரம்வந்துமூடிக்கொள்ளவே, விஜயமார்த்தாண்டத்தேவர் ஆலோசனையி லாழ்ந்தார்.

முன்னிரவிலே, நடுவூரின்னும், தாம், தங்காதலியை பலாத்காரமாய்த் தூக்கிச் செல்ல முயன்றது முழு மூடத்தனமே; தம் காதற் பெருக்கையும், அதனிமித்தம் தாம் எத்துணை துணியவல்லவரென்பதையும், அது வெளிப்படுத்திப் பிறரை யெச்சரித்துத் தமக்கு விகா தத்தை விளைத்ததன்றி, யாதானும் குணங்கண்டபா டில்லை. ஆயினும், தம் காதலியிடத்துத் தம் காதற் பெருக்கை வெளியிட்டு, அவள் மரப்பயத்தைத் தீர்க்க இடந்தந்ததன்றோ? அது எவ்வளவோர் பெருநன்மை?

இதுநிற்க: இனி யென்செய்வது? தாம் வாளாவிருந் தால், சில திருங்களில் விவாகம் நிறைவேறிவிடும்; வருமுன் காப்பதன்றி வந்தபின் காத்தற்கேற்ற விஷய மன்றிது. தாம் புலிமலைசென்று நடந்துகொண்டவிதம் மறுநாளே வீரசங்கிலித்தேவருக்குத் தந்தி மூலமாய்த் தெரிவிக்கப்படுமென்பதிற் சந்தேகமில்லை; அதையறிந்து, அவர், முன்னுத்தேசத்தை மாற்றி, உடனே புறப்பட்டு வந்து மணம்புரிந்துகொள்ளக்கூடும்? ஒருவேளை, தம் மேல் வியாச்சியஞ் செய்யக்கூடும்; அன்றேல், நன் னடக்கைக்கு ஈடளிக்கும்படியேனும், வேலாயுதத்தேவர் மூலமாக வழக்கிட்டு அவமானப் படுத்தக்கூடும்; எங் னனம் ஆலோசிக்கினும், தாம் இவ்வாறு நடந்துகொண்ட பின்னர், முன்போல் வெளியில் தலையெடுத்துப் பல நண்பர்களும் உலகமும் காணவுலாவி, பொதுமதிப்புக் குரியதோர் உத்தியோகமும் வகிப்பது அசாத்தியமே. 'குன்றுவ குன்றியனையவே செய்யினும், குன்றினனை யாருங் குன்றுவரன்றோ? மயிர் நீத்தபின் கவரிமா வாழ்வதெங்ஙனம்? ஊனமேயான ஆனிடையிருக்கும் உயிரினைத் துறந்தேனும், ஒன்பூணாக மான்மேபுரப்ப தன்றோ அவனிமேல் எவர்க்கும் வரிசையும் தோற்ற மும் மரபும்? தலையினிழிந்த மயிரனைய வாழ்க்கையால் இனி யென் பயன்? ஆகவே, உயிரைத் துறப்பதே யுத்தி மம்.....சரி: அங்ஙனம் உயிர்துறக்கிலென்னும்? தாம் மடிந்ததையன்றித் தம்மின்னுயிர்க்காதலியும் தற்கொலை செய்துகொள்ளநேருமே? அன்றேல், அவள் தன் வாழ் நாளே வீரசங்கிலித்தேவர் மனைவிகளில் ஒருத்தியாகக் கழிப்பாளோ? ஊகா! ஊகா. ஊவ்வனவோர் விசநகர

மும், அருவருப்புமான எண்ணம்? ஆதிமுதற் 'பெண்டாட்டி' 'பெண்டாட்டி' யென்று தாம் கொஞ்சியதும்; நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக அவள் அழகு முதிர்ந்ததைக்கண்டு, தாம் களிகூர்ந்து பூரித்ததும்; இது நல்ல புஸ்தகம், அது நல்ல பாகமென்று தெரிந்தெடுத்துக்கொடுத்து அவளைக் கல்வியில் தேற்றியதும்; சூரியப்பட்டி ஜமீன்தார் மகளை மறுத்ததும்; எத்தனையோ மயக்குக்களையெல்லாம்வென்று தம் கந்நிக்கர்தலைக் காப்பாற்றிவந்ததும்; தாம் தற்கொலைசெய்து கொண்டு அகாலமரணத்தையடையவும், தம் ஜந்ம விரோதியாகிய விகாரரூப வீரசங்கிலி, தம் பிரியநாயகியைப்பெற்று, அவளது அருமை பெருமையறியவல்லாததன் மொட்டியத்தால், அவளையும் ஒரு கூத்தியை நடத்துவதைப்போல் நடத்துதற்குமோ? ஈசா! இதுவோ உன் திருவுளமிருந்தவாறும்? அந்தோ! பணவாசையினும் தீயதோர் தீமையும் உலகின்கணுளதோ? இப்பாவி வேலாயுதத்தேவன் மதியிருந்தபாடென்னே! தன் அருமை மகளின் நல்வாழ்க்கையைச் சிறிதும் கருதிலனே! 'சிங்கக்குருளைக் கிடுகிஞ்சுவையுனை, நாயின் வெங்கட்கடுங்குட்டியை ஊட்ட விரும்பினானே!' ஆகா! தாம் கடைசியாகப்பார்த்து இன்னும் இரண்டு மாதங்கள்கூடவாகாதிருந்தும், அதற்குள், சிவகாமியின் பேரழகு எவ்வளவு திரட்சியையும் சம்பூரணத்தையுமடைந்திருக்கின்றது! வண்டிக்குள் தம்முடனிருந்த சில நிமிஷங்களில், அச்சத்தாலும், ஆசையாலும், தம்மைப்புல்லவிரும்பினள்போல் தம்மேல்நெருங்கிப் பதுங்க, தாமொருகையால் முதுகைத்தடவித் தம்மோடு

அணைத்தவுடன், நாணத்தால் முகங்கோட்டி முறுவலித்து அவள் சிறிதுபின்வாங்கிக்கொண்ட விரயத்தையும்; நாலைந்துபேர் சேர்ந்து முரட்டுத்தனமாக அவளை வண்டியினின்றும் இழுத்துச் செல்கையில், தாயை அகன்று செல்லும் கன்றைப்போல, அவள் திரும்பித்திரும்பி நோக்கிய காதற்பார்வைகளையும் ஒருகால் மறப்பினும், வீட்டின்கண், “அத்தான்! நான் உங்கள் அடைக்கலம்; நீங்களே கதி” என்று ஓலமிட்ட அபயக்குரல் மறக்கற்பாலதோ? அவ்வபயக்குரலுக்குதவாத ஆண்மையும் ஓராண்மையோ? மமகாரத்தாலெழும் தன்மானமோபெரிது? உலகமதிப்போ பெரிது? கடமை, மானம், என்பனவெல்லாம் இனநோக்கத்தால் வருபனவேயன்றிக் கேவலசபாவத்தினவன்றே? தனக்குத்தான் செய்தற்குரிய கடமைகளும் உளவன்றோ? எந்நியாயம் பற்றி இத்தகையிடுக்கண்வாய்ப்பட்டுமூலும் ஓர் கந்நிகையைக் கைவிட்டகல்வது? அவள் விஷயத்தில் நேரிடக்கூடும் தன்மானன்கேடும் அநீதியும் உலகத்தால் வசைகளாகக் கொள்ளப்படினும், ஆழ்ந்து ஆராயின், இசைகளாகவன்றோ ஒருவாறு தோன்றுப? இப்பெருங்கடமையைத் துறந்து பேடித்தனமாக பொழுதுவது எத்துணையோர் பேதைமை? உலகத்தால் அவமதிக்கப்படும் எக்கருமியற்ற நேரினும் நேர்க, அதிபாதகங்களே செய்யநேரினும் நேர்க, நல்வழியினதல் தீவழியினதல், அவளை இவ்விபத்தினின்றும் விடுவித்து, இருவர் மனோபீஷ்டத்தையும் நிறைவேற்றிக்கோடலே தம் முதற்கடமை: இவ்வாறு,

“கோபமுமறனும்” மானக்கொதிப்புமென்றினையெல்லாம், பாபரின்றிடத்து நில்லாப்பெற்றிபோற் பற்று

விட்ட ; தீபமொன்றொன்றை யுற்றாலென்னலாஞ் செய
விற்புக்க தாபமுங்காமநோயுமாருயிர் கலந்தவன்றே.”

கண்ணிலாக் காமவயப்பட்ட நம் கதாநாயகர் மேல்
ஆலோசனையிற்புகும் தறுவாயில், “ அப்பாடே ! நான்
செத்தேன் ” என்றலறிக்கொண்டு, வண்டிக்காரன் முன்
னிருப்பினின்றும் கீழேவிழுந்தான் ; கல்மழை பொழி
வதுபோல், வண்டிக்கூண்டின்மேல் தடபடவென்ற தடிக்க
ம்புச்சத்தம் கேட்டது ; இமைப்பொழுதில், வண்டிமாடு
கள் அவிழ்த்துவிடப்பட்டு, வண்டியும் தலைகீழாகச் சாய்க்
கப்பட்டது ; முதலில் நம் கதாநாயகரும், அவர்மேல் படு
க்கைசாமான்களும், பின்பு உடுப்புப்பெட்டியும் ‘ கூசா ’
வும், கடைசியில் முன்பெட்டியில் அரைநித்திரை
யாகவிருந்த சுந்தரமும், தாம் நினையாவண்ணம் கீழே
யுருண்டுவந்துசேர்ந்தார்கள். சாமான்களினின்றும் தங்
களை விடுவித்துக்கொண்டு ஒருவாறு இருவரும் எழுந்து
நின்றவுடன், சுமார் முப்பது திருடர்கள் ஆயுதபாணி
களாகச் சூழ்ந்து நிற்பதைக்கண்டார்கள் ; இதற்குள்,
சிலர்வந்து இவர்கள் வாய்திறக்கமுடியாவண்ணம் துணி
யினால் வாயைக்கட்டிவிட்டார்கள் ; சிலர் சாமான்களைத்
தலைமேலெடுத்தார்கள் ; இரண்டு மூன்று நிமிஷங்களுக்
குள், சிறிதுதூரத்திலிருந்த ஒரு பாழ்மண்டபத்தை யெல்
லோரும் அடைந்தார்கள் ; அங்குச் சிலதிருடர்கள் உட்
கார்ந்திருந்தார்கள் ; நம் கதாநாயகர் கையைப்பிடித்துச்
சென்ற ஒருவன், “ வேட்டை, அண்ணே, வேட்டை ;
வில்வண்டி எசமான்கள் ” என்றான் ; மண்டபத்திருந்த
ஒருவன், நெருப்புக்குச்சியால் ஒரு மெழுக்குவர்த்தி
யைப் பொருத்தினான். அவர்களுள் தலைவனாகக் காணப்

பட்ட ஒருவன், “ஏலே! அந்தவெளிச்சத்தை யிங்கே கொடு, பார்ப்போம்” என்று அந்தவர்த்தியைத் தன்கையில் வாங்கிக்கொண்டு, வாய்க்கட்டையவிழ்க்கச்சொல்லி, நம் கதாநாயகர் முகத்தருகே விளக்கைப்பிடித்துக்கொண்டு, ஒரிமைப்பொழுது உற்றுப்பார்த்தான்; உடனே, வர்த்தியையும் நழுவிட்டு, உடம்பெல்லாம் நடுநடுங்கி வியர்க்க, அடியற்றமரம்போல அவர்கால்மேல் “மகராசா! அறியாப்புத்தி” என்று வாய்குழறிக்கொண்டு விழுந்துவிட்டான். கீழே விழுந்தவர்த்தி தன் தலைமயிரைப் பொசுக்குவதையுங்கூட அவன் உணரவில்லை; மற்றொருவன் அதை யெடுத்துச் சரியாகப் பிடித்தான். சிறிது பிரமை நீங்கியவுடன் நம் கதாநாயகர், சிரித்துக்கொண்டு, “பாதகமில்லை, வீரமாகாளி, பாதகமில்லை; சும்மா எழுந்திரு” என்றார். அவனோ, எழுந்திராது, “என்குல தெய்வமன்றோ? எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை தந்த சாமியன்றோ? நாய்க்குட்டி, இனியென்ன செய்வேன்?” என்று புலம்பிக்கொண்டிருந்தான். பின்பு நம் கதாநாயகர் குனிந்து அவனைத் தம்கைகளால் தூக்கி நிறுத்தி, “ஒன்றும் பாதகமில்லை; நீ சிறிதும் வருந்தாதே; வேண்டுமென்று செய்தசங்கதியன்றேயிது. உன்னைக்கண்டுபிடிப்பது எப்படியென்று நான் ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே இது நேர்ந்தது. ஆகவே மிகச் சந்தோஷமாயிற்று. தேடிப்போன முலிகை காவில் தடுக்கியதுபோலாயிற்று. உண்மையில், எனக்கு மிகச் சந்தோஷமே” என்று பல கூறியவனைச் சமாதானப்படுத்தினார். வெட்டுண்ட பனை மரங்கள்போல் கீழே சாஷ்டாங்க நமஸ்காரமாகக் கிடந்த மற்றவர்களும், அவர் உத்திரவுப்படியெழுந்து, கைகட்டி

வாய்புதைத்து நின்றனர். பின்பு சிறுதுநேரம் ஆலோசித்திருந்து, வீரமாகாளியைநோக்கி, “இவர்களையெல்லாம் விலகிப்போகச்சொல்” என்று நம் கதாநாயகர்கூற, அவனுத்திரவுப்படி திருடர்களெல்லாம் மண்டபத்துக்கு வெளியே சென்று, சிலமரங்களினிடையே பதுங்கியிருந்தனர். விஜயமார்த்தாண்டத்தேவர் மண்டபத்தில் தம்படுக்கைச் சமையின்மேலுட்கார்ந்துகொண்டார் ; சுந்தரம் திருவிளக்குத்தண்டாக மெழுக்குவர்த்தியைப்பிடித்துக்கொண்டு நின்றான் ; திருடர்தலைவன், கைகட்டி வாய்புதைத்து இராமரைக்கண்ணுற்ற குகனைப்போல் நின்றான் ; பின்வரும் சம்பாஷணை நேர்ந்தது :—

விஜயமா : என்ன, வீரமாகாளி ! நீதானிப்பொழுது கொள்ளைத்தலைவனோ ?

வீரமா : மகராசா புண்ணியத்தினாலே, நாய்க்குட்டி தலைமைக்குவந்து இரண்டுமாச மாகுது.

விஜயமா : கூட்டத்தில் இப்பொழுது எத்தனைபேரிருக்கிறார்கள் ?

வீரமா : மொத்தம் நாலுகுறைய நூறுபேர் ; அங்கே அங்கே, போயிருக்கிறார்கள் ; என்னமோ வயிற்றுப்பிழைப்பு.

விஜயமா : உன் மகன் சங்கரலிங்கம் சுகமா ?

வீரமா : மகராசா கொடுத்த உயிர்ப்பிச்சை ; நாங்கள் குடும்பத்தோடே ‘காலறா’ வந்துகிடக்கையிலே மகராசா தந்த மருந்தினாலே தப்பினோம் ; மகராசாவே எங்கள் குடிசைக்கு விஜயமாச்சுது. எப்பொழுதும் அடியேங்கள் அரமணை நாய்க்குட்டிகளே ; அதிலேயும் நானும்

என் குடும்பமும் மகராசா காலேக் கழுவிக் குடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

சுந்தரம்: வீரமாகாளித்தேவர், தம்மகன் பேரை மாற்றி, 'மார்த்தாண்டம்' என்று மகராசா பேரை வைத்திருக்கிறார்.

விஜயமா: அப்படியா? சந்தோஷம்.—ஆனால், இனிமேல் மஹாராஜா வீரசங்கிலித்தேவரே.

இதைக் கேட்டவுடன் வீரமாகாளி மறுபடியும் இவர்கால்களில் விழுந்து, "மகராசா! வாயிலிருந்து அப்படியுத்திரவாகக்கூடாது; எப்பொழுதும் தாங்களே எங்கள் மகராசா; தாங்கள் மட்டும் ஒரு வார்த்தை சொன்னால், நாளையே சமீனுக்கும் மகராசா வாக்கிவிடுவோம்; எங்கள் பெரிய துரைப்பாண்டியனிருந்த இடத்திலே, ஒரு அழகப் பூனைக்குட்டியிருந்து அதிகாரஞ் செலுத்துகிறதா? மகராசா தலையசைத்தால் போதும்" என்றான்.

விஜயமா: எழுந்திரு, காளி, எழுந்திரு; எனக்கு நிரம்பவும் சந்தோஷமே. ஜமீனொன்றும் வேண்டாம். நான் சொல்வதை மட்டும் செய்தால் போதும். உன் வீரத்தனமெல்லாம் புலிமலையூரில் செல்லுமோ?

வீரமா: மகராசா வெளியேறிவிட்டால், புலிமலையெல்லாம் எலிமலையான். பொக்கிசத்தை வேண்டுமானாலும் கொள்ளையாடி விடுகிறேன். மகராசா தயைமட்டுமிருந்தால், சந்திரனைக் கொண்டிவந்து விடமாட்டோமா?

விஜயமா: சரி; உன்னோடு சாவகாசமாய்ப் பேச வேண்டும்! இது தருணமுமல்ல, இடமுமல்ல; வண்டிக் காரனை முற்றும் மறந்துவிட்டேனே; அவன் என்னமாயிருக்கிறான் பார்க்கச்சொல்.

ஒருவன் பாட்டைக்குச் சென்றுவந்து, வண்டியைக் காணவில்லையென்றும், வண்டிக்காரன் ஒட்டிக்கொண்டு போயிருக்கவேண்டுமென்றும் தெரிவித்தான்.

வீரமா : நாய்க்குட்டி ஒரு விண்ணப்பம் : இனியிங்கிருக்கலாகாது ; நாங்களானால் ஒன்றுமில்லை ; போலீசுச் செந்தலைப் புலிகள் வந்தால், மகராசா எங்களோடிருப்பது நல்லதல்ல. வேறு தனியிடத்துக்குப்போய் விடுவோம். மகராசா உத்திரவானால், அலுங்காமே குலுங்காமே பூப்போலே தூக்கிக்கொண்டு போய்விடுகிறோம்.

விஜயமா : அதொன்றும் வேண்டாம் ; நான் நடந்தே வருகிறேன். சற்று நில்” என்று சொல்லித் தம் பெட்டியைத் திறந்து ஒரு காகிதத்தை யெடுத்துத் தமக்கு ‘டிப்டி கலெக்டர்’ உத்தியோகம் தேவையில்லையென்றும், தொந்திரவை மன்னிக்கும்படிக்கும் ‘கவர்நரு’க்கு ஒரு தந்தி யெழுதி, அடுத்த லூர்த் தந்தியாபீசிலன்றி, ‘ரயிலே’றிச் சென்று தூத்துக்குடித் தந்தியாபீசிலிருந்து அதை யனுப்பும்படி வீரமாகாளியின் பரிவாரங்களில் ஒருவனைப் போதுமான பணத்துடன் அனுப்பிவிட்டு, தாம் ஆயத்தமாயிருப்பதாகச் சொன்னார். உடனே வீரமாகாளி, தன் பரிவாரங்களுக்கு, மற்றவருக்குத் தெரியாததோர் பரிபாஷையில் சில மொழிகள் கூறி, ‘பருந்துக்கூடு’ என்றான். நம் கதாநாயகர் சாமான்களைச் சிலர் தலைமேலெடுத்துக்கொள்ள, எல்லோரும் ஒருவரின் னொருவராக ஏறும்பொழுக்குப்போல், அந்த மையிருட்டிணுடே மலங்காட்டுத் சென்றனர்.

ஐந்தாவது அதிகாரம்.

மூர்க்காரஜா துர்மந்திரி.

உலகவாழ்க்கையிற் காணப்படும் ஏற்றத்தாழ்ச்சிகளைப் போல, விண்ணளாவு குன்றங்களும் தம்மிடைத்தியங்கி நிற்கும் நீரில் தோன்றும் விண்மீன்கள் சேடனது சிரோமணிகளோர்வென ஐயுறும் அளவு கீழ்போன பள்ளத்தாக்குகளும் வயின்வயின்¹ கலந்து திகழ்ப்பெற்றதும், அவ்வாழ்க்கையுட் சிக்கி மனைமக்களாதிய வன்தனைக் ளாற்² கருமசக்கரத்திற் கட்டுண்டுமூலும் ஆன்மகடைத் தேறி வெளிப்படுத்தலினும், தன்னுட்புகுந்தார் வெளியுற்று நெறிகாணல் மிகவருமையாக, பல்வேறு புற்பூண்டு களும் மரங்களும் செடிகளும் கொடிவருக்கங்களும் செழித்துவளர்ந்தடரப்பெற்றதுமான தோர்மலைப்பிரதேசத்திலே, அவ்வான்மாவை வந்துமுடும் மும்மல்மாய இருளைப்போன்றதோர் நள்ளிருள் எங்கணும் பரவியிருந்தது ; பிரபஞ்சவிருத்தி மும்முரம் ஓய்ந்தடங்கியுள்ள அபூர்வ காலங்களில் அவ்வான்மாவின் கட்டோன்றும் தன்னறிவொளியைப்போல, கருமேகங்களினூடு சில வெள்ளாடுக்கள் கண்சிமிட்டின ; பகற்பொழுதில் வாயு தேவனோடு போர்புரிந்த களைப்புத்தீர உறங்குவன போன்று, தாவரவருக்கங்கள் தலைசாய்த்து அசைவற்று நின்றன ; அமுதகதிரோன் மண்டலத்தை மிகவண்ணிய தாற் குளிர்ச்சிபொறுது கருங்கம்புளம்போர்த்து நின்றாற்போல, பொருப்புக்கள்³ புயற்போர்வை போர்த்து நின்றன ; தன்னிழலைத் தாவமுயல்வான் முயற்சியைப் போல இடையருச்செலவினவாகிய மலையருவிகள், இரவு

பகலென யாவற்றிற்குமுள்ள நிவர்த்திப்பிரவர்த்தி காலங்கள் எமக்கிலையே என்று தம் வெள்ளிய பல்வரிசைகளைக் காட்டிக் கோவென்றிரங்கி முறையிடுவன்போல் ஆரவாரித்தோடிக்கொண்டிருந்தன ; துரிஞ்சில், ஆந்தை, காட்டுப்பூனைபோன்ற சிலபிராணிகளும் இடையிடையே தங்குரலெழுப்பி யிரைதேடி உலாவித்திரிந்தன ; சட்சடவென்றும் சத்துப்பொத்தென்றும் சிலவமயங்களிலெழும் பேரொலி, இப்பிரதேசத்தின்கண் வேறு பெரிய விலங்கினங்களின் சஞ்சாரமுமுளதென்பதைக் குறித்து நின்றது ; சிலவாயதாரைகள் தரும் சிற்றொளியாலுற்று நோக்குமிடத்து, குறிஞ்சி நிலப்பயிர்களுள் யாதும் புலப்படாமையும், மானிடசஞ்சாரத்தைக் குறிக்கும் அடிச் சுவடுகளேனும் கொடிவழிகளேனும் காணப்படாமையும், ஆங்குள்ள மரஞ்செடிகளும் புற்பூண்டுகளும் தம்போக்குப்போல் வடுவின்றிவளர்ந்தோங்கிச் செழித்திருக்கின்றமையும் வெளியாகி, இத்தலம், சாதாரணமனிதசஞ்சாரங்கிடக்க, கல்லிற்பசிய நாரூரித்துத்திறைகொள்ளவல்ல 'காட்டிலாகா' காரரும் காலடிவைத்திராத குறவரும் மருளுங் குன்றப்பிரதேசமென்பது தெரியவரும். இம்மலங்காட்டின் நடுவே, மதயானையீருரிபோர்த்த மலைமகள் மீனாளரைப் போன்று மழையணிந்தோங்கியதோர் வானுறு குன்றின்குடுமியின்கீழ், அப்பெருமான் தம் நுதல்விழியைத் திறந்தாற்போலத் திடீரென்றோர் வெளிச்சம் அந்நடுநிசிக்கட்டோன்றிற்று. தேவலோகத்துக்கே யுரிமைப்பொருளாகவிருந்த அக்கினியை மானிடருக்குக்கொணர்ந்து தந்தளித்ததற்காக வோர் கருணையம்பெருமானைக் கடவுளர்பிரான் கொடுந்

தண்டனைக்குட் படுத்தினுனென்றோர் கிரேக்கப் பழங்கதையுளது. அஃதெங்ஙனமாயினும், நெருப்பொளி கண்டுளி மானிடவாசத்தை யூகித்தல் உலகவழக்கம்; ஆயினும் இத்தகைய காடுகளில் முங்கில்கள் உராய்வதால் மனிதப் பிரயத்தனமின்றியே நெருப்பெழுவது உண்டென்றும் சொல்வாருளர்.

இச்சந்தேகத்தை யகற்றும் பொருட்டேயோ பின்வரும் செம்பதத்தைப் பாடிக்கொண்டு இருவர் திடீரெனத்தோன்றினர் :—

பல்லலி.

லயில லல்லேலோ, பறங்கி, லயிலலல்லேலோ,
லயில, லயில, லயில, லயில, லயிலலல்லேலோ.

கண்ணிகள்.

(1) பனைகறுத்திருக்கும், பறங்கி, சோறுவெளுத்திருக்கும்||அதிலே வடியும் சாற்றைக் குடித்தால் தலை கிறுகிறுக்கும்—(லயிலலல்லே.....).

(2) முக்கலச் சாராயம், பறங்கி, முன்னூறு கோழி முட்டை||எத்தனை தின்னாலும், பறங்கி, வெற்றிலை தின்றாற்போம்—(லயிலலல்லே.....).

(3) கறுத்த கண்களடா, பறங்கி, பருத்த கொண்டையடா||கிறுக்கி முறுக்கு உருக்கி மனத்தைக் கிறுக்கி விட்டதடா—(லயிலலல்லே.....).

அவர்கள் மனங்கிறுங்கிவிட்டதாகவே பாடினும், ஒருவன் தலையில் பெரியதோர் சுமையும் மற்றவன் கழுத்தில் மாலைபோல் தொங்கும் ஆட்டுக்குட்டியும் இருப்

பதைச் சிறிதும் மதியாது, பாஞ்சாலிக்குப் பூக்கொண
 ரும் பொருட்டுக் குபேரனது நந்தனவனத்தை நோக்கிச்
 சென்ற வீமனைப்போல, அவர்கள் அதிவேகமாக அவ்
 வழியிலா மலங்காட்டே செல்லும் செலவும், அவ்வீம
 னது தமையனைப்போற் பாயும் பாய்ச்சல்களும் தாவும்
 தாவல்களும், விசேஷ மனத்தெளிவையும் சரீர திடனை
 யும் சுறுசுறுப்பையுமே வெளிப்படுத்தின. அவர்கள்
 சிறிதும் திகைப்புத்தியக்கமின்றி வெகுவேகமாய் அவ்
 வெளிச்சத்தை நோக்கி யேறினர் ; அந்நியரைத் திகைக்
 கச்செய்யும் ஒரு பெரிய நகரியினூடே பல்லாண்டுகளாக
 அதன்கண்ணே வதிந்து சஞ்சரித்து வருவானொருவன்
 எவ்வாறு சர்வதாராளமாய் வேண்டியவிடத்துக்கு நேரா
 கச் செல்வானோ, அவ்விதமே அக்காட்டினூடு அவர்கள்
 சென்றார்கள். அவ்வெளிச்சத்தை யணுகியவுடன், தங்
 கள் பாட்டையும் பேச்சையும் நிறுத்திவிட்டார்கள்.
 விசாலமான ஒரு வட்டப்பாறையின் மத்தியில் கண
 கணவென்றோர் தீ யெரிந்துகொண்டிருந்தது. அதைச்
 சூழ்ந்து சிலர் குளிர்காய்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஒரு
 வன் மட்டும் ஏதோ மாமிசத்தைப் பாகஞ்செய்துகொண்
 டிருந்தான். இவர்களுக்குள் நடந்துகொண்டிருந்த சம்
 பாஷணையைச் சிறிது கவனிப்போம் :—

முதல் மனிதன் : அண்ணே ! நம்ம மகராசா என்ன
 தயவுங்கள், பார்த்தீங்களா ? நேத்துச் சொக்கன் கா
 லிடறி லெத்தம் பெருகினப்போ, திடீருனு சரிகையுரு
 மாலைக் கிளிச்சக் கட்டினாங்களாம். பெரிய மகராசா
 இருந்தாங்களே, அவுககூட இவ்வளவில்லை, அண்ணே.

இரண்டாமவன் : ஆமண்டா, இவுகளையுஞ்சொல்லி

இன்னொத்தரையும் சொல்லவா? அந்தப் பாவிப் பயல் சர்ச்சி சமீனை வீரசங்கிலிக்குக் கொடுத்தானே! இவர்களுக்கு மட்டும் வந்திருந்தா நமக்கெல்லாம் இந்தப் பிளைப்பே வேண்டாம்; இவர்கள் காலேக் களுவிக் குடிச் சுக்கிட்டிருக்கலாம்.

மூன்றாமவன் : இம் ; எல்லாம் ஊளப்பா, ஊள் ; தலையிலே அவன் எழுதியிருக்கிறபடியில்லா நடக்கும்.

முதலவன் : ஆனாலும், அண்ணே, இவர்களுக்கு இது தகாது. அண்ணே! கரிவீரன் மகராசா வந்தப்போ போனான் ; இன்னும் வரக்காணமே? எங்கேபோனான் அண்ணே?

மூன்றாமவன் : எல்லாம் மகராசா காரியமாகத்தான் போயிருக்கான். ரயிலேறி—.

இதற்குள் அடியரவம் செவியுற, ஆளரவத்தால் திடுக்குற்ற மானினங்கள் மேய்ப்பொழித்துக் காதுகளைத் தூக்கிக்கொண்டு நாளைக்கமும் நோக்குவதுபோல், எல்லோரும் பேச்சொழிந்து கவனிக்கலானார்கள். ஒருவனெழுந்து நின்று “எலியோ புலியோ” என்று சாவினான். இதற்குள் நெருங்கிவிட்ட இருவரில் ஒருத்தன், “புலி” யென்றான். எழுந்தவன், ‘அண்ணே! கரிவீரனுக்கு நூறுவயசு; இப்பந்தான் நினைச்சம், அதோ வந்திட்டான்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே யுட்கார்ந்தான். வந்தவர்களில் “புலி” யென்றுத்தரமளித்தவன், வீற்றிருந்தாரை நோக்கி, “மகராசா என்னசெய்கிறாக?” என்று வினவ, அவர்களில் ஒருவன் “தலைவரோடு பேசிக்கொண்டிருக்காக” என்றான். உடனே அவன் சிறிதும் தாமசிக்காது தன் தலைச்சமையுடன் மேற்செல்வானாயினான். அவனுடன்

வந்தோன் ஆட்டுக்குட்டியைக் கீழேவிட்டுவிட்டு, அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டு தீயிற் குளிற்காயத்தொடங்கினான். சுமைக்காரன் கொஞ்ச தூரஞ்சென்றவுடன், எதிரேயிருட்டினின்றும், “என்னகிளங்கு?” என்றொரு சப்தம் கேட்டது; அவன் “வள்ளி” என்று சொல்லி விட்டுநிற்க, எதிரேயொரு தீபம்பொருத்தப்பட்டது. மேற்சென்று அதைத் தன்கையில் வாங்கிக்கொண்டு, அதன் உதவியினால் எளிதில் வெளிக்குப் புலப்படாத தோர் குகைக்குள் இறங்கலானான்; சிறிதுதூரஞ்சென்றவுடன் அக்குகைவழி முடிந்துவிட்டாற்போலிருந்தது. ஆங்கோரிக்கில் மறைவாகவிருந்த சிறு கயிறொன்றைப் பிடித்து இழுத்துவிட்டுநின்றான்; இயற்கையான பாறை போற்றோன்றிய வோர்கல் திடீரென்று கீழே தொங்கிச் சரிந்தது; அதனாலுண்டான வாயிலின் வழியாகச் சுமையையுள்ளே தள்ளிவிட்டுத் தானும் நுழைந்தான். உட்சென்று மற்றோர் பெருங்கயிற்றைப் பிடித்திழுக்க, கற்கதவு முன்போல் மூடிக்கொண்டது.

உள்ளே இடம் விசாலமாகவிருந்தது; நாற்புறமும் வெகு உன்னதமான பாறைகள் சுவர்போனின்றன; தலையில் விழுந்துவிடுவதுபோல் ஒரு பாறை மேல்வெளியின் முக்காற்பாகத்தைக் கூரைபோல் மூடிக்கொண்டிருந்தது; வானவெளி தெரியும்படியாகச் சிறிது பாகமிருந்தது; ஆனால் பாறைச்சுவர்கள் செங்குத்தாயும் மிகவுயரமாகவும் இருந்தமையால் உச்சியில் வந்தாலன்றிச் சூரியசந்திரர்வெளிச்சம் நன்கு தெரிய மார்க்கமில்லை; மிகத்தெளிவான நீரையுடையதோர் சுணையும் அவ்விடத்திருந்தது. சுமைக்காரன் போம்பொ

முது, 'பருந்துக்கூடு' என்று வழங்கும் அக்குகையறையில் ஒரு மெழுக்குவர்த்தி விளக்கொரிந்துகொண்டிருந்தது ; கட்டிற்போல் மோடாயிருந்த ஒரு பாறையின்மீது பரப்பப்பட்டிருந்த படுக்கையில் நம் கதாநாயகர் ஒரு திண்டின்மேற் சாய்ந்துகொண்டு வீற்றிருந்தார் ; வீரமாகாளித்தேவனும் சுந்தரமும் கீழேயுட்கார்ந்திருந்தார்கள். கரிவீரன் என்ற சுமைக்காரன் நம் கதாநாயகர் முன்பு சாஷ்டாங்க தண்டனிட்டு நின்றெழுந்து, "மகராசா! சமுகத்து உத்திரவுப்படி செய்துவிட்டேன் : காகிதத்தைத் தூத்துக்குடிப் போஷ்டிலே போட்டுவிட்டேன் ; வரும்பொழுது புலிமலைக்கு வந்துவிசாரித்தேன் ; வீரசங்கிலித்தேவர் இன்னும் இரண்டு மூன்று நாள்களில் வரப்போகிறாராம். செஞ்சாலியினைக்குவந்து சமீன் ரொக்கப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு, புலிமலைக்குவந்து, எல்லாம் ஏற்பாடு செய்து கொண்டு, முன் முகூர்த்தத்திலேயே 31-வது தேதி கலியாணம் நடக்குமாம்" என்று சொன்னான். அவனையிரண்டொரு கேள்விகள்கேட்டு, அவன் கொணர்ந்த சாமான்களைச் சுந்தரன் சரிநோக்கிய பின்னர், முன்போற் கதவைத்திறந்து அவனை வெளியே அனுப்பிவிட்டார்கள். கதவையிழுத்து மூடியபின், கீழ்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது :—

விஜயமா : என்ன வீரமாகாளி, இனி யென்ன யோசனை? வீரசங்கிலித்தேவர் புலிமலைக்கு நாளை அல்லது நாளை நின்று வந்துவிடுவார் ; அவர் வந்தால் பந்தோபஸ்து பலமாப்விடும் ; சுந்தரம்போய்க் கடத்திக் கொண்டுவந்து விடுதல் சாத்தியமாயிராது ; நாமெண்

ணியபடி சாவகாசமுமில்லை; நானையல்லது மறுநாட்
குள் கடத்த முடியுமா?

சந்தரம்: மகராசா உத்திரவுகொடுத்தால், நாய்க்
குட்டிபோய் நானையே கொண்டுவந்துவிடுகிறேன்.

விஜயமா: ஆமடா, மஹாராஜா நாய்க்குட்டியிருவ
ரும் போய்த்தானே தலைபிழைத்தது தாலிப்பாக்கிய
மென்று திரும்பிவந்தோம்! நீ யென்ன சொல்லுகிறாய்,
காளி?

வீரமா: மகராசா, அதுதானே யோசிக்கிறேன். இங்
கிருந்து புலிமலை யிரண்கிகாதமிருக்குது; நம்முடைய
ஏற்பாடெல்லாம், இதுவரையும், நாலேந்து நாளாகக் காத்
திருந்து கண்ணிவைத்து வேலையைமுடிக்கிறதென்றிருந்
தது. மகராசா சொன்னாற்போலே, இனி அதுமுடியாது.
வீரசங்கிலி வந்திட்டால் அது கட்டந்தான். ஒருவேளை
கண்ணி தப்பிட்டால் பின்பு முழுமோசம். எனக்கு
ஒன்றுதோன்றுகிறது: மகராசா இங்கேயே இருங்கள்.
நாய்க்குட்டி, என் மறக்குட்டிகளைக் கூட்டிக்கொண்டு
போய், ஒரே தூக்காகத் தூக்கிக்கொண்டுவந்துவிடுகி
றேன். வீரசங்கிலியில்லை, இந்திரன் சந்திரன் வந்தா
லும் எங்களிடம் பூச்சுச்செல்லாது. மகராசா காகி
தம் கிடைத்தவுடனே, எல்லாரும் மகராசா கொளும்புக்
குப்போய் மோரிசுக்குப்போய்விட்டதாக நினைப்பார்
கள். சந்தேகமே யிராது.

விஜயமா: ஆமாம்; பின்னையார் எதற்காகச் சிவ
காமியைத் தூக்கிக்கொண்டுபோனார்களென்று ஆலோசிக்
கமாட்டார்களா?

வீரமா: மகராசாவுக்குக் கோபம்வராதென்றால் சொ

ல்லுகிறேன். கலியாணத்திலே நம்ம சிவகாமித்தாய்க்கு வீரசங்கிலித்தேவர் சமைதியான நகைகள் போட்டிருப்பார். அப்படியே தூக்கிக்கொண்டுவந்து, வரும்பொழுது இன்னும் கையிலகப்பட்டதையும் எடுத்துவந்து விட்டால் கொள்ளைப்பறியாக நினைப்பார்கள். வழியிலே ஒரு பக்கத்தில் ஒரு கோழியைக் கழுத்தைத்திருகியிரத்தத்தைச் சிந்தவிட்டால் கொலையென்றும் நினைத்து விடுவார்கள். அப்புறம் நம்ம போலீசு செந்தலைப்புலிகளெல்லாம் ஆடிப்பாடி யமரவிட்டு, மகராசா மெதுவாய்க்கொளும்புக்கோ வடக்கேயோ இட்டம்போலே போய் விடலாம். அல்லது நாய்க்குட்டிகள் பேரிலே தயவிருந்தால் வருஷம் நூறுனாலும் இந்தப் பருந்துக் கூட்டிலேயே சௌக்கியமாயிருக்கலாம். மகராசாவுக்கு ஒரு கவலை வேண்டாம்.

விஜயமா : என்ன, வீரமாகாளி, முடியாத சமாசாரமெல்லாம் பிதற்றுகிறாய்? புலிமலையில் கொள்ளையிட முடியுமா? ஒரு மறக்குஞ்சிருந்தாலும் போதாதா? உன் சாமர்த்தியம் செல்லுகிற மட்டும்தான் செல்லுமா, அதற்குமேலும் செல்லுமா? இதெல்லாம் பிரயோசனமில்லை. ஏதாவது நடத்தக்கூடிய சங்கதியை ஆலோசிக்கவேண்டும்; எல்லாம் இரண்டுநாளில் முடியவும் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் என் உயிர்—.

இதற்குள் உள்ளே தொங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு மணியைசந்து சப்தித்தது. உடனே வீரமாகாளி ஒரு பெரிய வடக்கயிற்றைத் தளர்த்தித் திட்டி வாயிலைத் திறந்தான். முன்பு சமைக்கொண்டு வந்தவன் உள்ளே நுழைந்து வீரமாகாளி காதில் ஏதோ மெதுவாய்ச் சொன்னான்.

உடனே வீரமாகாளி நம் கதாநாயகரிடம்வந்து, “மகராசா விசாரப்படவேண்டாம்; நான் யாரை யிப்பொழுது நினைத்தேனோ அவனே திடீரென்று வந்திருக்கிறான். அவன்தான் திருத்துரை சில்லா கள்ளர்களுக்கெல்லாம் தலைவன். இந்த மாதிரி சங்கதிகளுக்கு அவன்தான் சமர்த்தன். அவனுக்கு மகராசாவைத் தெரியாது; சந்திதாநமும் அவனை அறிந்திருக்கமாட்டாது. உத்திரவு கொடுத்தால் வரச்சொல்லுகிறேன்” என்றான். நம் கதாநாயகர் சிறிதுபொழுது ஆலோசித்து, பின்பு வருதற்கு அனுமதி யளித்தார். வீரமாகாளி சுமைக்காரனிடம் ஏதோ சொல்லியனுப்பிவிட்டான்.

பின்பு வீரமாகாளியும் சுந்தரமும் சாப்பிடத்தொடங்கினார்கள். போஜனம் செய்தாய்விட்டபடியால், நம் கதாநாயகர், தம் நிலைமையையும் மேற்செய்யவேண்டியதையும்பற்றி ஆலோசித்துக்கொண்டு, மெதுவாய்ப்பாடிக்கொண்டிருந்தார். அவர் பாடிய பாட்டு ‘பைரன்’ என்ற ஆங்கில கவி இயற்றியது; தம் காதலி விரும்பிய வண்ணம் அதன் கருத்துக்களை ஒருவாறு அவர் தமிழில் மொழிபெயர்த்த பாக்களைக் கீழே வரைகுவாம்:—
 அரும்பெரும்புகழ் அவனியில் அடைபவர் அடைக,
 தரும்பெரும்புகழ் இளமையாம் தனிப்பெரும் பருவம்;
 துரும்பெனத்தகும் தும்பையாதிய இசைத்தொடையல்
 விரும்புகன்னியங் காதலின் தாரொடும் விளம்பின்.
 வாகைமாலையும் மகுடமும் விருத்தரைவனைதல்
 சாகையுற்றபின் தனுவின்மேற் சந்தனப்பூச்சாம்;
 கூகைபோன்றுள மூப்பினுக் கொப்பனை குறியீர்;—
 ஓகையோ டுளம்விழைந்திலன் வெறும்புக ழொலியல்.

எந்தநாளினும் எவரினும் ஏற்றமா இயம்பும்
முந்துநாவுரை நசைந்துனை முயன்றிலன், புகழே!
என்றனொருயிர் நிலையனாள் என் பெருங்காதற்
கந்தநாண்மலர் தகவெனக் கருதலென் கருத்தே.
புகழ்க்குழைத்ததும் புகழ்புரிந்ததும் அவள்பொருட்டே;
திகழனாள் திருநோக்கமே சீர்த்தியின் நிலவும்;
மகிழ்வொடென் செயல்கேட்டவள் மான்விழிமதர்க்கின்
நிகழ்மனக்குறியுணர்ந்ததே புகழென நினைந்தேன்.

இவ்வாறு நம் கதாநாயகர் தம் காதலியை நினைத்துப்
பாடிக்கொண்டிருக்கையில் மறுபடியும் மணியோசை
கேளாநிற்கக் கற்கதவு திறக்கப்பட்டது. இரண்டு கண்
களும் பலமாகத் துணியால் மறைத்துக் கட்டப்பட்ட
ஒரு மனிதன் அவ்வாயில் வழியாக இருவரால் உள்ளே
தள்ளப்பட்டான்; அவனைச் சந்தரமும் வீரமாகாளியும்
கைகொடுத்து வாங்கி நிறுத்தினர். பின்பு கதவு மூடப்
பட்டது. வந்தவன் கண்கட்டை அவிழ்த்துக்கொண்டே
வீரமாகாளி அவன்காதிற் சிலமொழிகள் கூறினான்.
கண்கள் திறக்கப்பட்டபின்னரும் அவன் சிறிதுநேரம்
கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு வெறித்துநோக்கிப் பின்பு
நம் கதாநாயகருக்குத் தண்டனிட்டு, “மகராசாவை
அடியேனுக்குத் தெரியாது; இப்பொழுது காளி அண்
ணன் சொன்னபின்புதான் தெரிந்தது” என்று சொல்லி
மரியாதையாகத் தூரத்தில் நின்றான்.

விஜயமா : சந்தோஷம்; நீ திருத்துரைக்கள்ளர் தலைவ
னென்று கேள்விப்பட்டேன். உன் பெயரென்ன?

வந்தவன் : அடியேன் பேர் கறுப்பணன் சேர்வை.
பொட்டைக் கறுப்பன் என்று சொல்லுவார்கள்.

அவனுக்கு இடதுகண் குத்துண்டு பொட்டையா யிருந்தது.

விஜயமா : சரி ; நீ யிப்பொழுது இங்கே வந்தகாரிய மென்ன ?.

இதைக்கேட்டவுடன் கறுப்பன் வீரமாகாளி முகத் தை நோக்கினான்.

வீரமா : சும்மா சொல்லு ; சந்நிதாநத்திலே சொல் வதற்கென்ன ? எதானாலும் சும்மா சொல்லு.

கறுப்பன் : புலிமலைப் புதுமகராசா அவர்கள் நாளை நின்று புதன்கிழமை புலிமலைக்கு வருகிறார்கள். சென் னப்பட்டணத்திலிருந்து செஞ்சாலியிளைக்குவந்து வருகி றார்கள் ; சுமந்த நகையும் பணமும் கொண்டுவருகிறார் கள். அதைப்பார்த்துவிட்டுப்போகலாமென்று வந்தேன்.

விஜயமா : என்ன, வழிப்பறி செய்யவா ?

கறுப்பன் : இல்லை ; புலிமலையிலே அப்படித் துணிய மாட்டோம். ஆனால், மகராசாவுக்கோ பட்டங்கிடை க்கவில்லை ; காளியண்ணனுக்கும் புதுமகராசாவுக்கும் ஆகாதென்று தெரியும் ; ஊரிலும் ஒருவருக்கும் அவ் வளவு மரச்சுகமில்லையென்று கேள்வி. அதுதான் பார் த்துவிட்டுப் போகலாமென்று வந்தேன்.

வீரமா : தம்பி, எத்தனை தலைக்கட்டுக் கூடவந்திருக் கிறது ?

கறுப்பன் : எல்லாம் ஐம்பதுக்குக் குறைவில்லை. புது மகராசா இராத்திரித்தான் வருகிறார். பத்துப் பதினைந்துபேர் கூடவருவார்கள். அண்ணன் தயவு மட்டும் இருந்தாற்போதும் : நானே மோட்டுப் பரம்புக் கிட்ட வண்டி வரும்பொழுது எல்லாவற்றையும் தட்டிக்

கொண்டுவிட்டு விடுகிறேன். ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும் எல்லாமாக நாற்பதினாயிரத்துக்குக் குறையாது.

பின்பு நம் கதாநாயகர் வாயை எதிர்பார்த்து மற்றவர்கள் ஆவலுடன் சும்மா இருந்தார்கள். அவரோ ஆலோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். அவர் மனக்களத்தில் நிகழ்ந்த போராட்டத்தை யாவரே விவரிக்கவல்லார்? தம் வித்தியாப்பியாசகாலத்திலும், பின்பும்,

“கற்கக் கசடறக் கற்பவை ; கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக.”

என்ற குறளைத் தம் ஒழுக்கத்துக்கு மேற்கோளாக்கிக் கொள்ள நிச்சயித்ததின் முடிவும் இதுதானோ? உயர் தரக்கல்வி பயின்று நாகரிகத்தில் மிகச் சிறப்புவாயாத தம் வளர்ப்புத் தந்தையாகிய முன் ஜமீன்தாரும், கொள்ளை விஷயங்களை அறிந்திருந்தும் சும்மாவிருந்த தன்றி, தாமும் சம்பந்தப்பட்டு தூண்டியதில்லையே. புதிதாகத் தாம் ஆங்கிலமும் பயின்று காவியங்களும் தத்துவசாஸ்திரமும் படித்ததின் விசேஷ பலனோ இது? கொள்ளை நடக்கப்போவதைத் தெரிந்திருந்தும் இராச்சிய அதிகாரிகளுக்கு அறிவிப்பாதிருத்தல் பெருங்குற்றமே. தம்மால் தடுக்கக்கூடிய கொள்ளையைத் தாமே தூண்டிவதெப்படி? அதில் கொலை நடந்தாலும், அதனால் சிலர் சிறைச்சாலையுற்றாலும், அந்தப் பாவங்கள் தம்மையே சேருமன்றோ? ஒருவேளை தாமும் தண்டனைக்கு உள்ளாக வேண்டிவரும் அன்றோ? நன்று! நன்று! கொள்ளை கொலைகளை விசாரித்து நியாய தண்டனை விதித்தற்குரிய உத்தியோகத்தைத் ‘தந்தி’யனுப்பி மறுத்ததும், தாமே அக்கொடுங் குற்றங்களைச் செய்தற்

பொருட்டேயோ? அவ்விதமான கெட்ட எண்ணங்கள், சேரத்தகாதாரைச் சேர்ந்ததினாலன்றோ உண்டாயின.

“நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றுகும் மாந்தர்க்

கினத்தியல்ப தாகும் அறிவு.”

என்ற நாயனார் வாக்கின் உண்மை விளங்கிவிட்டது. இவ்வளவு துர்ப்புத்தியும் எதற்காக? அந்தோ! நம் கதாநாயகர் தம் ஆலோசனையைக் குறளொடு நிறுத்தி உடனே வெளிப்போந்தாரில்லையே; ‘கேடுவரும் பின்னே மதி கெட்டுவரும் முன்னே’ என்ற பழமொழி துலங்க லாயிற்றே! இவ்வளவும் எதன்பொருட்டு என்ற வினா மனத்தெழுந்த நிமிஷமே, எழுந்தான் மாரணம் ஒரு கை பார்க்கிறேனென்று. போருக்குத் தூதனுப்புவான் போல, சிவகாமியின் அதிகுந்தர ரூபத்தை அவர் மனக் கண்முன் தோற்றுவித்தான். “அத்தான், நான் உங்கள் அடைக்கலம், உங்கள் அடைக்கலம், நீங்களே கதி” என்ற அவள் அபயக்கூப்பாடு அவர் செவிகளில் முழங் குவதுபோலிருந்தமை, அவன் முரசதிர்ச்சியை ஒத்தது; அன்பெனும் விடமுட்டிய பாணங்களை அவன் எய்யவே, அவர் மதிமயங்கிச் சோர்வுற்றார். சிவகாமியை இழத் தல் என்ற எண்ணத்தை ஒரு கணமும் அவரால் தாங்க முடியவில்லை; மூச்சிறுகுவதுபோல் பலகால் பெருமூச் செறிந்தார். தாமிருக்குமிடத்தையும் தம்முடன் இருப் பவரையும் முற்றும் மறந்து, காதல் வசத்தினராய்ச் சிறிதுபொழுது விழிகுருடர்போலிருந்தார். சிவகாமி யைத் துறத்தல் எவ்விதத்தானும் பொறுப்பரிதாகவும், சத்தியம், மானம், நல்லொழுக்கம், நற்பெயர் முதலியன அக்காதலிழப்புடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின் மிக அற்ப

மாகவும் தோன்றின. உடனே எவ்விதத்தானும் தம் காதலை நிறைவேற்றிக்கொள்வதே கடனென்றும், அதில் என்ன நேரினும், தம்முயிரையே அவமானமாக இழக்க வரினும், அவை கவனிக்கத்தக்கன அன்றென்றும் துணிந்தார். அந்தோ! இங்ஙனமே இவர் ஊழ்நின்றது போலும். உடனே தம் மனத்துணியை நிறைவேற்றற் கேற்ற முயற்சியிற் புகுந்தார்.

விஜயமா : என்ன, கறுப்பா! வீரசங்கிலித்தேவர், நாளை நின்று புதன்கிழமை புலிமலைக்கு வருவார் என்றாயே : கல்யாண மெப்பொழுதாம்?

கறுப்பன் : வெள்ளிக்கிழமையென்று சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். எல்லாம் நான் விட்டபின் அன்றோ பார்க்க வேண்டும்.

விஜயமா : இம் : நீ என்ன சொல்லுகிறாய், காளி?

வீரமா : நாங்கள் போனால் தெரிந்துவிடுமென்று பயந்தீர்கள் ; அதுவும் நிசந்தான். இப்பொழுது அந்தப்பயமும் இல்லை. தம்பிகூட வந்திருக்கிற ஆள்களெல்லாம் திருத்துரை, திருச்சியூர், தஞ்சைப்பள்ளி அந்தப்பக்கத்து ஆள்கள். ஒரு குஞ்சுகூட இனந்தெரியாது.

விஜயமா : ஆமாம் ; ஆனால் கறுப்பன் உத்தேசத்துக்கும் நம்முடைய காரியத்துக்கும் பொருத்தமில்லையே?

வீரமா : அதெல்லாம் தம்பி சொன்னபடி செய்வான். பணமும் நகையும் எங்கே போய்விடுகிறது? புலிமலைக்குத்தானேவரும். வழியிலே ஆனால் கொஞ்சம் சுலபம் ; இங்கே கொஞ்சம் கட்டம் ; முடியாதது ஒன்றுமில்லை.

சிவகாமியைப்பற்றிய விஷயமும் உத்தேசமும் கறுப்பனுக்குக் கூறப்பட்டன. அவன் சிறிது யோசித்துப்

பின்பு :—“ அண்ணே ! அது முடியுமா ? ஊரிலே தூறு தலைக்கட்டிடுக்குமே ” என்று சொன்னான். பின்பு எல்லாருமாகக்கூடி வெகுநேரம் ஆலோசித்து எவ்வாறு செய்வதென்பதைப்பற்றி விவரமாய்த் தீர்மானஞ்செய்து முடித்தார்கள்.

ஆறாவது அதிகாரம்.

வேளுந்ததெல்லாம் பாலா, கறுத்ததெல்லாம் நீரா ?

புலிமலை ஜமீன் புதுமஹராஜா விஜயபாண்டிய வீரசங்கிலித்தேவர் புதன்கிழமையன்று காலை ஆறுமணிக்கு ‘மேனா’ப் பல்லக்கில் தம்மரமனை வாயிலில் வந்திறங்கினார். அவர் குடிகளிற் பலர் அவரையெதிர்கொண்டு மேளதாளங்களுடன் வரவேற்றனர் ; அவர்களுக்காக, போ. சுப்பையர், மஹராஜா அவர்களுக்கு ஒருபசாரப் பத்திரமெழுதிவாசித்தார். சருக்கரைப் பந்தலில் தேன் மழை பொழிந்தாற்போலச் சுப்பையர் கவியும் கத்தியுமூமாக வாசாமகோசரமாய்ப் பேசிமுடிந்தவுடன், மஹராஜா அவர்கள் மறுமொழியொன்றும் அளியாது, “அடே வெள்ளையா ? படுக்கையைப்போடு ; இராத்திரி உறக்கமே இல்லை ” என்று சொல்லிக்கொண்டு அரமனைக்குள் துழைய, மற்றவர்களெல்லாம் வெட்கிப்பலவாறு பேசிக் கொண்டு தத்தம் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தனர். சுப்பையர் இராப்பகல் தூக்கமின்றிப்பாடுபட்டு அலங்கரித்த மணப் பந்தரைப்பற்றிக்கூட, ஜமீன்தார் ஒருவார்த்தையுஞ் சொல்லவில்லை. விஜயமார்த்தாண்டத்தேவரெனின் இவ்வாறு நடந்திருப்பாரா ? அதிமதுரமாகவும் சாதுரியமாகவும்

வும் பேசி எல்லார் மனங்களையும் அடிமைகொண்டிருப்பாரே! குருட்டுத்தையவம் இந்த நிரக்ரகுகுக்கு ஜமீனைக் கொடுத்ததே! இவ்வாறு எண்ணிக்கொண்டு சுப்பையர் மற்றவர்களை வரவு விசாரிக்கச் சென்றார்.

ஜமீன்தார் மாலை இரண்டுமணிக்கு நித்திரைதெளிந்தெழுந்து, ஸ்நாநம்செய்து, போஜனத்தை முடித்துக் கொண்டு, சபாமண்டபமாக முன்ஜமீன்தார்களால் பாவிக்கப்பட்டுவந்த அறைக்குச் சென்றார். சப்பாணித் தேவரும், வேலாயுதத்தேவரும், சுப்பையரும் அங்கிருந்தார்கள். மறுபடியும் பிற்கூறிய இருவரும் செய்த உபசாரத்தையேற்று, அவர்களுடன் பேசத்தொடங்கினார்.

சுப்பையர்: மஹராஜா அவர்களுக்கு இந்த நாலு கடிதங்களும் நேற்று வந்தன. இது விஜயமார்த்தாண்டத்தேவர் கையெழுத்து; பட்டணம்போய்த் திரும்பி வந்திருக்கிறது.

ஜமீன்: என்ன துக்கு ஐயா அவனுக்கு! இனியென்கையிலே அகப்படட்டும் சொல்லுகிறேன். அவன் என்ன எழுதியிருக்கிறான், திறந்து வாசியும்.

சுப்பையர் கடிதத்தைத் திறந்து பின்வருமாறு வாசித்தார்:—

உ

முருகன்துணை.

தூத்துக்குடி,

22-1-18....

மஹாராஜராஜபுரீ வீரசங்கிலித்தேவரவர்களுக்கு விஜயமார்த்தாண்டத்தேவர் தெண்டனிட்டு விண்ணப்பம். கேஷமம். கேஷமம்.

என்னிடமிருந்து கடிதத்தை நீங்கள் ஒருபொழுதும் எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டீர்கள். ஆனால் இதுவரையும் நாமிருவரும் எதிரிகளாயிருந்திருப்பினும், காரியம் ஒரு விதமாக முடிந்தபின்பு, விரோதம் பாராட்ட நியாயமில்லையென்றெண்ணுகிறேன். ஜமீனையிழந்ததுமன்றி, என்காதலியையும் இழக்க நேர்ந்ததே என்மனத்தை வருத்துகின்றது. ஊழ்வலியை யாரால் கடக்கமுடியும்? நன்றாங்கால் நல்லவாக்காண்பவர் தீதாங்கால் அல்லற்படுதல் முறையன்று. நீங்களும் அவ்வாறே நினைந்து, என்மேல் இனிப்பகைமை பாராட்டமாட்டீர்களென்று நம்புகிறேன். இன்றுமாலை கப்பலேறி நான் கொழும்புமார்சு கமாய் மோரிசுக்குப் போகிறேன். இனி இங்கே திரும்பி வர உத்தேசமில்லை. பலவாண்டுகள் கழிந்து ஒருவேளை வந்தால், தங்களைப் பார்ப்பேன். புலிமலையில் எல்லோரையும் நான் விசாரித்ததாகச் சொல்லவேண்டுகிறேன்.

முருகன்துணை.

விஜயமார்த்தாண்டம்.

கப்பையர் : இரண்டு மூன்றுநாள்களுக்குமுன் வேலாயுதத்தேவர் அவர்களுக்கும் இம்மாதிரியாக ஒரு கடிதம் வந்தது.

ஜமீன் : சரி ; சனியன் ஒழிந்தது. சிவகாமிக்கு இது தெரியுமா?

வேலாயு : எனக்குவந்த கடிதத்தைப் பார்த்தாள். அது முதல் இன்னும் அழுதுகொண்டேயிருக்கிறாள். அந்த 'மூதி'க்கு அவர்பேரிலே கொஞ்சம் கிறுக்கு.

ஜமீன் : இனிமேல் அழுதென்ன செய்ய, அடித்து என்ன செய்ய? இதையும் கொண்டுபோய்க் காட்டுங்கள்,

நிசந்தானென்று நிச்சயமாகட்டும். ஐயரே! வெள்ளிக் கிழமையா முகூர்த்தம் பார்த்திருக்கிறது?

சுப்பை: ஆமாம்; உதயம் ஏழுமணிக்குமேல் சும்ப லக்ஷத்திலே நடக்கவேண்டும்.

ஜமீன்: சரி; அம்மான்! உங்கள் மகளைச் சமாதானப் படுத்துங்கள். நான் கொண்டுவந்திருக்கிற நகைகளைத் தருகிறேன்; இப்பொழுதே கொண்டுபோடுங்கள்; இன்னும் சில நகைகள் பின்னால்தரும்.

சுப்பையர்: எல்லாம், ஸ்திரீகளுக்கெல்லாம், அது தான்பெரிது. தவிரவும் மனலில் இஷ்டமிருந்தாலுங் கூட வெளியே காட்டமாட்டார்கள். சிவகாமியம்மைக்கு யதார்த்தத்தில் தங்கள் மேலேயே இப்பொழுது இஷ்டமென்றெண்ணுகிறேன். ஆனால் அதை வெளியிட்டுவிட்டால் சலபமாக எண்ணிவிடுவீர்களென்றே, அல்லது தங்கள் பிரியத்தைச் சோதிக்கவோ, இந்த நடிப்பு. ஒரு ஸ்திரீயின் மனத்தை யாரால் அறியக்கூடும்?

ஜமீன்: எதற்கும் நீங்கள் இந்த நகைகளைக் கொண்டு போடுங்கள்; இந்தக் கடிதத்தையுங் காட்டுங்கள். எல்லாம் வரவரச் சரியாகிவிடும்.

அப்படியே வேலாயுதத்தேவர் கடிதத்தையும், சுமார் பதினாயிர ரூபா பெறுமான நகைகளையும் வாங்கிக் கொண்டு தம் வீடு சென்றார். பின்பு:

ஜமீன்: என்ன, ஓய் ஐயரே! முத்துக்குடியிலிருந்து இரண்டு சேவல் வரவழைக்கிறேனென்று எழுதியிருந்தீரே; வந்திட்டுதா?

சுப்பை: இல்லை; ஆள் அனுப்பியிருக்கிறேன். சீக்கிரம் வந்துவிடும்.

இதற்குள், வண்ணான்முட்டையிலும் பெரியதான ஒரு பலவர்ணத் தலைப்பாகையும், வெள்ளிச் சங்கிலியில் கோக்கப்பட்ட பொத்தான்கள் மாட்டிய பச்சைப்பட்டிடுப்பும், பட்டுக்கரை வேஷ்டியும், இடுப்பைச்சுற்றி யோர் சரிகை வேஷ்டியும் தரித்துக்கொண்டு, நீண்ட கறுத்த மீசையும் சிவந்த கண்களுமுடைய ஒருவன் வந்து, வெகு சாதுரியமாக வலது கையால் தரையைத் தொட்டு நெற்றியில் வைத்துச் சலாம்செய்து நின்றான்.

ஜமீன் : நீ யார்?

வந்தவன் : அதிவிஜய வீரப்ரதாப பூபால மாராஜாதி ராஜமன்னா! ஆடவர்கள் ஏறே! அணங்கணையர் பேறே! அடுத்தவர்கள் கருணையாறே!—விதிவசம் ஒழித்தரிய நிதியையும் எடுக்கவல வீரசங்கிலிவீரனே! விண்ணவர்கள் மண்ணவர்கள் எங்கும் புகழ்கின்ற வேலவனை நிகர்தீரனே!—மதிவலிய சீலா! மனங்கரைய மாதர் புகழ் ஸீலாவினோத ஜாலா! மன்மதா! வாரிச மலர்ப்பதா! அன்பதா ஆண்டருள்க, என் பிதாவே!—இதுவரையும் ஏழையேன்—,

ஜமீன் : ஏ! போதும், போதும், கடையைக்கட்டு, கடையைக்கட்டு; இதென்ன! கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டாற்போல் இருக்கிறதே. நீயார் என்று கேட்டால் சும்மா சளசளவென அடித்துக்கொண்டு போகிறாயே. நேரே சொல் : நீ யார்?

வந்தவன் : மஹாப்ரபோ! அடியேனை, பூலோக, புவலோக, சுவலோக, மகாலோக, சனலோக, தபோலோக, சத்தியலோகங்களாகிய ஏழு மேல்லோகங்களிலும், அதல விதல, சுதல, தராதல, இரசாதல, மகாதல, பாதா

ளங்களாகிய ஏழு கீழ்லோகங்களிலும் இசைபெற்றிலங்
கும் “தேவேந்திர சபா”வின் சூத்திரதாரராகிய நிமிஷ
கவி நெட்டிலிங்கக் கவிராயரென்று கூறுவர்.

ஜமீன் : நாடகக்காரனா?

நெட்டி : ஆம், ப்ரபோ.

ஜமீன் : அப்படிச் சொல்லேன் தமிழிலே. அதற்
கென்னமோ புளுபுளுனப் பொரிகிறாயே. எங்கே வந்
தாய்?

நெட்டி : ப்ரபோ ! தங்கள் விவாகமகோத்ஸவத்தைக்
கேள்வியுற்று, இங்கே எல்லோருமாக வந்தோம். தங்
களைப்போன்ற பொன்மேகங்களின் கருணையாலன்றோ
ஏழைப்புல்லர்கள் தலையெடுத்துவாழ்வது?

ஜமீன் : அட, அட, தமிழிலே நேரே பேசேன். பெண்
வேஷத்துக்கு ஆள் இருக்கிறதா?

நெட்டி : ரம்பை, ஊர்வசி, மேநகை, திலோத்தமையனை
யாரும் எதிரில்லாத அழகு பொருந்தும் வேஷம்போட்டு,
ஆடுதற்கு அவதாரபுருஷன்போல் வந்திருக்கும் சங்கீத
சாகித்ய நடநவித்வான் நாராயணசாமி இருக்கின்றான்.

ஜமீன் : சரி ; கலியாணத்தன்று, முதல் நாடகம் பார்க்
கலாம்.

நெட்டி : ப்ரபோ ! அடியேன் ஒரு விண்ணப்பம்.
'தேவேந்திரசபா' எந்த ஊருக்குச்சென்றாலும், முதற்
கண் தேவாலய சந்நிதியில் தலையரங்கேற்றிய பின்பு
தான் ஊரில் ஆடுவது வழக்கம். அதுபோலவே, நாளை
யிரவு, உத்திரவுகொடுத்தால், முருகன்குன்றில் குமரக்
கடவுள் சந்நிதானத்தில் அரங்கேறி, மறுநாள் தங்கள்
திருமணப் பந்தரில் ஆடுகின்றோம்.

சுப்பையர்: மஹாராஜா! அதுவும் நல்லதுதான்; நானையிரவு பார்த்தால் யோக்கியதை இவ்வளவென்று வெளியாகிவிடும். பின்பு கலியாணப்பந்தரில் ஆடுவதற்கு அதுமதிகொடுக்கலாம்.

ஜமீன்: சரிதான்; ஐயர் சொல்கிறதும் ஒரு யுத்திதான். என்ன ஓய், புலவரே! உமக்குச் சம்மதந்தானா?

நெட்டி: மஹாராஜா ஆஞ்ஞைப்படியே சித்தமாயிருக்கிறோம், ப்ரபோ.

ஜமீன்: சரி; போய்வாரும்.

வண்டியிற் கூறியவாக்கை நம்பிச் சிவகாமி சிறிது மனந்தேறியிருந்தாள். ஆனால் தன் தகப்பனாருக்குத் தூத்துக்குடியிலிருந்துவந்த கடிதத்தைப் பார்த்தது முதல் அவள் மனம் இடிந்துபோயிற்று. தன்னைக்கடத்திச் செல்வது அசாத்தியமானதென்றஞ்சித் தன் காதலர்கைவிட்டுச்சென்றதாகவே எண்ணினாள். இனி வேறு கதியேது? ஒன்று விதிவசத்துக்குட்பட்டு வீரசங்கிலித் தேவரை மணவாளராக ஏற்கவேண்டும்; அல்லது அதற்குமுன் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளவேண்டும். முன்னதினும் பின்னதே உத்தமம். “ஐயோ! என் அருமை நாயகருக்கும் எனக்கும் இக்கதி நேர்ந்ததே! அவமானம் பொறுக்கமுடியாது அவர் தீவாந்தரஞ் செல்லவும், யான் தற்கொலைசெய்துகொள்ளவும் ஆயிற்றே! முற்பிறப்பில் எவ்விதக் கொடும்பாவத்தைச் செய்தேமோ, இப்பொழுது இவ்விதி வருதற்கு! ஈசா! தீனதயாளு! பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்குமே; நீ கடைக்கணித்தால் தகாதோ! ‘பெற்றமனம் புற்று; பிள்ளைமனம் கல்’ என்று சொல்வதுண்டே, என்மட்டுமோ பெற்றமனம் கல்லாயிருக்கின்

றது? என்னை யிவ்வாறுவிற்பேனும் பொருளதேடி என் கொடியதாய்தந்தையர் இனியென்ன சுகத்தை அநுபவிப்பார்? பிராணேசா! நான் இனி உயிர்தரிக்கேன்; ஆனால் இன்னும் ஒருமுறையேனும் உங்கள் திவ்யமங்கள சொருபத்தைக்கண்குளிரக்கண்டு, மந்தகாசத்தை அநுபவிக்க என் மனம் தழைக்கின்றதே. என்பொருட்டன்றோ நீங்கள் இப்பொழுது பிறதேசஞ்சென்று துயருழப்பது. பாவியொருத்தி நானில்லாவிடின் நீங்கள் உயர்ந்த உத்தியோகத்திலமர்ந்து, வேறு எவளாயினும் ஒரு பாக்கியவதியோடு சுகமாய் வாழ்வீர்களே; அந்தோ! தங்களையும் கெடுத்து யானும் கெடுதற்கோ இந்த ஜன்மம் எடுத்தேன்! அந்த மஹாபாவிக்கு என்மேல் ஏன் மோகமுண்டாயிற்று. அவன் என்னை நன்றாகப் பார்த்திருப்பதுகூட வில்லையே. என் செய்வேன்! என் செய்வேன்! தெய்வமே!” என்று நினைந்து நினைந்துருகிப் பெருகிய கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாக அவள் சயனித்திருக்கையில், அவள் தகப்பனார் திடீரென வீட்டுள் நுழைந்து, “ஏட்டி! சிவகாமி! உன்னைத்தானே கூப்பிடுகிறேன்; சும்மா அழுகிறாயே: இதோ உன் மாப்பிள்ளைக்குக் கடிதம் வந்திருக்கிறது பார்” என்று சொன்னார். உடனே வெகு ஆவலுடன் சிவகாமி யெழுந்து, அவர் நீட்டிய கடிதத்தை வாங்கிப்படித்தாள். “அவர்தான் உன்னை விட்டுவிட்டுப்போய்விட்டாரே; இதற்கு முன் மோர்சிலிருப்பார். நீ யிங்கே சும்மா அழுதுக் கொண்டு கிடக்கிறாய்” என்றார் அவள் தகப்பனார். ஆனால் அந்தப் பேச்சு அவள் காதிலேறவில்லை. கடிதத்தை ஒரு முறைபோல் மும்முறை படித்தாள். பின்பு

அவள் மனத்தில் ஓர் அநுமாநமுண்டாயிற்று. உண்மையாகவே தன்னாயகர் பிறதேசம் போவதாயிருப்பின், வேலாயுதத்தேவருக்கு ஒருகால் கடிதமெழுதினும், வீரசங்கிலித்தேவருக்கு எழுதுவாரா? அவ்விருவர் கண்ணையும் மறைத்தற்பொருட்டுச் செய்த தந்திரமே யிது. அன்றேல் தனக்கொரு கடிதம்கூடக் கடைசியாக எழுதாது போய்விடுவாரா? தன் மடமையினாலேயே அவரையிதுகாறும் பழிதூற்ற நேர்ந்தது. கல்யாண திருந்துக்கு முன் எவ்விதமாவது அவர் தன்னை விடுவித்துக் காப்பாற்றுவார். ஆகவே அதற்கு ஆயத்தமாயிருத்தற்பொருட்டு, தான் தன் துக்கக் குறிகளை நீக்கி, வேறுவிதியின்றி வீரசங்கிலித்தேவரை மணம்புரிய உடம்பட்டவள்போல் நடித்தலே தகுதி. அங்ஙனஞ் செய்தால்தான் ஒருவரும் சந்தேகியார்கள்; தானும் சாதாரணமாய் உலாவித்திரியலாம். அப்படி யொன்றும் நிகழாவிட்டால் முன் துணிந்தபடி உயிரைத் துறந்துவிடுகிறது. இவ்விதம் நிச்சயித்துக்கொண்டு, “தலையிலெழுத்தை யார் தடுக்கவல்லவர்” என்று சொல்லி, கடிதத்தைத் தன் தந்தையிடம் கொடுத்தாள். இதைக் கேட்டவுடன் அவருக்கு அளப்பரிய சந்தோஷம் உண்டாய்விட்டது. அவள் தாய்தந்தையர் அவளை மிகவும் மெச்சிக்கொண்டாடி, ஜமீன்தார் கொடுத்த நகைகளையெல்லாம் அவளுக்கு அணிந்தனர். பின்பு வேலாயுதத்தேவர் தம் மகள் உடம்பட்ட விஷயத்தை ஜமீன்தாருக்குத் தெரிவித்தற்பொருட்டு வேகமாய் அரமனைக்குச் சென்றார். சற்றுநேரத்துக்குப்பின் வீதியிற் பேரிகையொலிகேட்டது. சிவகாமி என்னவென்று பார்க்கச் சென்றாள்.

பேரிகை முழக்கம் நின்றவுடன், ஒருவன் பின்வருமாறு உரத்துக் கூறினான் :—

“இதனால் சகலமான ஜனங்களுக்கும் அறிவிப்ப தென்னவென்றால், நாளை வியாழக்கிழமை யிரவு எட்டு மணி முதல் விடியற்காலம் மூன்று மணி வரைக்கும், முருகன்குன்றில் திருமுருகன் சந்நிதியில், ‘தேவேந்திர சபை’ யாரால் ‘வள்ளியம்மை கலியாணம்’ என்ற நாட கம் ஆடப்படும். வேஷங்கள், திரைகள், சங்கீதம், எல் லாம் வெகு அற்புதமாயிருக்கும். காசுபணம் கிடை யாது. யாவரும் தாராளமாய் வந்துபார்க்கலாம். மஹாராஜராஜபூ மகாகனம்பொருந்திய விஜயபாண்டிய வீரசங்கிலி மஹாராஜா அவர்கள் அரமணைப் பரிவாரத் துடன் விஜயஞ் செய்வார்கள். எல்லாரும் வாருங்கள் ! பாருங்கள் ! களிகூருங்கள் !” பேரிகை முழக்கம். இது வும் தன் அநுமானத்துக்கு அநுசரணையா யிருப்பதாகச் சிவகாமி நினைத்தான். ஏனெனின், இதுவரையும் புலி மலைக்கு நாடகக்காரர் வந்ததேயில்லை ; அங்ஙனமிருக்க இப்பொழுது திடீரென வந்ததுடன், கலியாணத்துக்கு முந்திய நாளிரவு ஊருக்கு வெளியேயுள்ள கோவிலில் நாடகம் போடுவது என்ன காரணத்தினு லிருக்கக் கூடும்? ஊரார் எல்லோரும் போவார்கள். அப்பொழுது ஒருகால் தன் நாயகர்வந்து தன்னை யழைத்துச் செல்வாரோ? ஒருவேளை முன்புபோல் முடிந்துவிடுமோ? ஒருசமயம் கலகம் விளைந்து தன்னிமித்தம் தன்னுதருக் குச்சேதம் விளையுமோ? ஐயோ ! என்ன பதைபதைப்பு !

சாயங்காலம் ஆண்டியொருவன் பாட்டுப்பாடிக் கொண்டு பிச்சைக்குவந்தான். அவன் குரல் நன்றாயிரு

ந்ததால், தெருவிற சென்ற தன் சிறுதம்பியை எடுக்கப் போன சிவகாமி, வீட்டுவாயிலில் நின்றுகொண்டு அவன் பாட்டுக்குச் செவிகொடுத்தான். அவன் நின்று உற்றுக் கேட்கவே, ஆண்டி, தான் பாடிக்கொண்டிருந்த பாட்டைத் திடீரெனமாற்றி, விஜயமார்த்தாண்டத்தேவருக்கு மிகப் பிரியமானதும், அவர் அடிக்கடி பாடுவதும், அவர் அவருக்குச் சொல்லிக்கொடுத்திருந்ததுமான ஒரு தேவாரத்தைப் பாடத்தொடங்கினான். ஆண்டிகள் தேவாரம் பாடும் வழக்கமில்லை; அங்ஙனமிருக்க, அவ்வாண்டி, “வாழ்வாவது மாயம் இது மண்ணாவது திண்ணம்,” என்று பாடிக்கொண்டு வேலாயுதத் தேவர் வீட்டுவாயிலுக்குவந்தான். அது முடிந்தவுடன், “இன்னும் எதாவது தேவாரம்பாடு” என்றான் சிவகாமி. “அம்மணீ! தெரியாது அம்மணீ! நேற்று ஒரு மஹராஜன் இது ஒன்றையும் சொல்லித்தந்தான், அம்மணீ! வேறு தெரியாது அம்மணீ!” என்றான் ஆண்டி. “ஆனால் வேறெதாவது பாட்டுத்தெரியுமானால் பாடு” என்றான் சிவகாமி. ஆண்டி அக்கம்பக்கம் பார்த்து, சிலகுழந்தைகளைத்தவிர வேறொருவரும் இல்லாமையை யறிந்துகொண்டு, பின்வரும் பாட்டைப்பாடினான்:—

சங்கரசங்கர சம்பு, சிவ, சங்கரசங்கரசங்கர சம்பு,
சங்கரசங்கர சம்பு.

- (1) வெள்ளிக்கு முந்தியவேளை—துயிற்
பள்ளிக்கு நல்ல படுநிசி வேளை
கூத்துக்குப்போவான் குரங்கன்—அதைப்
பார்த்தற்குப்போவார் பலபெயர் தாமும்—(சங்).

(2) விதியை விலக்க வசமோ—பெண்ணே

விதியை விலக்கும் மதியுண்டு கேளாய் ;
மாணத்தனிவிடலாமோ—விடிந்
கானக்கலையும் கடத்திச் செல்லாதோ— (சங்கர)

(3) வாசற்படியதன்மேலே—நன்று

பேசற்கரியன பேசிடும் ஒலை
காலையிற்கண்டிடலாமே—அந்த
ஒலையிற்கண்டபடி செயலாமே— (சங்கர)

இதற்குள் சிவகாமியின் தாயும் வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்தாள். அவளைக்கண்டவுடன்,

(4) ‘தருவைக்கு மேற்கே சங்காணி—வெள்ளம்

தானேவரும்போது விடுவானே தோணி ;
இரும்பாலடித்ததோர் ஆணி—எருமை
என்னத்தைத்தின்னாலும் போடுமே சாணி’ (சங்)

“அம்மணி! பிச்சைபோடு தாயே” என்றான். சிவகாமியுட்கென்று சிறிது சோளம் எடுத்துவந்துபோட, ஆண்டி யதை வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டான்.

ஏழாவது அதிகாரம்.

சாகத்துணிந்தால் சழத்தாம் முழங்கால்.

மறுநாட் காலையிலும் மாலையிலும் கலியாணத்துக் காகப் பலர் புலிமலை வந்துசேர்ந்தனர். ஆனால் வீர சங்கிலித்தேவரைத் தெரியாமையினாலும், போதுமான அவகாசமில்லாமையினாலும், ஏனைய ஜமீன்தார்கள் பிரபுக்கள் ஒருவரும் வரவில்லை. வேதியரையும், வரும்

படியைக் கருதிவந்த சில 'சர்க்கார்' உத்தியோகஸ்தரையும், பட்டணத்திலிருந்துவந்த சில சங்கீத வித்வான்கள் நடந மாதர்களையும் தவிர்த்து, வந்தவர்கள் எல்லாரும் சாமான்கள் கொண்டுவந்த வேலைக்காரர்களே. அன்றிரவு திருமுருகனுக்கு அபிஷேகாதி விமிரிசைகள் சிறப்பாக நடத்தப்பட்டன. கோவிலிலேயே பலவிதச் சித்திராந்ந நைவேத்தியங்கள் செய்யப்பட்டு எல்லோருக்கும் அங்கேயே போஜனம் நடந்தது. அரமணையிற் சில காவற்காரரைத்தவிர, வேறொருவருமில்லை. ஊரிலோ, எல்லோரும் வீடுவீடாகக் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு கோவிலுக்குப் போய்விட்டார்கள். நாடகத்தின் நிமித்தம் இரவு ஒன்பது மணிக்குள் மற்ற வேலைகளெல்லாம் முடிந்துவிட்டன. சிவகாமி சர்வாலங்கிருத பூஷணியாக ஆலயத்துக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம்செய்து அங்கேயே சுவாமி பிரசாதத்தை ஆகாரஞ்செய்தாள். மஹராஜாவின் பட்ட மகிஷிக்கு நடந்ததினும் அதிக மரியாதை அவளுக்குக் காட்டப்பட்டது. ஒன்பது மணிக்கு நாடகம் ஆரம்பித்தவுடன், பொறுக்க முடியாத தலைநோவால் சிவகாமி வருத்தமுற்றாளாக, அவளும் அவள் தாயும் வெளியேவந்து சிறிது நற்காற்றுக்கொண்டனர். அதற்கும் தலைநோவு தீராமையால், சிவகாமி, வீட்டுக்குச் சென்று படுத்துறங்க விரும்புவதாகச் சொன்னாள். இது மஹராஜாவுக்குத் தெரியப்படுத்தப்பட்டவுடன், கூத்தில் பெண்வேஷத்தால் மயக்குற்றிருந்த அவர், அப்படியே அநுமதி கொடுத்து, நாலு காவற்காரரைத் துணையனுப்பினர். சிவகாமியும் அவள் தாயும் காவற்காரருமாகச் சிறிது நேரத்தில் வீடுவந்து சேர்ந்த

னர். வீட்டில் ஒருவருமே இல்லாமையால் சிவகாமி யின்தாய், காவற்காரரை வாசலில் படுத்துக்கொள்ளும் படி சொன்னாள். நாடகம்பார்க்க மிக்கவிருப்பமுடைய ராயினும், 'மகராசா'வின் மாமிசொல்லே மறுக்கவஞ்சி; அவர்களில் இருவர் அப்படியே படுத்துக்கொண்டனர்; மற்றிருவர் வாசற்கதவு மூடியவுடன் கோயிலுக்குப்போ ய்விட்டனர். நடுநிசி வேளையில் வாசலிற்படுத்திருந்த காவற்காரர் குழறியோலமிட்டனர். சிவகாமி, தன் தாய் எழுமுன் எழுந்து, விரைவாய்ச்சென்று வாசற்கதவைத் திறந்தாள். வாசலில் ஒவ்வொரு காவற்காரன்மேலும் இருவரிருந்து அமர்த்திக்கொண்டும், வாயில் துணியைத் திணிக்க முயன்றுகொண்டு மிருந்தார்கள். ஒருவன் ஒரு சிறு பந்தத்தைப்பிடித்து நின்றான்; கம்பும் கையுமாகப் பத்துப்பேர்வரை நின்றார்கள். சிவகாமியைக் கண்டவு டன், இருவர் திடீரெனவந்து அவளைத் தூக்கினார்கள். "ஐயோ! கொள்ளை! என்னை விடா, பாவி! எல்லா வற்றையும் தந்து விடுகிறேன்; என்னை விடா பாவி" என்று சிவகாமி அரற்றினாள். இதற்குள் அவளை எடுத்த வர்கள் விரைவாய் ஊரைவிட்டு வெளியே சென்றனர். நின்றவரில் நாலு பெயர்களும் அவருடன் சென்றனர். தன் மகள் ஓலமிட்டதால் விழிப்புற்றமருதி, தானும் ஓல மிட்டுக்கொண்டு வெளியே வந்துபார்க்க, அவளை யிரு வர் பிடித்துக்கட்டி வாயில் துணியடைத்துவிட்டார்கள். பின்பு பந்தக்காரனும் சிலரும் வீட்டுள் நுழைந்து வெள் ளித் தாம்பாளம், இருநூறு பவுன் முடிப்பு முதலிய திரவியப் பொருள்கள் கிடைத்தன வெல்லாவற்றையும் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள். மருதி யணிந்திருந்த சில

நகைகளையும் கழற்றிக்கொண்டார்கள். இதற்குள் அரமணைப் பக்கமிருந்து சிலர் பணப்பெட்டிகளையும் நகைப் பெட்டிகளையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து சேர்ந்தனர். இவர்களில் இருவர், பிறரால் தூக்கிக்கொண்டுவரப்பட்டார்கள். இவ்வளவு நடந்ததிலும், திருடருள் ஒருவனாவது வாய்திறந்து பேசவில்லை. காவற்காரர் ஒலமும் துணியடைப்பினால் முன்னரே நின்றுபோயிற்று. ஊரோ நிச்சந்தமாயிருந்தது. வந்தவர்களும் ஒருவித சந்தமும் செய்யவில்லை. பின்பு மருதியை வீட்டிற்குள் ஒருதூணோடும், காவற்காரரை முதுகொடுமுதுகு சேர்த்தீர்த்துக் கட்டி வாசற்கம்பத்தோடும் நன்றாகக் கயிறுகளால் கட்டிவிட்டு, சம்பாதித்த சாமான்களை யெடுத்துக்கொண்டு திருடர்கள் புறப்பட்டார்கள். இச்சமயத்தில் ஒருவன் “பந்தலைமறந்துவிட்டோமே” என்றான். உடனேயிருவர்மட்டும், மற்றவர்களை யனுப்பிவிட்டு, அரமணைக்குச்சென்று மணப்பந்தரில் ஒருமூலையில் தீயை வைத்துவிட்டு ஓடிப் போய்விட்டார்கள். பனையோலை, பாய், துணி, மூங்கில், முதலியவற்றால் செய்யப்பட்ட அப்பெரியபந்தர், குரீரெனச்சுவாலைவிட்டு எரியத் தொடங்கியது. அவ்வூரெங்கும் ஒரேவெளிச்சம்பரவியது. இதை முருகன்குன்றிலிருந்தவர்கள் கண்டவுடன், எல்லோரும் வேகமாய் ஊரையோக்கி யோடிவந்தனர். பலபலவழிகளிலும் ஓடிவருகையில், இருவர் எதிர்த்திசையை நோக்கி யோடுவதைச் சிலமறவர் கண்டு, அவர்களைப்பின்னொடர்ந்து துரத்தினார்கள். மற்றவர்கள் வந்து அரமணைக்கருகேயுள்ள தெப்பக்குளத்து நீரைக்கொண்டு நெருப்பையவித்தனர். மணப்பந்தர் முழுமையும் அரமணைமுன்கட்டும் வேறு மூன்று

கூரை வீடுகளும் சேதமாயின. அரமணைப் பின்புறம் அடைபட்டிருந்தமையானும், வாயிற்புறம் பந்தர் எரிந்து கொண்டிருந்தமையானும், இதுவரையும் ஒருவரும் உட்செல்ல முடியவில்லை. நெருப்பவிந்தபின் உட்சென்று பார்க்கவே, இரண்டிகாவற்காரர் பலத்தகாயங்களால் மூர்ச்சையாய்க்கிடந்தார்கள் ; மிகுந்த நாலு காவற்காரர், தூணுக்கொருவராகச் சித்திரப்பதுமைகள்போல் வாய்களில் துணியடைத்துப் பலமாய்க் கட்டப்பட்டிருந்தார்கள். சாமான்களெல்லாம் தாறுமாறாகக் கிடந்தன ; அரமணைக்காவல் நாய்கள் இரண்டும் வெட்டுண்டு கிடந்தன ; ஜமீன்தார் பொக்கிசுஅறை திறந்திருந்தது. பணப்பெட்டிகள் நகைப்பெட்டிகளொன்றையும் காணவில்லை. சீழே கிடந்தவர்களை மூர்ச்சைதெளிவித்தும், கட்டுண்டிருந்தவர்களை விடுவித்தும் விசாரித்ததில், காவலாக இருந்த ஆறுவருள் இருவர் பொக்கிசுஅறைவாயிலிற் பேசிக்கொண்டு காவலிருந்ததாகவும், மற்றநால்வரும் தாழ்வாரத்திற் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்ததாகவும், அரமணை வாசல் திறந்திருந்ததாகவும், அப்பொழுது திடீரென்று தாழ்வாரத்திருந்தவர்கள் வாய்குழறியோலமிட, அதென்னவென்று பார்க்கத் தாங்கள் எழுந்துபோகுமுன்பத்துப்பெயர் தாழ்வாரப்பக்கத்திருந்து பொக்கிசுஅறைப்பக்கம் வந்ததாகவும், உடனே வந்தவர்களுக்கும் தங்களுக்கும் சண்டை நடந்ததாகவும், அப்பொழுது வாசற்பக்கத்தினின்றும் குரைத்துக்கொண்டு உள்ளேவந்த நாய்களிரண்டையும், வந்தவர்கள் வாளால் வெட்டிவிட்டதாகவும், அச்சண்டையில் நேர்ந்த பலமான இரத்தக் காயங்களால் தாங்கள் மூர்ச்சையுற்றதாகவும், பின்பு

நடந்ததொன்றுமே தங்களுக்குத் தெரியாதென்றும், முர்ச்சைதெளிந்த இருவரும் சொல்லிமுடித்தனர் ; வந்தவர்களில் ஒருவனையேனும் தங்களுக்கு முன்பு தெரியாதென்றும், இனிப்பார்த்தால் சிலரை அடையாளங்களால் அறிந்துகொள்ளலாமென்றுஞ் சொன்னார்கள். மற்ற நால்வரும், சிறிதுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டுப் பின்பு தாங்கள் தாழ்வாரத்தில் படுத்துத் தூங்கியதாகவும், அப்பொழுது யாவரோ சிலர் திடீரெனவந்து தங்கள்மேல் விழுந்து அழுக்கித் தங்கள் வாய்களில் துணியை அடைத்துத் தங்களைத் தூண்களோடு சேர்த்துக்கட்டிவிட்டதாகவும், பொக்கிசு அறையில் நடந்த விஷயங்களைத் தாங்கள் நேரிற்பார்க்கவில்லை யென்றும், ஆனால் நடந்தகலகமும் கொள்ளையும் தங்களுக்குக் காது கேட்டதென்றும், வந்தவர்களில் ஒருவரையும் அதற்குமுன் தெரியாதென்றும் சொல்லி முடித்தார்கள். தூங்கியதற்காக இவர்களுக்கு ஜமீன்தார் சமர்ப்பித்த சவுக்கடிகளுக்கும் கால்மிதிகளுக்கும் கணக்கில்லை. இதனிடையே, வேலாயுதத்தேவர் வீட்டுவாசல் தூணுக்கு மனிதப்பொம்மைகள் கட்டியிருப்பதையும், வீட்டுக்குள் அவர்மனைவி இதுவரையும் யாரும் அவளிடத்துப் பார்த்திராத மௌனத்தோடு கட்டுண்டிருப்பதையும், வீடுகொள்ளை போயிருப்பதையும், சிவகாமி அங்கில்லாமையையும், அத்தெருவாரிற் சிலர்வந்து தெரிவித்தனர். உடனே எல்லோரும் அங்கோடினர். அங்கிருந்த காவற்காரர் இருவரும் அரமனையில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த காவற்காரரைப்போலவே வாக்குமூலம் கொடுத்தார்கள் ; சிவகாமியைச் சிலர் தூக்கிச்சென்றதையும் அவள் ஓலமிட்டதையுங் கூறினர். மருதி, தான் தன்மக

ளுடன் தூங்கிக்கொண்டிருந்ததாகவும், தன்மகள் வாசலில் ஓலமிட்டதைக் கேட்டெழுந்து சென்றதாகவும், அங்கிருந்த பத்துத் திருடர்கள் தன்னைப்பிடித்துக் கட்டிவாயில் துணியை அடைத்துத் தன்நகைகளையும் கழற்றிக்கொண்டு வீட்டையும் கொள்ளையாடிவிட்டுப் போய்விட்டதாகவும், மிக்க அரவத்துடன் கூறினாள். அவளும் வேலாயுதத்தேவரும், “ஐயோ! எம்மகளே! எம்மகளே” என்று அலறிய அழுகைக்குரல் கல்லையும் கரைக்கும். “பந்தலை மறந்துவிட்டோமே” என்று சொல்லிக்கொண்டு இருவர்மட்டும் திரும்பி அரமணையை நோக்கிச்சென்றதையும், பின்பு சிறிது நேரத்திற் பந்தல் எரியத்தொடங்கியதையும், அவர்களில் ஒருவன் வீரமாகாளித்தேவன் என்றும் மற்றொருவரையுமே தங்களுக்குத் தெரியாதென்றும், அரமணையினின்றும் பெட்டிகளுடன்வந்த திருடரில் இருவர் நடக்க முடியாதபடி காயமுற்றுப் பிறரால் தூக்கிக்கொண்டு வரப்பட்டார்களென்றும், இரண்டு காவற்காரரும் கூறினர். மருதிசொற்படி நடப்பதிலும் நாடகம்பார்த்தலையே பெரிதாகமதித்த இரண்டுகாவற்காரருக்கும் தக்க சவுக்கடிமரியாதை நடந்தது.

இந்த விருத்தாந்தங்களைச் செவியுற்ற அவ்வூராரும் அயலாரும் பலபலவிதமாய்ப் பேசினர். திரளான கொள்ளைக்காரர் அயலூரினின்றும் வந்து, வீரமாகாளித் தேவனை உடந்தையாகவைத்துக்கொண்டு கொள்ளைபோட்டு விட்டுப் போய்விட்டதாகவே பொது அபிப்பிராயம். சிவகாமியைத் தூக்கிச்சென்றது, அவளணிந்திருந்த நகைகளுக்காகவும், வேறு கெட்ட உத்தேசத்தோடு மிருக்குமென்று நினைத்தார்கள். அப்பொழுதே பந்தங்களும் தடி

களுங்கொண்டு மறவர்கள் திருடரைப் பிடிக்கப் புறப்பட்டார்கள். வீரமாகாளிகொள்ளைக்கூட்டத்திற் சேர்ந்தவர்கள் அப்பொழுது அங்கிருந்த பலரை விசாரித்ததில், தாங்கள் ஒருமாதமாக ஒரு வேலைக்கும்போகவில்லையென்றும், தங்கள் தலைவனைக் காணவுமில்லையென்றும், அதற்கு முன் அவன்மட்டும் மலையாளத்துக்குப்போனான் என்றும், இன்னும் திரும்பிவரவில்லை யென்றும் சொன்னார்கள். இங்ஙனம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே வீரமாகாளித்தேவனையும் வேறொருவனையும் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு புலிமலை மறவரிற் சிலர் வந்துசேர்ந்தார்கள். இவர்கள்தாம் பந்தரில் தீயிட்டவர்களைத் துரத்திச் சென்றவர்கள். தாங்கள் அநுமானத்தின்மேல் வெகுதூரம் துரத்தியதாகவும், அப்பொழுது திருடரில் ஒருவன் கற்றுக்கிக் கீழேவிழுந்துவிட்டதாகவும், அவனைத் தாங்கள் பிடித்துக் கொண்டவுடன், தன்னைப் பிடித்துக்கொண்டு விட்டார்களென்று அவன் ஒலமிட்டதாகவும், அப்பொழுது முன்னாலோடிக்கொண்டிருந்த வீரமாகாளி திரும்பிவந்து தங்களுடன் சண்டையிட்டதாகவும், தாங்கள் அவனையும் பிடித்துக்கொண்டதாகவும் சொன்னார்கள். வீரமாகாளியும், அவனுடன் பிடிபட்டவனும் ஒன்றுமே பேசவில்லை. ஜமீன்தாரும் மற்றவர்களும் பல கேள்விகள் கேட்டார்கள் ; ஒன்றுக்கும் வாய் திறக்கவில்லை.

மறுநாட்காலையில் மாங்கல்யதாரணத்துக்குக் குறிக் கப்பட்ட சுபலக்ஷத்தில் 'சர்க்கார்' அதிகாரிகளுக்கு நடந்த விஷயங்களைப்பற்றி 'ரிப்போர்டு' எழுதப்பட்டது. வீரசங்கிலித்தேவருற்ற கிலேசத்துக்கும் கோபத்துக்கும் எல்லையில்லை. வீரமாகாளியைத் தமக்குத்தெரி

ந்த சித்திரவதைகளுக்கெல்லாம் உட்படுத்தினார் ; அவன்
வாயே திறக்கவில்லை ; மற்றவனும் அப்படியே மௌனஞ்
சாதித்துவிட்டான். பிறர் தடுக்காவிடின் அவர்களிருவ
ரையும் ஜமீன்தார் கொன்றே யிருப்பார். முப்பதினாயிர
ரூபா சொத்துக்குமேல் கொள்ளைபோனது பெரிதாகத்
தோன்றவில்லை ; சிவகாமி தவறிப்போனது சிறிதுமே
பொருட்டாகத்தோன்றவில்லை ; பந்தரும் அரமனைமுன்
கட்டும் நீருனதைப்பற்றி அவர் நினைக்கவேயில்லை ; தாம்
ஜமீனை நன்குகைக்கொள்வதற்கு முன்னரே, தம் குடிக
ளில் ஒருவனாலேயே, ஊர்க்கேலி நாட்டுக்கேலியான இவ்
விதக்கொள்ளை நடந்ததே அவர் மனத்தை உறுத்தியது ;
விஜயமார்த்தாண்டத்தேவர் பட்டத்துக்குவந்திருப்பின்
இம்மாதிரிசெய்ய எவரும் துணிந்திராரென்று அவருக்கே
தோன்றியது ; எரிகின்ற தீயில் எண்ணெய்யை ஊற்றி
ஹப்போல மணமுகூர்த்தத்திற்குப் புதிதாகக் காலையில்
வந்த நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார் துக்கம்விசாரித்
தார்கள் ; முன்னரே தம்மைச் சிறிதும் மதியாத மற்ற
ஜமீன்தார்கள், இனிப்பகிரங்கமாய் இகழ்வார்களென்று
அவர் நன்குணர்ந்தார் ; இன்னும் எவ்வளவு திரவியம்
செலவிட்டாயினும் இக்கொள்ளையைத் துலக்கிச் சொத்
துக்களைமீட்டு, திருடர்களைத் தக்க தண்டனைக்குட்படுத்தி
தாவிடின், தமக்கு வெளியேதலைநீட்ட நீதியில்லையென்று
அறிந்தார் ; சுப்பையரை மந்திரியாகக்கொண்டு, அதற்கு
வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யத்தொடங்கினார். வேலா
யுதத்தேவரே, வாய்த்தவிட்டையும் அறிப்பு நெருப்பை
யும் ஒருங்கு கெடுத்துக்கொண்டவருக் கொப்பாகி, தம்
மகளைத் தேடுவதில் முயற்சிக்கலானார்.

எட்டாவது அதிகாரம்.

ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு.

முன்னதிகாரத்திற் கூறிய கொள்ளைக் 'கேசை'ப்பற்றிய பிரதமவிசாரணையையும், வாக்குமூலங்களையும், எத்தனைபேர் அநுமானத்தின்மேற் பிடிக்கப்பட்டார்கள் விடுக்கப்பட்டார்கள் என்பதையும், எவரெவர்க்கு எவ்வளவு பணச்செலவு என்பதையும், உண்மையறிந்து நியாயஞ்செய்வதன்மேற்பழியாக என்ன என்ன சித்திரவதைகள் செய்யப்பட்டன என்பதையும், என்ன என்ன சாக்ஷியங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன என்பதையும், சமயத்துக்கேற்பக் 'கேசு' எப்படியெல்லாந் திருப்பப்பட்டதென்பதையும், ஜமீன்தார் கோவிலில் அணிந்திருந்த என்ன நகைகள் பின்பு களவுபோயினவென்பதையும், எவரெவர் வீடுகளெல்லாஞ் சோதனைசெய்யப்பட்டன என்பதையும், நாடகக்காரருக்கு என்ன செலவு என்பதையும், விவரமாகக் கூறுவதற்கு இப்புத்தகம் முழுமையுமே போதாது, எமக்கிஷ்டமுமில்லை. ஆயினும், இவையெல்லாம் நிகழ்ந்த காலச்சுருக்கமட்டும் மிகவியப்பானதே ; ஏனெனின், வியாழக்கிழமை இரவு நடந்தகொள்ளை, பத்துநாளில் செஞ்சாலியினை 'ஸெஷன்ஸ் ஜெட்ஜி' முன்பு விசாரணைக்கு வந்துவிட்டது ; அதற்குள் ஒரு பெரிய புத்தகத்தி லெழுதியடக்கமுடியாத சங்கதிகளும் நடந்துவிட்டன. முடிவில், வீரமாகாளித்தேவன் தானாக ஒப்புக் கொண்ட சங்கதிகளே அரங்கேறின. அவன் முதலில் மௌனஞ்சாதித்தானாயினும், 'போலீஸ் ஸூப்பரிண்

டண்டு' துரை, சிவகாமியைக் கண்டுபிடித்தற்பொருட்டு நூறு செந்தலைப்புலிகளையும் தெரிந்தெடுத்த மறவர்கள் முப்பதுபேரையும் உதவியாகக்கொண்டு, தாமே, அம்மலைச்சாரல் முழுமையும் எள்ளிருக்குமிடமின்றித் தேடப் போவதாக ஏற்பாடு செய்தவுடன், வீரமாகாளி உண்மையை உரைப்பதாக ஒப்புக்கொண்டு, மௌனவிரதத்தைக் கைவிட்டு, தன் வாக்குமூலத்தை யெழுதி வைத்தான். உண்மையாக அகப்பட்ட சாக்ஷியமும் அவன் கூறியதற்கு அநுசரணையாயிருந்தபடியால், அந்தப்பிரகாரமே 'கேசு' மேல்விசாரணைக்கு அனுப்பப்பட்டது. அவன் முழு உண்மையையும் கூறி, உடன்சேர்ந்தவர்களை வெளிப்படுத்திப் பிடித்துக்கொடுத்தால், அவனைக் குற்றத்தைத்துலக்க உதவியாகக்கொண்டு, மன்னித்துக் காப்பதாக, 'ஜில்லா கலெக்டர்' கேட்டதற்கு, வீரமாகாளி, "துரையே ! எங்கள் குலவிருத்தி கொலையும், கொள்ளையும் ; அதில் அவமானமில்லை ; ஆனால், ஒருத்தனை யொருத்தன் காட்டிக்கொடுப்பது எங்கள் குலவிருத்தியல்ல. அப்படியேனும் பிழைக்க உயிர் கருப்புக்கட்டியா ? ஆறிலும் சாவு, நூறிலும் சாவு" என்று சொல்லி விட்டான். ஆனால் உண்மையில்களவுபோன சொத்தில் ஒரு பைசாவேனும் திருகாணியேனும் அகப்படவுமில்லை ; முதலிற் பிடிபட்ட இருவரையும், வீரமாகாளி காட்டிய வேறு நால்வரையும், ஜமீன்தாருக்கு விரோதமான நால்வரையும் தவிர்த்து, ஒருவரும் பிடிபடவுமில்லை.

கைதிகளின்மேல் ஏற்பட்ட குற்றங்களில் நான்கு முக்கியமானவை :—கொலை, கொள்ளை, வீட்டில் நெருப்பு வைத்தல், கொள்ளையில் இருவரைக் கடுங்காயப்படுத்தல்.

முதற்கைதியாகிய வீரமாகாளி எழுதிவைத்த வாக்கு முலத்தைக் கீழே சுருக்கிக்கூறுவாம்.

“என் பெயர் வீரமாகாளித்தேவன் ; என் தகப்பன் பெயர் சங்கரபாண்டியத்தேவன் ; மறச்சாதி ; தொழில் விவசாயம் ; வயது தெரியாது ; ஊர் புலிமலை. நான் கொஞ்சகாலமாகக் கொள்ளைக்காரரொடு சம்பந்தப்பட்டிருப்பது வாஸ்தவமே. ஒருமாதத்துக்குமுன் என்னைத் தலைவன் ஆக்கினார்கள். ஆனால் என்னிஷ்டப்படி நடத்தச் சரிப்பட்டாமல் நான் மலையாளத்துக்குப்போயிருந்தேன். என்னுடன் சேர்ந்திருந்தவர்கள் இன்னொருவருவது, என்னகளவுகள் செய்தோமென்பதாவது நான் சொல்லமாட்டேன். இந்தக் கொள்ளையைப்பற்றிமட்டும் முழுநிசத்தையும் சொல்லிவிடுகிறேன். நான் மலையாளத்திலிருந்து, இந்தக் கொள்ளைக்கு ஒரு வாரத்துக்கு முன்பு தான் வந்தேன். வந்தவுடன் எங்கள் ஊர் ஜமீன் வியாபாரம் முடிந்து விட்டதென்றும், வீரசங்கிலித்தேவர்வந்து பட்டத்தை ஒப்புக்கொண்டு, விஜயமார்த்தாண்ட மகராசாவுக்கென்றிருந்த பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்து கொள்ளப் போவதாகவும், விஜயமார்த்தாண்ட மகராசா, மோரீசு, நேட்டால், முதலிய இடங்களுக்குப் போய் விட்டதாகவும், கேள்விப்பட்டேன். இது எனக்கு வருத்தமாயிருந்தது. வீரசங்கிலித்தேவருக்கும் எனக்கும் எப்பொழுதும் விரோதம். இனியென்ன செய்யலாமென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, வேறொரு கொள்ளைத்தலைவனைச் சந்தித்தேன். அவன் வடக்கேயிருந்து வீரசங்கிலித்தேவர் போக்குவரவுகளைக் கவனித்துக்கொண்டே வந்திருந்தான். அவன்பேர் சொல்லமாட்டேன் ;

ஊர் தெரியாது. அவனுடன் பத்துப்பேர் வந்திருந்தார்கள். சமயம்பார்த்து வீரசங்கிலித்தேவர் கொண்டுவந்த நகைகளையும் பணத்தையும் பறித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு அவன் வந்திருந்தான். அவனுக்குப் புலிமலை தெரியாது. நான் அவனுக்கு உடந்தையாயிருந்து வேண்டிய உதவிசெய்தால், எனக்கு மூன்றிலொருபங்கு தருவதாயும், பின்பு எல்லோரும் மலையாளத்துக்குப் போகலாமென்றும் சொன்னான். அவனை ஒரூரில் இருக்கச்சொல்லிவிட்டு, நான் புலிமலைக்கு ஓரிரவிற் போனேன். 3-வது, 4-வது, 5-வது, 6-வது கைதிகள் வெகுநாளேக்குமுன்னன்னுடன் கொள்ளைகளிற் சம்பந்தப்பட்டவர்கள். அவர்களுக்கும் புலிமலையே பிறந்தவர். அவர்கள் அரமனையில் வேலையாகவிருந்தார்கள். அவர்களுடன் கலந்து பேசியதில், வீரசங்கிலித்தேவர் இரண்டுநாளில் சுமைதியான நகைகளும் பணமும் கொண்டுவரப்போவதாகவும், கலியாணம் நடக்கப்போவதாகவும், இரண்டுநாள்கழித்து வந்தால் மேல்விவரம் தெரிவிப்பதாகவும் சொன்னார்கள். அப்படியே வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்துகொண்டு, நாங்கள் எல்லோரும் புலிமலைக்கு வெகுசம்பமாக ஓரிடத்திற் காத்திருந்தோம். புதன்கிழமையன்று வீரசங்கிலித்தேவர் புலிமலைக்கு வந்தார். குறிப்பிட்டிருந்த இடத்துக்கு, நான் மட்டும் பாதியிராத்திரியிற் போனேன். 3-வது கைதி தவசிமட்டும்வந்து என்னைச் சந்தித்தான். மறுநாள் குமரன்கோவிலில், இராத்திரி திருவிழாவும் நாடகமும் நடக்கப்போவதாயும், ஊரிலும் அரமனையிலும் ஒருவருமே இருக்கமாட்டார்களென்றும், அப்பொழுதைவிட ஏற்ற சமயம் வாய்க்காதென்றும், நகைகளை

யெல்லாம் விரசங்கிலித்தேவர் தம் மணப்பெண்ணுக்கு அனுப்பிவிட்டாரென்றும் சொன்னான். வேலாயுதத்தேவர்மகள் கலியாணத்துக்குச் சம்மதித்துவிட்டாளென்றும் சொன்னான். மறுநாளிரவு சாமத்துக்குவந்தால் எல்லாம் முடித்துவிடலாமென்றுஞ் சொன்னான். நான் திரும்பிவந்து என்னைச்சேர்ந்த மற்றவர்களோடு ஆலோசித்துச் சமயத்துக்குத் தக்கபடி செய்கிறதென்று தீர்மானஞ் செய்துகொண்டு, நாங்கள் எல்லோரும் மலைக்காளிகோவிலிற் படுத்திருந்தோம். அந்தக்காளிதான் கொள்ளைக்காரர் குலதெய்வம். அன்றிரவு தூக்கத்தில் கனவில் அந்தக்காளியம்மைவந்து, வேலாயுதத்தேவர் மகள் சிவகாமியைத் தனக்குக் கன்னிப்பலிகொடுக்கும்படி கேட்டாள். நானும் என்பெண்சாதி பிள்ளைகளும் இரண்டு வருஷங்களுக்குமுன் பேதியெடுத்துக்கிடந்தபொழுது, மலைக்காளிக்கு, நாங்கள் பிழைத்தால் ஒரு கொடைகொடுப்பதாக வேண்டிக்கொண்டிருந்தேன். எல்லோரும் பிழைத்தோம். இன்னும் கொடைகொடுக்கவில்லை. அதையும் காளியம்மை எடுத்துச்சொன்னாள். நான் சம்மதித்தால் அந்தப்பெண் எளிதில் என்கையில் அகப்படுவாளென்றும், அவளைப் பலிகொடுக்க உடம்பட்டால்தான் எங்கள் கொள்ளை நன்குநிறைவேறுமென்றும் சொன்னாள். நான் விழித்தவுடன் என் கனவையும் காளியம்மையின்மகிமையையும் வரசக்தியையும் மற்றவர்களை எழுப்பிச்சொன்னேன். உடனே எல்லாருமாக ஆலோசித்து அப்படியே செய்கிறதென்றும், பின்பு காட்டில் மறைவான இடத்தில் கொலை ருசுவாகாதபடி பிரேதத்தை எரித்து நீராக்கி விடுகிறதென்றும், காளி சந்நிதியில் சபதம்செய்தோம்.

அப்பொழுது 2-வது கைதியில்லை. மறுநாள், அதாவது வியாழக்கிழமை, இரவ்யூரம்பொழுதுக்கு எல்லோரும் புலிமலையூருக்கு ஒரு நாழிகை வழித்தூரத்துக்குள் வந்துசேர்ந்தோம். நானும் என்கூட்டாளிகள் தலைவனும் மட்டும் ஊருக்குள் மெதுவாய் துழைந்தோம். அரமணையைச் சுற்றி அவனுக்குக்காட்டினேன். ஊரில் ஒருவருமில்லை. வீடுகளெல்லாம் பூட்டப்பட்டிருந்தன. எல்லோரும் கோவிலுக்குப் போயிருந்தார்கள். அப்பொழுது, குறிப்பிட்ட இடத்தில் 3-வது கைதி எங்களைச் சந்தித்தான். அவர்கள் நால்வரும் என்னதந்திரங்கள்செய்தும் அவர்கள் மட்டும் அரமணையிலிருக்க முடியாமற்போயிற்றென்றும், வீரசங்கிலித்தேவருக்கு உண்மையுள்ள வேறிருவர் இருப்பதாகவும், அவர்களைக் கொலைசெய்தால், அல்லது மூர்ச்சையாகும்படி அடித்துத் தள்ளிவிட்டாலன்றிக் காரியம் முடியாதென்றும், அரமணைக் கொல்லைக்கதவை எங்களுக்காகத் திறந்துவைத்திருப்பதாகவும், அவர்கள் இருவரும் பொக்கிசு அறைவாசலில் இருப்பார்களென்றும், தாங்கள் தாழ்வாரத்திலிருப்பதாகவும் சொன்னான். இன்னபடி செய்வது என்று ஆலோசித்து நிச்சயித்துக் கொண்டு, வேலாயுதத்தேவர் வீட்டில் அவர்மகளிருக்கின்றாளா என்று பார்க்க மறைவாகச் சென்றேன். அந்தத் தருணத்தில், அவர் பெண்சாதி, தானும் தன்மகளும் மட்டும் தனியே இருப்பதாகவும், வாசலிற் காவலாகப் படுத்துக்கொள்ளும்படிக்கும் சிலகாவற்காரருக்குச் சொல்லிவிட்டுக்கதவை யடைத்தது, என் காதில் விழுந்தது. சற்றுநேரத்தில், இரண்டு பேர், தாங்கள் நாடகம்பார்க்கப் போவதாகவும், மற்ற இரண்டு பேரைக் காவலாகப்

படுத்துக்கொள்ளும்படிக்கும் சொல்லிக்கொண்டே கோவிலை நோக்கிச் செல்வதையும் பார்த்தேன். இது காளியம்மையின் செயல் என்று என்கூட்டாளி சொன்னான். நானும் அப்படியே எண்ணினேன். பின்பு ஒளிப்பிடத்துக்குத் திரும்பி, எல்லோருமாக நடுநிசிவேளையில் புலிமலைக்கு மறுபடியும் போனோம். எங்கன்கூட்டத்தை இரண்டாகப் பிரித்து, ஒரு பகுதிக்கு நானும் மற்றதற்கு என்கூட்டாளியும் தலைவராக ஏற்படுத்திக்கொண்டோம். நான் வேலாயுதத்தேவர் வீட்டுக்குப்போனேன் ; என்கூட்டாளி அரமனைக்குப்போனான். முதலில் வாசலிற் படுத்திருந்த இரண்டு காவற்காரரையும் சரிப்படுத்தினோம் ; வாயிற்றுணியை அடைக்குமுன் அவர்கள் போட்ட சத்தத்தாலும், காளியம்மையின் செயலினாலும், வேலாயுதத்தேவர்மகளை வாசற்கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தாள். உடனே முன் ஏற்பாட்டுப் படி இரண்டுமூன்றுபேராக அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு காளி கோவிலுக்கு ஓடி விட்டார்கள். பின்பு அவள்தாய் வந்தாள். அவளையும் பிடித்துக் கட்டிவிட்டு வீட்டைக் கொள்ளை போட்டோம். என்னை அடையாளம் தெரியாதபடி நான் தெருவிலேயே மறைவாய் நின்றேன். இதற்குள் அரமனைக்குப் போனவர்கள் கிடைத்த சாமான்களுடன் திரும்பிவிட்டார்கள். அவர்களில் இருவருக்குக் கொஞ்சம் காலில் அடிபட்டிருந்தது. முன் ஏற்பாட்டுப்படி அரமனைப்பின்வாயில் வழியாக உள்ளே சென்றதாகவும், மூன்றாவது, நான்காவது, ஐந்தாவது, ஆறாவது கைதிகள் போலிக்கூச்சலிட்டதாகவும், இதற்குள் பொக்கிசு அறைமுன்னிருந்தவர்களை அடித்து மூர்ச்

சையாய்விழும்படி தள்ளி, குரைத்துக்கொண்டுவந்த இரண்டுநாய்களையும் கொன்றுவிட்டு, பின்பு பணப்பெட்டிகளையும் நகைப்பெட்டிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, வீரசங்கிலித்தேவர் சந்தேகியாதபடி முன் ஒப்பந்தப்படி அவர்களைத் தூண்களோடு கட்டி வாயில் துணியை அழுக்கிவிட்டு வந்துவிட்டதாகவும் அந்தக்கூட்டத்தலைவன் சொன்னான். உடனே சாமான்களையெல்லாம் காளிகோவிலுக்கு அனுப்பினோம். என் பழையவிரோதியாகிய வீரசங்கிலித்தேவரை அவமானப்படுத்தும்படி அவர் மணப்பந்தரில் தீயிடுகிறதென்றும் காளியம்மைமுன் சபதம் செய்திருந்தேன். என் கூட்டாளி அதை மறந்துவிட்டபடியால், நான் இரண்டாவதுகைதியைக் கூட்டிக்கொண்டு அரமனைக்குச்சென்றேன். என் கூட்டாளியும் மற்றவர்களும் காளிகோவிலுக்குப் போனார்கள். நானும் இரண்டாவதுகைதியும் பந்தரில் தீயைவைத்துவிட்டு ஒபிம்பொழுது சிலர் எங்களைக்கண்டு துரத்தினார்கள். இரண்டாவதுகைதி கீழேவிழுந்து அகப்பட்டுக்கொண்டபடியால் நானும் அகப்பட்டுக்கொள்ளும்படியாயிற்று. அகப்பட்டுக்கொண்டபின் நடந்ததைச் சொல்லிவிடுகிறதென்றே என்தீர்மானம். ஆனால் மற்றவர்கள் தப்பித்துக் கொள்ளுதற்பொருட்டு முதலில் மௌனமாயிருந்தேன். அவர்களுக்கு அபாயமுண்டாகாதென்று நினைத்தபிறகு போலீஸ்துரையிடத்தில் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டேன். முன் ஒப்பந்தப்படி பலிமட்டும் கொடுத்தானே ஒழிய, என் கூட்டாளி சொத்துக்களை நான்குறிப்பிட்ட விடத்தில் புதைக்கவில்லை. அவன் ஒருவேளை என்னையே மோசஞ்செய்ய எண்ணியிருக்கலாம்” என்று சொல்லி

முடித்தான். யாவரும் வெகுபிரமிப்புடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். மற்றைக் கொள்ளைக்காரர்பெயரை ஏன் சொல்லக்கூடாதென்று கேட்டதற்கு, வீரமாகாளி கலெட்டரிடம் சொன்னதுபோலவேசொல்லிப் பழமொழியோதினான்.

நியாயாதிபதி: அப்படிச் சொல்பவன், மூன்றாமவன் தொட்டு நான்கு கைதிகளை ஏன் காட்டிக்கொடுத்தாய்?

வீரமா: துரையே! அவர்கள் என்னுடன் இந்தக் கொள்ளையிற் சேர்ந்து, தங்கள் எசமானுக்கே துரோகஞ்செய்தார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை ஒருபொழுதும் நம்பக்கூடாது. அவர்களைக் காட்டிக்கொடுத்தலே சரி. நாங்கள் ஒருவருமே அகப்படாவிட்டாலும், அவர்களை நான் வேறெப்பொழுதாவது தொலைத்திருப்பேன். எப்பேர்ப்பட்டவனானாலும் ஒருவனை எசமானாகக்கொண்டு அவன் உப்பைத்தின்றபின், அவனுக்குத் துரோகஞ்செய்தல் எங்கள் குலதருமம் அல்ல. அது வேசைத்தனம்” என்றான்.

நியாயாதிபதி: உண்மை யுரைப்பதாகச்சொல்பவன் கடைசி நாலுகைதிகளைப்பற்றி ஏன் ஒன்றும்சொல்லவில்லை?

வீரமா: துரைகளே! அவர்கள் கொள்ளையிற் சம்பந்தப்பட்டவர்களேயில்லை. அவர்கள் இதற்குமுன் நடந்த வியாச்சியங்களில் விஜயமார்த்தாண்ட மகராசாவுக்கு உதவியாகவிருந்தார்கள். அவர்களுக்கும் வீரசங்கிலித்தேவருக்கும் எப்பொழுதும் பகை. அதனால் தான் அவர் பொய்சாக்ஷிகள் ஏற்படுத்தி அவர்களையும் இந்தக்கேசில் சேர்த்திருக்கிறார். நான் மலையாளத்துக்

குப் போனபிறகு, சனிக்கிழமையன்று அவர்களைப்பிடித்
துக்கொண்டிவந்த பொழுதுதான் நான் அவர்களைப் பார்
த்தேன். அவர்கள் இந்தக் கேசில் சிறிதும் கலக்கவில்லை.

பின்பு இரண்டாவதுகைதியை வாக்குமூலம் கேட்க,
அவன் வாய்திறக்கவேயில்லை ; கடைசிவரையும் அவன்
மௌனமாகவே இருந்துவிட்டான். வீரசங்கிலித்தேவர்
வேலைக்காரர்களாகிய அடுத்த நான்கு கைதிகளும் தாங்
கள் இதிற் சம்பந்தப்படவேயில்லையென்றும், விரோதத்
தினால் வீரமாகாளி தங்களையும் சேர்த்துச்சொல்லுவ
தாகவும், தங்களுக்குச் சாக்ஷியங்கள் உண்டென்றும்
சொன்னார்கள். கடைசி நான்கு கைதிகளும் தாங்கள்
இந்தக்கேசில் சம்பந்தப்படவேயில்லையென்றும், தங்க
ளுக்கும், வீரசங்கிலித்தேவருக்கும் தீராப்பகையென்
றும், தாங்கள் ஒருமாதக்காலமாகப் புலிமலையூரிலேயே
இல்லையென்றும், ஏதோ தீயும் கொள்ளையும் நடந்ததைக்
கேள்வியுற்றுத் தங்கள்வீடு சொத்துக்களைப் பார்க்கும்
பொருட்டுச் சனிக்கிழமையன்று காலையிலேயே தாங்
கள் புலிமலைபோய்ச் சேர்ந்ததாகவும், வீரமாகாளித்
தேவர் ஏவுதலின்மேல் தங்களைப்பிடித்துக்கொண்டார்
களென்றும், கொள்ளை நடந்ததினம் தாங்கள் செஞ்சாலி
யினையிலிருந்ததற்குச் சாக்ஷிகளிருக்கிறார்களென்றும்,
அன்று மாலை கனம் ஜெட்ஜி துரையவர்கள் ஆற்றங்கரை
யின்மேல் உலாவிக்கொண்டிருந்ததைக்கூடத் தாங்கள்
ஆற்றுக்குள் நின்று பார்த்ததாகவும் சொன்னார்கள்.

பின்பு சாக்ஷி விசாரணை தொடங்கியது. வேலாயுதத்
தேவர் மனைவியும் வாசலிற் படுத்திருந்த இரண்டு காவற்
காரரும், தாங்கள், கொள்ளைக் காலத்தில் முதலிரண்டு

கைதிகளையும் கடைசி நான்கு கைதிகளையும் பார்த்த தாகவும், அவர்கள்தாம் தங்களைப் பிடித்துக் கட்டினவ ரென்றும் பிரமாணஞ் செய்தார்கள். பூமலைகள் கட்டி விற்கும் பண்டாரங்கள் இருவர், தாங்கள் வெள்ளிக் கிழமை விடியற்காலம் புல்லூரிலிருந்து புலிமலைக்குக் கல்யாணத்துக்காகப் புஷ்பம் கொண்டுபோகும்பொழுது மலைக்காளி கோவிலினின்றும் “ஐயோ” என்ற ஒரு பெண்குரற்கேட்டதென்றும், தாங்கள் பயமுற்று விரை வாக நடந்து சென்றதாகவும், பிற்பாடு சிறிதுதூரம் போய்த் திரும்பிப் பார்த்தபொழுது, ஒரு வெளிச்சம் தெரிந்ததுடன், அங்கிருந்து பிணவாடை வீசிற்றென் றும், தாங்கள் பயந்து இன்னும் விரைவாக ஓடினதாக வும் சொன்னார்கள். போலீஸ் துரையும் இன்னும் சில ரும், சனிக்கிழமையன்றுமலை முதற்கைதி சொன்ன தைக்கொண்டு, தாங்கள் மலைக்காளி கோவிலுக்குச் சென்றதாகவும், அது புலிமலையிலிருந்து நான்கு மைலுக்கப்பால் மலங்காட்டின் மத்தியில் ஒரு பள்ளத் தாக்கில் இருப்பதாகவும், அங்கே பலிபீடத்தின்முன் இரத்தம் உறைந்திருந்ததாகவும், அதன்மேல் மண்ணை வாரிப்போட்டிருந்ததாகவும், கோவிலுக்குப் பின்புறம் இரண்டு பெரிய பாறைகளின் இடையில் மறைவான ஓரிடத்தில் எதோ எரியுண்டசாம்பற் கிடந்ததாகவும், அதில் இரண்டொரு நீரூன எலும்புத்துண்டுகள் இருந் தனவென்றும், தாம் வந்துவிட்டபிறகு, மறுபடியும் அவ் விடத்தை நன்கு சோதனை செய்துகொண்டிருந்த சேவ கர்களும் ஜமீன்தாரின் வேலைக்காரர்களுமாகிய சிலர், அங்குச் சாம்பரின்கீழ் மண்ணுக்குள் உருகியோடிக்

கிடந்ததைக் கண்டெடுத்ததாக இரண்டு வெள்ளிக்கட்டி
களை எடுத்துவந்தார்களென்றும், அவைகளை நிறுத்துப்
பார்த்ததில் எண்பதுரூபா எடைக்குக் கொஞ்சம்
குறைய விருந்தனவென்றும், சொன்னார்கள். வேலா
யுதத்தேவரும், புலிமலைத் தட்டாநொருவனும், சப்
பாணித்தேவர்வந்து கல்யாணம் நிச்சயம்செய்தபின்,
சிவகாமிக்கு எண்பதுரூபா எடையுள்ள கால்காப்பு
அடித்துப்போட்டதைப்பற்றிப் பிரமாணஞ் செய்தார்
கள். வேறு சில சாக்ஷிகளுக்குப் பின்னர், குற்ற ருசு
முடிந்தது. பின்பு குற்றவாளிகள் பக்கத்துச் சாக்ஷிகள்
விசாரிக்கப்பட்டார்கள். முதலிரண்டு கைதிகளுக்குச்
சாக்ஷிகளில்லை. அடுத்த நாலு கைதிகளுக்கு ஜமீன்
தாரே முதல் சாக்ஷி. வாஸ்தவத்தில் அவருக்கு இவர்
கள்மேற் சந்தேகமே கிடையாது. சனிக்கிழமைமாலே
வீரமாகாளி மௌனத்தைவிட்டுப் பேசும்வரை யாரும்
இவர்களைப்பற்றி அநுமானப்படவே இல்லை. இதை
விட நல்லசமயம் வாயாது என்றே அவர் கடைசி நாலு
கைதிகளாகிய தம்விரோதிகளை இதில் மாட்டிவிட்டார்.
விஜயமார்த்தாண்டத்தேவர் இந்தச்சமயத்தில் இல்லையே
என்று அவருக்கு மிக்க விசனம். “அந்தப் பயலிருந்
தால் இப்பொழுது ஒரே அழுக்காய் அழுக்கிவிடுவேன் ;
அவன் தப்பிவிட்டானே. எட்டாக்கையாக மோரீசுக்
குப் போய்விட்டானே” என்று மிகவும் வருத்தப்பட்
டார். சாக்ஷியம் கிடைப்பதைப்பற்றிக் கவலையே இல்லை.
“மஹராஜா பேரை வைத்துக்கொண்டு, எதற்குவேண்டு
மாயினும் சாக்ஷி விடுகிறேன் ; அதைப்பற்றிக் கவலையே
வேண்டாம்” என்று விருதுகூறினார் மந்திரி சுப்பையர்.

ஆகவே, தம் வேலைக்காரர்களை நீக்கிவிடவேண்டுமென்று அவருக்கெண்ணம். ஆனால் வீரமாகாளியின் வாக்கு மூலமே அச்சாணியாகக் 'கேசை' மேல் நடத்துவதால், அவர்களை நீக்கிவிட்டால் முழுமோசமாய்விடும் என்று 'போலீஸ்காரர்' சொன்னார்கள் ; அவன் வாக்குமூலத்துக்கு அதுசரணையாகப் போனாலொழிய ஒன்றுமே ருசுவாகாதென்று சொன்னார்கள். முடிவில், உபயபிரயோசனமாக, ஜமீன்தார் இஷ்டப்படி, வீரமாகாளி கூறுத கடைசி நான்கு கைதிகளையும் 'கேசை'ல் 'போலீஸ்காரர்' சேர்த்துக்கொள்ளுகிறதென்றும், தம் வேலைக்காரர் நான்கு பெயர்களுக்கும் பிரதிகூலமாக ஜமீன்தார் சாக்ஷிகுகிறதென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இஃதொன்றையும் அறியாத வேலைக்காரர் நால்வரும், ஜமீன்தாரையும் தம்முடனிருந்த காவற்காரர் இருவரையுமே சாக்ஷிகளாக அழைத்திருந்தனர். ஜமீன்தார் படியேறிப் பிரமாணஞ் செய்தவுடன், தம் வேலைக்காரர்பேரில் தமக்கு அவ்வளவு திருப்தியில்லையென்றும், அவர்கள் நம்பத்தக்கவர்களல்லரென்றும், தாம் எட்டுப்பேர்களைக் காவல் வைத்துவிட்டுக் கோவிலுக்குப் போனதாகவும், அவர்களில் இருவரை இவர்கள் தம்பின் கோவிலுக்கு அனுப்பிவிட்டதாகவும், அவர்களைக் கட்டியிருந்தது அவர்களே அவிழ்த்துக்கொள்ளமுடியாத அளவு பலமாகவில்லையென்றும் சொன்னார். இடி விழுந்தாற்போல் இதைச் செவியுற்ற வேலைக்காரர் நால்வரும், "மகராசா! பிள்ளைகுட்டி உண்டாகவேண்டும் ; நியாயத்தைச் சொல்லுங்கள்" என்று முறையிட்டார்கள். பிரயோசனப்படவில்லை. பிற்பாடு காவற்காரர் இருவர்,

தாங்களும் மஹராஜா உத்திரவுப்படி காவலிருந்ததாகவும், முத்தநாச்சியார் அவர்களை வரச்சொல்லிவிட்டுப் போனதாகக்கூறிக் தங்களை மூன்றாமவன்முதல் நான்கு கைதிகளுமே கோவிலுக்கு அனுப்பியதாகவும் சொன்னார்கள். அடிபட்ட இருவரும்கூட, இவர்கள் போட்ட கூப்பாடு போலிக்கூப்பாடு போன்றே இருந்ததென்றும், தங்கள் பேச்சைக் கடந்து இவர்கள் தனிமையாகத் தாழ்வாரத்துக்குப் போயினரென்றும், இரவு சுமார் ஒன்பதுமணிக்கு மூன்றாவதுகைதி அவசிய கருமத்துக்குச் செல்வதாகச் செம்பில் நீரை யெடுத்துக்கொண்டு வெளிச் சென்றவன், இரண்டு நாழிகை கழித்தே திரும்பி வந்தனனென்றும், வந்ததிருடர்கள் மொத்தம் ஏழுட்டுப்பேருக்கு மேலிராதென்றும், இவர்கள் எதிர்த்திருந்தால் அவர்களால் கொள்ளைபோட்டிருக்க முடியாதென்றும் கூறி முடித்தனர்.

கடைசி நான்கு கைதிகளின் சாக்ஷிகள் பின்பு விசாரிக்கப்பட்டன. தக்க கனவான்களிருவரும் நியாய துரந்தரர் ஒருவரும், கடைசி நான்கு கைதிகளையும் வியாழக்கிழமைஅன்றுமாலை மூன்றாமணிக்குத் தாங்கள் செஞ்சாலியினையிற் கண்டுபேசியதாகவும், தங்களுக்குத் தெரிந்தமட்டும் அவர்கள் யோக்கியர்களென்றும், இவ்விதக் குற்றங்கள் செய்யக்கூடியவர்களல்லரென்றும் கூறினர். 'கேசு' தொடங்கிய மூன்றாவது நாள் மாலையில் விசாரணை முடிந்தது. பின்பு நியாயாதிபதி, 'கேசில்' ஏற்பட்ட குற்றங்களைப்பற்றிய சட்டஆதாரங்களையும், சாக்ஷிகளின் தராதரங்களையும் எடுத்துப்பேசி, 'அசேஷர்'களது ஆழ்ந்தஆலோசனையையும் அபிப்பிராயத்தை

யும் வேண்டினர். அவர்களிருவரும் வெகுநேரம் ஆலோசித்து, முடிவில், 'கேசில்' ஏற்பட்ட எல்லாக் குற்றங்களுக்கும் முதலிரண்டு கைதிகளும் உத்தரவாதிகள் என்றும், மற்றைக் கைதிகளின்மேல் ஒரு குற்றமும் நன்கு ருசுவாகவில்லையென்றும் அபிப்பிராயங் கொடுத்தனர். பின்பு நியாயாதிபதி தம்அபிப்பிராயத்தையும் தீர்ப்புத் தண்டனையையும் வெளியிட்டார். நியாயாதிபதிகள் பொதுவாய் இருவிதத்தினர்.—சாக்ஷிகளையெளிதில்நம்பாது குற்றவாளிகளாகக்கொண்டுவரப்பட்டவரைப் பெரும்பாலும் விடுதலைசெய்து அனுப்புபவர் ஒரு திறத்தார்; தண்டனை விதிப்பதிலேயே கண்ணுயிருப்பவர் ஒருதிறத்தார். இந்தக்குற்றத்தை விசாரித்த நியாயாதிபதி, பின்வகுப்பில் மிகப் பெயர்போனவர். 'மறவர்,' 'குறவர்,' 'கள்ளர்' என்ற குலத்தினர் எவரேனும் குற்றவாளிகளாகவரின், அவர்கள் சாதியே இவருக்குப் போதுமான சாக்ஷியமாம்; சாக்ஷியம் எவ்வளவு பலக்குறைவாயிருப்பினும் தண்டித்தாலன்றி, இவர் தம்கடமையைத் தாம் செவ்வையாகச் செலுத்தினதாகத் திருப்தியடைகிறதில்லை; அவ்வருணத்தாரில் சாக்ஷிகளாக வந்தாரைக்கூட எங்ஙனமாயினும் குற்றப்படுத்தித்தண்டிக்க முயல்வார். ஆகவே, அவர், 'அசேஷர்கள்' அபிப்பிராயத்தோடு தாம் முற்றும்இசையவில்லையென்றும், எல்லாக் கைதிகளுமே குற்றவாளிகளென்றும், இவ்வளவு துணியும் மறமும் பொருந்தியவர்களைத் தக்கபடி சித்திக்கவேண்டியது தம்கடமையென்றும் கூறி, முதலிரண்டு கைதிகளுக்கு மரணதண்டனையும், மற்ற எட்டுக்கைதிகளுக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் பத்து வருஷம் கடுஞ்சிறையும்

விதித்தார். கடைசினான்கு கைதிகளிலிருவர் மூர்ச்
சித்துக் கீழேவிழுந்துவிட்டனர். வீரமாகாளிமட்டும்
“ஆறிலுஞ் சாவு ; நூறிலுஞ் சாவு” என்று பழமொழி
யோதினான்.

ஒன்பதாவது அதிகாரம்.

தானென்று நினைக்கத் தேய்வமோன்று நினைத்தது.

நமது நண்பர்களுக்குப் ‘பருந்துக்கூடு’ தெரியுமே.
ஆனால் முன்பு நாம் பார்க்கும்பொழுது இருட்டு. இப்
பொழுதோ வெகு மனோரம்மியமாகச் சந்திரிகையடிச்
கின்றது ; வானம் நிஷ்களங்கமாக இருக்கின்றது ; நக்ஷ
த்திரங்கள் ஒன்றோடொன்று பணயம்வைத்துள்ளன
போற் பிரகாசிக்கின்றன. நம்கதாநாயகரும் சிவகாமியும்,
முன்கூறிய நீர்ச்சுனையின் அருகே, எருமையின்
முதுகில் எண்ணெய்யைத் தேய்த்தாற்போற்காணும் ஒரு
சுத்தமான கருங்கல்லின்மேல் பரிமாறியிருக்கும்போஜ
னத்தை, நிலவிலிருந்து உண்கின்றனர் ; சுந்தரம் பரி
மாறுகிறான் ; கற்கதவு அடைத்திருக்கின்றது ; வேறொரு
வருமில்லை. காதலர் உடனிருந்து உண்ணும் சுகம்
அதுபவித்தார் அறிவார். அதுவும், நிலவில், நீர்ச்சுனையின்
கரையில், இவ்வளவு தனிமையான இடத்தில்,
உடனிருந்து உண்டுகளிக்க யாவருக்கும் கிடையாது ;
கிடைப்பினும், எல்லாக்காதலரும் அதுபவிக்கவல்லரல்
லர். ஒத்தஉணர்ச்சியும், அளப்பருங்காதலும், சிதறா
இளமையும், கட்டழகும், இயற்கையிலுள்ள அழகு

களையும் சிங்காரங்களையும் உணர்ந்து அநுபவித்தற்கு வேண்டிய மனோபாவமும் கல்விப்பயிற்சியுமுள்ள வது வரார்க்கும், மற்றைக்காதலார்க்கும் வித்தியாசமில்லையா? வீணாகானத்துக்கும் முரசதிர்ச்சிக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமுண்டோ அவ்வளவு இதினும் உண்டு. காதலல்லாம் காதலுமல்ல, ஓசையெல்லாம் சங்கீதமுமல்ல. இவர்கள் சம்பாஷணையைச் சற்று கவனிப்போம்.

சிவகாமீ : அத்தான் ! நீங்கள் நன்றாகச் சாப்பிடவில்லையே. உங்களுக்கென்ன பசியில்லையா? இங்கேயே, சிறைச்சாலையிலிருப்பதுபோல் இருப்பதால், பசி மந்தித்துவிட்டதா?

விஜயமா : இல்லை ; நன்றாகவே சாப்பிடுகிறேன். இதை நான் சிறைச்சாலையாக நினைக்கவேயில்லை. தேவலோகமாகவே நினைத்திருக்கிறேன். “இன்பமும் துன்பந்தானும் உள்ளத்தோடியைந்தவன்றே” என்று கம்பர் சொல்லியிருக்கிறபடி மனதுதான் காரணம். கற்சுவர்களும் இருப்புக்கம்பி அடைப்புக்களும் ஓரிடத்தைச் சிறைச்சாலையாக்கிவிடமாட்டாவென்றும், அவ்விடத்தையோர் ஆசிரமமாகப் பாவித்து வானத்துப்பகழிகளைப் போல் தாராளமாக உலாவிக்களிக்க மனம்வல்லதென்றும் ஓர் ஆங்கில கவி கூறியிருக்கிறார். இராமரிருக்குமிடம் அயோத்தியென்பதுபோல, நீயிருக்குமிடமே எனக்குச் சுவர்க்கம். அன்றியும் நமக்கிங்கென்னகுறை? இன்னும் ஒரு வருஷத்துக்குப் போதுமான் சாமான்களிருக்கின்றன ; என்மதிப்பில், மனிதார்கட்டிய எந்தமாளிகையும் கிடவுள் இயற்றிய இந்தக் கன்மாளிகைக்குச் சமானமாகாது. புலிமலையில் நடந்தசங்கதிகள் ஒன்றுமே

தெரியாமலிருப்பதுதான் சிறிது கவலையை உண்டுபண்ணுகிறது. ஆனாலெதாவது விசேஷமாயிருந்தால் இதற்குமுன் வீரமாகாளி ஆள் அனுப்பியிருப்பான்.

சுந்தரம்: மஹராசா! ஒன்றும் விசேஷமில்லாவிட்டால் இன்னும் ஒருமாதத்துக்கு இங்கே ஒருவருமே வர மாட்டார்கள்; என்னிடத்தில் அவர் அப்படியே சொல்லியிருக்கிறார்.

விஜயமா: ஆயினும், விசேஷமொன்றுமில்லையென்று உறுதியாய் ஒருவார்த்தை தெரிந்துவிட்டால், பிற்பாடு கவலையே இல்லை.

சுந்தரம்: நாளை நான் போய்த் தெரிந்துகொண்டு வரட்டுமா?

விஜயமா: அது சரியல்ல. உனக்கு நன்றாக வழி தெரியாது. அன்றியும் நீ மோரீசுக்கு என்னுடன் போயிருப்பதாக யாவரும் எண்ணியிருக்க, நீ வெளியிற் புறப்படவேகூடாது.

சிவகாமி: அத்தான்! ஐயாவுக்குத் தங்கள் கடிதம் வந்தவுடன் நான் பட்டவருத்தத்தை இப்பொழுது நினைத்தாலும் மனம் திடுக்கிடுகிறது.

விஜயமா: அப்படி நான் போய்விடுவேனென்று நீ நினைக்கலாமா? நான் வாக்குக்கொடுக்கவில்லையா? அன்றியும் உன்னை வீரசங்கிலித்தேவருக்கு இரையாகவிட்டு விட்டு, நான் மோரீசுபோயேனும் வயிறுவளர்த்து இந்த உயிரைக் காப்பாற்றுவது எதற்காக? சுந்தரம்! நீ சாப்பிட்டாய்விட்டதல்லவா? நீ போய்ப்படுத்துக்கொள். புநர்பூசம் உச்சிக்கு வந்துவிட்டது. பத்துமணிக்கு மேலாயிற்று. சாக்கிரதையாய்ப் படுத்துக்கொள்” என்

றார். உடனே சுந்தரம் கயிற்றையிழுத்துக் கதவைத் திறந்தான். நம்கதாநாயகர் அவனை வெளியேவிட்டுக் கதவை மூடினார். உடனே சிவகாமி அவரை இறுகத் தழுவிக்கொண்டாள். இருவரும்போய் நிலவு வெளிச் சத்தில் மறுபடியும் உட்கார்ந்தார்கள்.

சிவகாமி: இங்கே ஒரு குறையுமில்லை என்றுசொன்னீர்களே? வெற்றிலைகூடவில்லையே; வெறும்வாய்க்கிலை கெட்ட இடமன்றோ இது?

விஜயமா: (சிரித்துக்கொண்டு) சோமி! ஸ்திரீசபா வத்தை நன்குகாட்டுகிறது உன்பேச்சு. ஒரு வித்வான் சொல்லியிருக்கிறான்: இப்பூமண்டலத்தையெடுத்து ஒரு மனிதன் ஒருஸ்திரீக்கு வெகுமதியாகக்கொடுத்தால், அதை நன்றாகக் காகிதத்திற்பொதிந்து தரவில்லையென்று அவள் அதிருப்தியடைவாளாம். உன் பேச்சும் அப்படியே இருக்கிறது. மேல்நாட்டாருக்குள், புதுமணமான வதூவரர், ஏகாந்தமாக அதுபவிக்கும்பொருட்டு, விவாக திருத்தன்றே, வேறு எங்கேனும் சுகாநுபவத்துக்கேற்ற இடத்துக்குப்போய்ச் சிலகாலம் வாசஞ்செய்வதுவழக்கம். அந்தக்காலத்திற்கு அவர்களுக்குள் 'தேன்மதி' என்றுபெயர். யாஹொரு மேல்நாட்டானாயிருந்திருப்பின், இதிலும் மனோரம்மியமானஇடத்தை விரும்பியிருக்கமாட்டேன். அங்ஙனமில்லாமலே இதுகிடைத்தது என்பாக்கியமே. .பார்! உரோகினியுடன் வெகு உல்லாசமாகக் களித்துக்கொண்டிருக்கும் சந்திரனைப்பார்! அவள்மேற்கொண்ட காதலினாலேயே சந்திரனுக்குச் சாபும்நேர்ந்ததென்று புராணகதை. இன்னும் அவள்மேல் அதிகப்பக்சுமுள்ளவனாகவே தோன்றுகிறான். என்ன கஷ்டம்

நேர்ந்தாலும், ஸ்திரீவிஷயத்தில் மாத்திரம் புருஷனுக்கு எளிதில் பற்றுவிடுகிறதில்லை. ஸ்திரீயைக் கடவுள் சிருஷ்டித்திராவிட்டால், புருஷன் என்செய்வானோ?

சிவகாமீ: ஸ்திரீயில்லாவிட்டால் புருஷனும் இருக்க மாட்டானே. ஆனால் புருஷனுக்குண்டாகும் தீங்குகளெல்லாம் ஸ்திரீகளாலன்றி வருவதில்லை. நீங்களிவ்வாறு இங்குக்காட்டில்வந்து திருடரோடுகூடிச் சஞ்சரிப்பதும் ஸ்திரீயின் நிமித்தமே அன்றோ?

விஜயமா: ஏன் கண்ணாட்டி! அப்படி நினைவாதே. துக்கமுள்ள இடத்திலேயே சுகமும். புருஷனது சுகத்துக்கும் துக்கத்துக்கும் ஸ்திரீயே காரணம்; அவனும் அவள்விஷயத்தில் அப்படியே. ஆனாலிப்பொழுது நான் அநுபவிக்கும் சுகத்துக்கு, நீ கஷ்டமாகக்கூறும் சங்கதி எம்மட்டு? தேவாமிர்தத்தை அருந்துபவனுக்கு ஒரு சிறுதுரும்பு அதில் அகப்பட்டாற்போலாம். பார்! இந்தச் சந்திரன் இப்பொழுது இவ்வளவு சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறான் மனத்திற்கு; நான்மட்டும் தனித்திருந்தால், இவ்வளவு பொறுக்கரிய துக்கத்தையே கொடுத்திருப்பான். என்மனம் இப்பொழுது சம்பூரண ஆனந்தத்தில் ஆழ்ந்திருக்கின்றது. இப்படியே உன்மடிமேல் என்னுயிர்போவதாயிருந்தால் எனக்கு மிகச்சந்தோஷமே. ஏனெனின் பின்வரக்கூடியதை யார் அறிவார்?

சிவகாமீ: ஏன் அப்படி விரும்புகிறீர்கள்? இதெல்லாம் வீணே. இந்தக்கொள்ளையின் அரவம் சிறிது அமரவிட்டு, தங்கள் உத்தேசப்படி எங்கேயாவது அறியாத இடத்துக்குப்போய்விட்டால் நமக்கென்ன குறை?

இப்பொழுதினும் அதிகமான ஆந்தத்தையே நம்வாழ் நாளெல்லாம் சுகமாக அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கலாம்.

விஜயமா : எனக்கேனோ அப்படித் தோன்றவில்லை. ஏதோ காரணமில்லாமலே மனம் கவலுகின்றது. ஏதாவது பாடு.

சிவகாமி : பாட்டா? சந்திரனையே பாடுகிறேன் : (பாடுகிறாள்).

“தக்கன் மகத்தில் ஒருஞான்று தாளிற் படுநீ தலையேறி மிக்கமுனிவர் மந்திரநீர் இறைக்கஇன்னும்மீண்டிலையால் நக்கன் பவள வாய்ப்பட்டுக் களத்தி லிறங்கு நஞ்சமுனை ஒக்கு மென்ப தறியாமைஅன்றோ ஒளிவேண் மதியமே.”

விஜயமா : என்னைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு நீ அப்படிப்பாடுவது அநியாயமே. ஐயோ! பாவம்! அவனுனக்கு என்ன செய்தான்? ஆலிங்கனஞ் செய்து கொள்ளவிரித்து நீட்டிய இரண்டு கைகள்போல் இருகவறாக விளங்கும் உரோகினியின் உள்ளே நின்று, உன்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறாள் பார்.

சிவகாமி : நாமன்றோ அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கவேண்டும். அவன் மனைவி கைகள் விரித்தே யிருக்கின்றன ; அவர்களுக்கு ஆலிங்கன சுகமேயில்லை. நாமோ, இதோ பாரடா சந்திரா! எங்கள் சுகத்தைப்பார். இந்த, விரித்த கைகளுக்கோ நீ கலையிழந்தாய்? அட பைத்தியகாரா!

விஜயமா : ஸ்திரீவயப்பட்ட புருஷர் கலையிழத்தல் வியப்பன்றே. அதோ பார்! தங்கள் அண்டைவீட்டுக் காரி உரோகினியோடு தாராபதி இவ்வளவு ஆந்தமாயிருப்பதைக்கண்டு பொருமையுற்று, அவளுக்கேதேனும் கேடுசூழக் கூடிப்பேசுவதுபோல்நெருங்கியிருக்கும் ஆறு

மே கிருத்திகா நக்ஷத்திரங்கள். நானேத் தம்முடன் உடுபதி கூடிச்சுகிக்கும்படியாகக் கண்மூடித் தவஞ்செய்வன போல் ஒளிமழுங்கி இப்புறம் அரிதிற் காணப்படும் மூன்றுமே மிருகசீரிஷ நக்ஷத்திரங்கள் ; இன்னும் இப்புறம், அவற்றிற்குச் சமீபமாக, அம்புலி இவ்வளவு பகிரங்கமாக உரோகிணியுடன் களிப்பதைக்கண்டு கடுஞ்சினத்தால் முகஞ்சிவந்ததுபோல் தோன்றும் விண்மீனே திருவாதிரை. கீழிருந்து பார்ப்பவர்க்கு இத்தாரகைகளும் இந்துவும் இம்மலைச்சிகரத்துக்கு வெகு சமீபமாக இருப்பதுபோலவும், இங்கிருந்து எட்டிப்பிடித்து விடலாமென்றும் தோன்றும். ஆனால் நமக்கோ அப்படியில்லை ; கீழிருக்கும்பொழுது தோன்றியதுபோலவே தோன்றுகின்றன. இத்தடாகத்துள் தோன்றும் சந்திர பிம்பத்தைப் பார் ! இந்திரியங்களையடக்கி யோகநிஷ்டையிலிருக்கும் மஹான்களுடைய இருதயத்தில் பரமாத்மா விளங்குவதுபோலிருக்கின்றது. நிலவொளியால் நீரெல்லாம் உருக்கியூற்றிய வெள்ளிபோற் பிரகாசிக்கின்றது. உன் தேகம் நடுங்குகிறதே, ஏன் ? குளிக்கிறதா, என்ன ?

சிவகாமி : இல்லை ; ஒன்றுமில்லை. என்னைப் பாடச் சொன்னீர்கள், பாடினேன். நீங்கள் ஏதாவது பாடி, நான் கேட்டாலாகாதா ?

விஜயமா : எனக்குத் தொண்டை சரியாகவில்லை. ஆயினும் நான் பாடியபின் நீயும் பாடுகிறதாயிருந்தால் ஏதாவது சொல்லுகிறேன்.

சிவகாமி : இதோர் உடம்படிக்கையா ? இல்லாவிடின் நீங்கள் சொன்னாற் பாடமாட்டேனா ? சரி : அப்படியே ஆகட்டும் ; பாடுங்கள்.

விஜயமா : (பாடுகிறார்).

“வறங்கூர்ந்த வன்கைத் தலத்திமை யோர்கை வழக்கிவந்து
நிறங்கூர் அமிழ்தம் படிற்பின்பு மாந்த நினைவதுண்டோ ?
அறங்கூர் தணிகை வரைமயி லன்ன அணங்கிவளைத்
திறங்கூர் கிளையிற் பிரித்தது நாமுன்பு செய்தவமே.”

சிவகாமி : என்ன, கோவைத்துறையில் இறங்கிவிட்
டீர்கள் ? யாராவது வேண்டாமென்று, கையைப் பிடிக்கி
றார்களா ?

விஜயமா : அப்படியே தடுத்தாலும் விட்டுவிடுவேனா,
என்ன ? எதோ இதுதான் முதலில் ஞாபகம் வந்தது.
நீ பாடு, கேட்கட்டும்.

சிவகாமி : (பாடுகிறார்).

சி ந் து.

ஐயகோ ! நான் பெற்ற கோதாய், அடிபேதாய், நிஜம் ஓதாய்,
உனைச், செய்ததென்ன அவன்கூதாய் ? — அந்த, மாயத்தன
மாயாவியின் நேயத்தினில் நீயாவியை, விட்டிடவோ வுன்
விதியும், இந்த, மட்டிலிவோ வுன் மதியும். (1)

மின்னிடைபோன் மெலிந்தாயே, அடிபேயே, வேப்பங்கா
யே, என, அன்னம் வெறுத்தாயே நீயே—இளங், கச்சுத்தனம்
மிகமீறியே பிச்சித்தனம் மிகவேறியே, எண்ணி யெண்ணிப்
பெருமூச்சே, விட்டுக், கண்ணீர் பெருக்கிடலாச்சே. (2)

வீட்டுக்கடாப் பாயலாச்சே, மோசம் போச்சே, மிகவேச்
சே, இனி, நாட்டுக்கு முன்னென்ன பேச்சே—அந்த, வாசால
னா டொருபோதிலும் பேசாதிருவென வோதிலும், கேளா
துற வாடினாயே, மயல், மாளாதுயிர் வாடினாயே. (3)

விஜயமா : இம்மாதிரியான பாட்டுகளை, ‘கர்நாடகம்’
என்று இகழ்த்தொடங்குகிறார்கள். தெம்மாங்கு, சிந்து,

நொண்டி, குறவஞ்சி, சும்மி முதலியவற்றிற்குக் காலம் நெருங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. கிருதிகளும், பதசாகித்யங்களும், இந்துஸ்தானிமெட்டுப் பாட்டுக்களும், நாடகப்பாட்டுக்களும், இங்கிலீஷ் 'நோட்டு'க்கள் போன்ற பாட்டுக்களுமே இப்பொழுது விரும்பப்படுகின்றன. இந்தச் சிந்தைச் சென்னையிற்பாடினால் யாவரும் சிரிப்பார்கள். ஆனால் இந்தக்காலத்துப் புதுப்பாட்டுக்களைக் காதுபுளிக்கக் கேட்டபின்பு பழையமாதிரிப் பாட்டுக்களைக் கேட்டால் மிக்க சந்தோஷமுண்டாகிறது. நாட்டுப்புறங்களில் மறப்பெண்கள் குறப்பெண்கள் சும்மியடிப்பதையும் பள்பாடுவதையும் பார்க்க எனக்கெப்பொழுதும் ஆசை; சிலவண்டிக்காரர் தெம்மாங்கு பாடுவதும் வெகுநன்றாயிருக்கக் கேட்டிருக்கிறேன். எங்கே, ஸ்திரீபுருஷ ஸம்வாதமாக ஒரு சிந்துண்டே, அதைக் கொஞ்சம் பாடு, கேட்கட்டும்.

சிவகாமி: அதா, நன்றாக ஞாபகமில்லை; ஆயினும் கேட்டதற்காகத் தெரிந்தமட்டும் பாடுகிறேன்: (பாடுகிறாள்).

கா த ல ன்.

'மண்ணிலுயிர்நிலை எண்ணிலவாகவென் ஆருயிரை மலரோன் — ஒரு—, பெண்ணுருவாக என் புண்ணியமேலிடப் பண்ணிய பேரணங்கே!, கண்ணிலெழுதிய காமசித்ரமன்னை' காரிகையே! கரும்பே!—அரும்—, விண்ணமுதே! செவிக் கின்னமுதாயதோர் ஆசைமொழி விளம்பே. (1)

கா த லி.

ஃரப்புயமத வேளனையாய்! வெறிகொண்டு மயங்கினையோ?—ஒரு—, மாரப்பயல்வடி யேவுக்குடைந்து மநமுந்தியங்

கினையோ ?, தூரப்போ ஈது சரியன்று தோழியர் வந்திடுவார் வழியே ;—ஊடு, சேரப்போம் வேளையில் நீயெப்போதும்வந்து சேர்ந்திடல் வீண்பழியே. (2)

கா த ல ன்.

பொன்னணங்கே ! எனதின்னுயிரே ! மடநெஞ்சம் வருந்தாமே—இனி, இன்னவிடம் பொழுதென்றுனதானை யியம்பின் மருந்தாமே : துன்னிருளோ, நடுவேளையோ, மாலையோ, காலை யோ, எந்நாளை ?—இடம், மன்னிலமோ, மணிமண்டபமோ, வளர்சோலையோ, மின்னாளே. (3)

கா த லி.

நல்லதுடுக்கிது ! நல்லகொழுப்பிது ! நாணமும் நன்று நன்றே !—உளைச், சொல்லக் குறையிலே, கண்டுகொண்டாய் துணை யாருமிங்கில்லை யென்றே ;, கல்லைக்குனித்த கடவுள ரானே ! இங்கேதுஞ் சொலேன் உரையே—இனி, அல்லற்படுத்தாதே ; ஆக்கப்பொறுத்தனை ஆறப்பொறு, துரையே. (4)

விஜயமா : உன் கண்டம் இப்பொழுது முன்னிலும் வெகுநன்றாயிருக்கிறது. சரி : பேச்சும் பாட்டுமாக நடுநிசிக்கு மேலாயிற்று. படுத்துக்கொள்வோம்.” என்றார். பின்பு இருவரும்போய்ப் படுத்துக்கொண்டு மறுபடியும் பேசத் தொடங்கினர்.

சிவகாமி : அத்தான் ! தங்கள் உத்தேச மென்ன? விவரமாய் எனக்குச் சொல்லவில்லையே இன்னும் ? இங்கேயே எப்பொழுதும் இருந்துவிடலாமென்ற எண்ணமா ?

விஜயமா : அதுகூடுமாயின் எனக்கு மிகச்சந்தோஷமே. நம்மை யாராவது கண்டுபிடித்துவிடுவார்களென்ற பயமே இல்லை. வீரமாகாளி உள்ளவரைக்கும் அந்தப் பயமும் வேண்டாம் ; சாப்பாட்டுக்கு வேண்டிய சாமான்.

களைப் பற்றிய விசாரமும் வேண்டாம். ஆனால் அது முடியாத காரியம். உன்னை இவ்வாறு கடத்துதற்கு ஏற்பாடு செய்ததில், என் உத்தேசம், கலியாணத்தை முடித்துக்கொண்டு, இரண்டொரு வருஷத்துக்குப்பின், உனக்குச் சதந்தரபாத்தியதைக்குரிய வயது வந்தவுடன், பகிரங்கமாக வெளிப்புறப்படலாமென்றிருந்தது. ஊரார் பலர் பலவிதங் கூறினும், பெரும்பாலாரும் எனக்கு அநுதாபமே காட்டுவார்களென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஜீவனோபாயத்தைக் குறித்தும் கவலைப்படவேண்டியதில்லை. பெரியமஹராஜா அவர்கள் தயவினால் அந்த விசாரமில்லை. எவ்விதமாயினும் நமக்கு வேண்டியதிரவியம் எனிதில் சம்பாதிக்கலாம். ஆனால் முதலில் என் பிரயத்தனம் தவறி, அதனிமித்தம் வீரசங்கிலித்தேவர் உடனே புறப்பட்டுவந்து கலியாணத்துக்கு ஏற்பாடுசெய்தவுடன், சுலபமாய் உன்னைக்கடத்த அவகாசமில்லாமல், அயோக்கியதையான வழியிற் பிரவேசிக்கவேண்டியதாயிற்று. முற்றும் வீரமாகாளி இஷ்டமாயிருந்தால் அப்படி நேரிட்டிராது; அந்தக் கறுப்பன், தான் கொள்ளைக்கென்றே ஆள்கள் திரட்டிக்கொண்டுவந்திருப்பதாயும், தங்களுக்குப்பணம் கிடைக்கும் வழியில்லையெனின் தன் ஆள்கள் உடம்படமாட்டார்களென்றும், பிடிவாதமாகச் சொன்னபடியால், அதற்குச் சம்மதிக்கவேண்டியதாயிற்று. ஆகவே இனி நீ யென்னுடனிருப்பதாக எப்பொழுது வெளியில் தெரிந்தாலும், நானும் கொள்ளையில் சம்பந்தப்பட்டவனாய்விடுவேன். ஆதலால் இனி அறிமுகமே தெரியாத வேறு எந்தஇடத்துக்காவது ஒளித்துச் செல்வதைத்தவிர வேறு விதியில்லை. நான் மோரீசுக்

குப் போய்விட்டதாகவும், உன்னைக் கொள்ளைக்காரர் கொண்டுபோய் விட்டதாகவுமே இனி எப்பொழுதும் ஊரார் நம்பியிருக்கவேண்டும். வீரமாகாளி வந்தவுடன் உனக்கு வீரசங்கிலித்தேவர் அனுப்பிய நகைகளை யெல்லாம் அவனிடம் கொடுத்துவிடவேண்டும். அவை கொள்ளையைச் சேர்ந்தவை ; கொள்ளைக்காரருக்கே சொந்தம். அந்தக் கொள்ளையில் எனக்கு இந்த விலைமதிப்புக் கெட்டாத மாணிக்கம் ஒன்றுமே போதும். பிற்பாடு அவன் உதவியினால், இனந்தெரியாமல், பம்பாயோ, கல்குத்தாவோ, மோரீசோ, எங்கேயாவது தூரதேசத்துக்குப் போய் நாம் வாழவேண்டும். இதைப்பற்றி நினைக்கும்பொழுது, என்மநம் திடுக்கிடுகின்றது. நானோ, அனாதை ; எனக்காக வருந்துவார் யாருமே யில்லை ; வீரசங்கிலித்தேவருக்காவது, நான் போய்விட்டால் வெகு சந்தோஷமாகவே இருக்கும். ஆனால், என்னால் உனக்கும் இந்தவிதி நேர்ந்ததேயென்றுதான் வருந்துகிறேன். கொள்ளைக்காரர் கொண்டுபோனதாக வதந்தி பரவிப் பெண்களுக்கு அருங்கலமாகிய உன் கற்புக்கு உலக அபிப்பிராயத்தில் ஒரு தீராவசை உண்டானதுமன்றி, இந்த அதிபாலிய வயதிலேயே, நீ, தாய்தந்தையரையும், உடன் பிறந்தோரையும், பிறந்து வளர்ந்த ஊரையும்விட்டு எங்கேயோ பரதேசம்போக நேரிடுகிறதே என்றே என் வருத்தமெல்லாம். இவ்வளவுக்கும் நான் காரணானேனே.

சிவகாமி : (அவரைத் தழுவிக்கொண்டு) அத்தான் ! நீங்கள் இவ்விதம் பேசினால் என்னாற் பொறுக்கமுடியாது. எனக்குத் துக்கம் நெஞ்சையடைக்கின்றது ; கண்

ணீர் பெருகுகின்றது. நீங்கள் சொல்வது, நான் இஷ்ட மில்லாதவன் போலும், நீங்கள் பலவந்தமாய் என்னைப் பலிகொடுக்கக் கொண்டுபோவதுபோல் அழைத்துப் போவது போலும் தோன்றுகிறது. உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதோ இல்லையோ, நானாகவே உங்கள் அடைக்கலத்தை வேண்டினேன். என் தாய்தந்தையரோ டிருந்து, அந்தப்பாவியை மணம்புரிந்திருந்தால், நான் பலிகொடுக்கப்பட்டவனே—அந்தத் துன்பத்தினின்றும் என்னை நீங்களன்றோ நீக்கினீர்கள்? அதற்கு இணங்காது நான் எப்படியேனும் தற்கொலை புரிந்துகொண்டிருப்பேனெனின், உங்களாலன்றோ இன்று நான் உயிரோடிருப்பது? என் பொருட்டன்றோ நீங்கள் உயர்பதவியான உத்தியோகத்தை மறுத்து, சேரத்தகாதவர்களுடன் சேர்ந்து, உங்கள் மனச்சாக்ஷி ஒப்பாத காரியத்துக்கும் உடம்பட்டீர்கள்? எனக்குத் தாயும், தந்தையும், உடன்பிறந்தோரும், ஊரும், வாழ்வும், எல்லாம் நீங்களே. என்னைப் போன்ற மறப்பெண்களைப்போல் சாணி பொறுக்கிக் கொண்டும் சரகரித்துக்கொண்டும் கேவலம் விலங்குகளுக் கொப்பாக வாழ்நாளையெல்லாம் வீண்போக்காமல், நீங்களன்றோ எனக்குக் குருவாக நின்று, என்னை மனிதஜன்மத்துக் கேற்றவளாக்கினீர்கள்?

“தக்க இன்ன தகாதன இன்னவென்றோக்க உன்னல ராயின் உயர்ந்துள மக்களும் விலங்கே”

என்று சொன்னது பொய்யன்றோ? இவ்வளவிருக்க, நீங்கள் எனக்காக வருத்தப்படுகிறதென்றால் நான் எப்படிச் சுகிப்பேன்? இம்மாதிரியானபேச்சு இனிப்பேசுவீர்க

ளானால் என்னால் பொறுக்கவே முடியாது. என்மேல் உண்மையில் இஷ்டமுண்டானால், சிறிதேனும் கருணை உண்டானால், இப்படி யென்மதத்தைப் புண்படுத்தாதே யுங்கள்.

விஜயமா : நீ வருத்தப்படாதே, சோமி ! இனி யொரு பொழுதும் அந்தப்பேச்சையே எடுக்கவில்லை. என் மந்த் தில் தோன்றியதையே வெளியிட்டேன். இனி யவ்விதம் எண்ணவும் மாட்டேன். இனி நாமிருவரும் இரண்டுடல் களும் ஒரு உயிருமாகவே இருப்போம். என் கண்ணே ! சோமி ! அழுகையை நிறுத்து. இதைப்பற்றி நீ யிவ்வ ளவு கிலேசப்படுவாயென்று தெரிந்திருந்தால், நான் சொல்லியிருக்கவேமாட்டேன். இப்பொழுது நீயும் என் னைப்போலவே ஆகிவிட்டாய் : இனி உனக்கு நானும், எனக்கு நீயும், இருவருக்கும் தெய்வமுமே கதி ; வேறு உற்றருமில்லை, உறவினருமில்லை, நீ யென்னைவிட்டுப் பிரியச்சகியாயென்பது என்மநப்பூர்வமாகத் தெரிந்து விட்டது ; நானும் இனி உன்னைவிட்டு இந்த உயிருள்ள மட்டும் பிரியேன். என் தேனே ! இந்த உலகத்தில் எவ னாயும் நான் எனக்கு இணையாக நினைக்கவில்லை. என் னைப்போன்ற பாக்கியவான் எவனுமே இல்லை. எனக்கு ஜமீன் கிடைத்திருந்தால் உன் அருமை எனக்குத் தெரிந் திராது. இவ்வளவு மெய்யன்பும் வாஞ்சையும் இருப்ப தைத் தெரிந்துகொள்ள, ஒரு ஜமீனோ, ஒன்பது ஜமீனை இழந்தாலும் தகும். என்ன, பேசாமலிருக்கிறாய் சோமி ? நம்மைப்போன்ற பாக்கியவான்கள் யாவரேனும் இருக் கிறார்களா ? சொல்லு.

சிவகாமி : நம்முடைய அன்பும் ஆநந்தமும் நாளுக்கு .

நாள் விருத்தியாகும்படி, கடவுளைப் பிரார்த்திக்கிறேன். உங்களுடன் இருக்குமட்டும் எனக்கு இந்திராணியும் எதிரில்லை. உங்களைவிட்டுப் பிரிந்தால் என்உயிர் போய் விடும்.

விஜயமா : ஏன் பிரியவேண்டும், என் கண்ணாட்டி ? என் கரும்பே ! ஒரு முத்தங் கொடு. ஆ ! ஹா ! இதுவே சம் பூர்ண ஆநந்தம். நானே பாக்கியவான் ! நானே பாக்கிய வான் ! நானேபாக்கி——”

பேசிமுடிவதற்குமுன் ‘ ஓம்.’ என்றாற்போல், கிணு கிணென்று மணிகிலுங்கிற்று. உடனே இருவரும் திடுக்கிட்டு எழுந்தனர். நம்கதாநாயகர் ஒரு தீபத்தைப் பொருத்தினார். மறுபடியும் மணிகிலுங்கவே, சுந்தரம் எதற்காகவோ கூப்பிடுகிறாளுென்றறிந்து, கயிற்றை இழுத்துக் கதவைத்திறந்தார். சுந்தரமும், வீரமாகாளியின் கூட்டாளியான கரிவீரனும் (பழைய சம்மைக்காரன்) உள்ளே வந்தார்கள். அவர்கள் முகங்களைப்பார்த்த நிமிஷத்திலேயே நம்கதாநாயகர் பயந்துவிட்டார் : அவ்வளவு திகிலும் விசநமும் இருப்பதைக் கண்டார். கரிவீரன் தம்காலில்விழுந்து எழுந்தவுடன், அவர், என்ன விசேஷமென்றும், வீரமாகாளி ஏன் வரவில்லையென்றும் விசாரித்தார்.

கரிவீரன் : மகராசா ! வீரமாகாளி அண்ணனைத்தூகித் விடப் போகிறார்கள். ஐயோ ! அண்ணன் இனித்திரும்ப மாட்டான் ; தூக்கிவிடுவார்கள்.” என்று வாய்குழறி அழுது சொன்னான்.

விஜயமா : ஏன் ? என்ன விசேஷம் ? சரியாகச்சொல்லு ; விசநத்தை அடக்கிக்கொள்.

கரிவீரன் : மகராசா ! பந்தலிலே தீயைவைத்துவிட்டு

ஒமும்பொழுது வீரமாகாளி அண்ணனும் வடக்கத்தி யான் ஒருத்தனும் அகப்பட்டுக்கொண்டார்கள். நான் அப்பொழுதே சந்திதானத்திலே தெரியப்படுத்துகிறே னென்று சொன்னேன், கூடாதென்று சாடைகாட்டிவிட் டான் அண்ணன். ஒருநாளேக்கு நல்லமறப்பிள்ளையைப் போல, பேசாமலிருந்தான். மறுநாள் சாயங்காலம் போலீசு துரை நம்மதாயைத் தேடுகிறதாக மலைக்குப் புறப்பட்டார். ஒருவேளை இங்கே வந்திடுவாரென்று பய மோ, என்னவோ தெரியவில்லை; இந்திரன் சந்திரன் வந் தாலும் பருந்துக்கூட்டைக் கண்டுபிடிக்கமுடியுமா? அவர் புறப்பட்டவுடனே, அண்ணன் வாயைத்திறந்து ிட்டான். நம்ம நாச்சியாரை மலைக்காளிக்குப் பலிகொ டுத்தாயிருக்குமென்று சொன்னான். இன்னும் என்ன வெல்லாமோ சொன்னான். நம்ம ஆள்கள் ஒருவரையும் மட்டும் காட்டிக்கொடுக்கவில்லை. துரை எல்லாருமாக மலைக்காளி கோவிலுக்குப்போய்ப்பார்த்தார்கள். அங் கே கொள்ளையன்று இராத்திரி ஆடுவெட்டின இரத்தமும் பின்பக்கத்திலே பொங்கித்தின்ற சாம்பலும் கிடந்தது; அதைப்பார்த்து அண்ணன் சொன்னதை எல்லாரும் நம்பிவிட்டார்கள். போதாக்குறைக்கு, வீரசங்கிலி எங் கிருந்தோ இரண்டு வெள்ளித்துண்டத்தையும் அங்கே கிடந்தகப்பட்டதென்று எடுத்துவந்தான். அதுதான் கால்காப்பென்று வைத்துக்கொண்டார்கள். அன்றைக்கு உதயத்திலேயே வீரசங்கிலித்தேவர் ஏவுதலின்பேரில் ஆறுமுகத்தேவர்வகையில் நாலுபேரைப்பிடித்துஅடை த்துவிட்டார்கள். அண்ணன் சொன்னதின்மேல் வீர சங்கிலித்தேவர் சொந்த ஆள்கள் நாலுபேரையும் பிடித்

தார்கள். ஆக, அண்ணன், வடக்கத்தியான், அவர்கள் நாலுபேர்கள், இவர்கள் நாலுபேர்கள், எல்லாரையும் செஞ்சாலியினைக்கு அனுப்பினார்கள். அப்பொழுதும் சந்நிதானத்திலே சொல்லக்கூடாதென்று சொல்லிவிட்டான். அங்கே ஜெட்ஜிமுன்பு விசாரணையாச்சது. கள் எப் பிரமாணத்துக்குக் கங்குகரையில்லை. கடைசியில் அந்தப்பாவி ஜெட்ஜி அண்ணனையும் வடக்கத்தியானையும் தூக்கிவிடும்படிக்கும், பாக்கிப்பெயரைஎல்லாம் பத்து பத்து வருஷம் கடுங்காவலிடும்படிக்கும் தீர்ப்புச் செய்துவிட்டான். கண்டவர், கேட்டவர் எல்லாரும்கூட இது அநியாயம், இது அநியாயமென்று பேசிக்கொண்டார்கள். நம்ம தாயிங்கிருக்க, அந்தப்பாவிக்குக் கொலை ருசுவாய்விட்டதாம்! அண்ணனைச் சயிலுக்குக்கொண்டு போகும்பொழுதுகூட ஜாடையாகக் கேட்டேன். இங்கே சந்நிதானத்திலே தெரிவிக்கவேண்டாமென்று ஜாடை காட்டிவிட்டான். அண்ணன் பேச்சைமீறி எப்படிவருகிறதென்று அழுதுக்கொண்டிருந்தேன். நேற்றுத் திருத்துறை பொட்டைக்கறுப்பனைக் கண்டேன். அவனுக்கு நேற்றுத்தான் சங்கதிகளெல்லாம் தெரியுமாம். உடனே சந்நிதானத்திலே தெரியப்படுத்தச்சொன்னான். இல்லாவிட்டால் அவனே வருவதாகச் சொன்னான். பிற்பாடு தான் நான் ஒப்புக்கொண்டேன்; அவனுக்குக் கைபோட்டுக் கொடுத்தேன். அதுதான் வந்தேன். ஐயோ! அண்ணனைத் தூக்கிவிடுவார்களே! மகராசாதான் காப்பாற்ற வேண்டும்.” என்று சொல்லி முடித்தான்.

பத்தாவது அதிகாரம்.

தன்வினை தன்னைச் சீரும்.

செஞ்சாலியினைப் பெரிய சிறைச்சாலை ஊருக்கு மூன்று 'மயில்' தூரத்துக்குவெளியே இருக்கின்றது. அதுமிகப் பெரிய கட்டிடம் ; அடுத்த ஜில்லாவுக்குச் செல்லும் பிரதம இராஜபாதை ஓரமாயிருக்கின்றது. சுவர்மேற் சுண்ணாம்புப்பூச்சினி, ஒவ்வொரு செங்கலையுஞ்சுற்றிச் சுண்ணாம்புவரை கீறப்பட்டிருப்பதால், அக்கட்டிடம், சதுரமான பெரிய 'கெம்பு'க் கற்களை வெள்ளியிற் பதித்திருப்பதுபோல் விளங்குகின்றது ; அதைக்கட்டுவதில் மொத்தம் எத்தனை செங்கற்கள் செலவாயினவென்பதை எளிதில், எப்பொழுது வேண்டுமாயினும், கணக்கிட்டு விடலாம்போலிருக்கின்றது. அதன்வெளியே, தென்புறத்தில் உள்ள 'மைதான'த்தில், தூக்குமரம் நிற்கின்றது. தூக்குமரத்தை எல்லோரும் பார்த்திராரென் றெண்ணுகிறோம் : இத்தூக்குமரம் மூன்று பெரிய மரஉத்திரங்களாலானது ; இரண்டுத்திரங்களைச் சுமார் இருபத்தைந்தடி யுயரத்துக்குச் செங்குத்தாய் நிறுத்தியிருக்கின்றது ; இவ்வுத்திரங்களி னிடைவெளி, பத்து அல்லது பதினைந்தடி யிருக்கலாம் ; மூன்றாவது உத்திரம் இவ்விரண்டின் உச்சியில் வைத்துப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றது ; உச்சியுத்திரத்தில் தூக்கிடுங் கயிறுகளை மாட்டுதற்குச் சில 'இருப்புக்கொண்டி' கள்மாட்டப்பட்டிருக்கின்றன ; இம்மூன்றுமரங்களுமாகச்சேர்ந்து, பெரிய பள்ளிக் கூடங்களில் பிள்ளைகள் ஆடுதற்கென்று நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் ஊஞ்சலைப்போலிருக்கின்றன ; ஐந்தாறடித்

தூரத்தில் ஒரு பெரிய மண்மோடிருக்கின்றது ; செங்குத் தாக நிற்கும் இரண்டு கம்பங்களிலும், நடுமத்திக்குமேல், ஒரு பலகையைத் தாங்குதற்கு வேண்டிய தந்திரமொன் று வைக்கப்பட்டிருக்கிறது ; இப்பலகையை வெகு சுளுவாய்த் திடீரென்று கீழேவிழும்படி செய்துவிட லாம். ஒருவனைத் தூக்கிலிடவேண்டுமாயின், இப்பல கையைச் சரியானபடி நிற்கச்செய்து, இதற்கும் மண் மோட்டிற்கும் பாலம்போல் ஒரு பலகையைப் போட்டு, மண்மோட்டின் வழியாகவும் ஊடுபலகை வழியாகவும் தூக்குப்பலகைமேல் அவனைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி, தோள்கள் வரையும் தலையை நன்கு மூடும் ஒரு தொப் பியை அவன் தலையில் மாட்டி, மேல்விட்டத்திலிருந்து தொங்கும் கயிற்றை அவன் கழுத்தில் சுருக்கிட்டுச் சுரு க்கு 'முடிச்சு'ப் பிடரிக்குழியி லிருக்கும்படி வைத்து, பின்பு உடன் சென்று இவ்வளவும் செய்தவன் மண்மோ ட்டிக்குத் திரும்பி ஊடுபலகையை வாங்கிவிட, கீழே நிற்பவனொருவன் தூக்குப்பலகை திடீரெனக் கீழே விழுந்துவிடும்படி இயந்திரத்தைத் திருப்பவே, அதன் மேல் அந்தரத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கும் குற்றவாளி, அடியாதாரமற்றுத் திடீரென ஆகாசத்திற்கொங்க, அவன் சரீரப்பளுவால் இழுக்கப்பட்ட கயிறு நருக்கென்று சுருங்கி யழுத்திப் பிடரியைமுறித்து மூச்சையிறுக்கிச் சில நிமிஷங்களில் மரணத்தை விளைத்துவிடும். பின்பு பக்கத்தில் நிற்கும் வைத்தியர் குற்றவாளியின் உடலைச் சோதித்து உயிர்நீங்கியதை யறுதிப்படுத்தியவுடன், பிணத்தையிறக்கிப் புதைப்பார்கள்.

ஒருநாள் விடியற்காலமுதல் திரளான ஜனங்கள் கூட்

டம் கூட்டமாய்ச் சிறைச்சாலையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் நடக்கும் பேச்சைக் கவனிக்க, மறவரிருவர் மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டாரென்றும், அவர்களில் ஒருவன் மட்டும் 'அப்பீல்' செய்ததில், அவன்தண்டனை ஆயுள் முடியுமளவும் தீவாந்தரமாக மாற்றப்பட்டதென்றும், மற்றவன் 'அப்பீலே' செய்யவில்லையென்றும், அவன் இன்றுகாலை தூக்கிலிடப் படுவானென்றும், அதைப்பார்க்கவே எல்லோரும் செல்வதாகவும் தெரியவரும். அந்தோ ! வீரமாகாளியின் கதியிவ்வாறே ஆயிற்று ? யாமும் கடைசியாக ஒருமுறை அவனைப்பார்க்கச் செல்வோம். தூக்குமரத்தருகே எவரும் நெருங்காதபடி 'துப்பாக்கி'களுடன் செந்தலைப்புலிகள் வேலிபோல் நிற்கின்றனர். ஜனங்களெல்லாம் சற்றுத் தூரத்திலேயே நிற்கின்றார்கள் ; அவர்களுக்குள் நடக்கும் சம்பாஷணைகளில் நவரசங்களு மிருப்பினும், சோகரசமே அதிகம். தூக்குப்பலகை, ஊடுபலகை, கயிறு, எல்லாம் ஆயத்தமாயிருக்கின்றன. தூக்குவோனும் சிறைச்சாலையைத் திரும்பித்திரும்பி நோக்குகிறான் ; தன் மனைவிக்கோர் சீலைவாங்குவதற்கு அவசரமாய் அவன் சந்தைக்குப் போகவேண்டும் ; அதனாற் சிறிது ஆத்திரப்படுகிறான். இக்கொடுமையைக் காணச்சகியாதவன் போல் முகஞ்சிவந்து சூரியனும் கீழ்பால் உதித்தனன். அதிகாலையிலேயே வந்து நெடுநேரமாய் நின்றுக்கொண்டிருக்கும் ஜனங்களிற் சிலர், தங்களைப்போன்ற ஒரு மனிதன் உயிரினும் தங்கள் கால்நோவே பெரிதென மதிக்கத் தொடங்கியும், தங்கள் தங்களுக்குள்ள அவசரவேலைகளை நினைந்து கூறியும், காலதாமசத்தை வெறுப்பாராயி

னர் ; ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ஒரு யுகம்போலிருந்தது ; செந்தலைப் புலிகளுங்கூடத் தங்கள் துப்பாக்கிகளின்மேற் சாய்ந்து, கால் நோவாற்றத் தொடங்கினர். கடைசியில், சிறைச்சாலையிலிருந்து குற்றவாளியின் பவனி புறப்பட்டது : வீரமாகாளித்தேவனை ஒருபுறம் வைத்தியரும் மறுபுறம் சிறைச்சாலை அதிகாரியுமாகப் பிடித்துக்கொண்டு வந்தனர் ; அவர்களுக்கு முன்னும் பின்னும் துப்பாக்கிகளுடன் காவலாளிகள் சென்றனர் ; அவன் கைகள் பின்புறம் தளைக்கப்பட்டிருந்தன ; கால்விலங்கு நடத்தற்பொருட்டுச் சிறிது தளர்வாய் மேலே தூக்கப் பட்டிருந்தது. அவன் முகத்தில் விசனக்குறியேனும், பயக்குறியேனும் இல்லவே இல்லை ; அவன் தீரத்தையும் விடைபோன்ற நடையையும் கண்டு, எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டனர் ; தூக்குமரத்தைப் பார்த்தவுடன் அவன் முகத்திற் சிறிது புன்சிரிப்புண்டாயிற்று ; சூழ்ந்து துப்பாக்கியுடன் நிற்கும் போலீஸ்காரரைப் பார்த்தவுடன், அவன் வாய்விட்டுச் சிரித்து, “அண்ணன்மாரே ! உங்கள் பெரியதுரைக்குச் சலாம் சொல்லுங்கள். நான் போய் வருகிறேன் ” என்று சொன்னான். பின்பு தூக்குபவனைக் கண்டவுடன், “அண்ணே ! சுகமா ? மதினியாரை நான் விசாரித்ததாகச் சொல்லண்ணே ” என்று பரிகாசஞ் செய்தான். பின்பு அவனை மண்மோட்டின்மேற் கொண்டு போனார்கள். அப்பொழுது, குதிரையொன்று நாற்காற் பாய்ச்சலாக வருவதுபோல் படர் படரென்ற சத்தங்கேட்டது. நிச்சயத்தமாயிருந்த இடத்தில் இச்சத்தங்கேட்டவுடனே, யாவரும் செவிகொடுத்துச் சிறிதுற்றுக்கேட்டனர். இதற்குள் நாக்கை வெளியேதள்ளிப் பெருமூச்

செறியும் ஒரு பெரிய வெள்ளைக்குதிரை சிறைச்சாலைப் பக்கத்திலிருந்து தூக்குமரத்தை நோக்கி யோடிவந்தது. அதன்மேல்வடியும் வியர்வையாறே, கிளம்புந் தூளியைத் தணித்துவிடப் போதும்போலிருந்தது. அக்குதிரை யின்மேலிருந்த துரை தம்வலதுகையில் தொப்பியைத் தூக்கி உயர்த்திப்பிடித்து வீசிக்கொண்டு, “ஸ்டாப் ; ஸ்டாப்” என்று தம்மாலியன்றமட்டும் உரத்துக் கூவிக் கொண்டே வந்தார். தூக்குமரத்தடியேவந்து அவரிற்ங் கியவுடன், அவரும் அவர் குதிரையும் அப்படியே கீழே விழுந்து விடுவதுபோல் நடுங்கினார்கள். சிறிதுபேசுமளவு களைப்புத் தீர்ந்தவுடன் அவர் சிறைச்சாலை யதிகாரியிடம் ஏதோ சிலவார்த்தைகள் இங்கிலீஷில் சொன்னார் ; வெகு ஆச்சரியத்தோடும் களிப்போடும் வீரமாகாளியைக் கண் மூடாது நோக்கி, நோக்கி, மற்றவர்களுடன் இங் கிலீஷில் பேசினார். பின்பு அவன் சிறைச்சாலைக்குத் திரும்பவும் கொண்டுபோகப்பட்டான். சூரியனும் அப் போதே தன்கோபம் தணிந்தான்போற் சிவப்புமாறி மேற்செல்வானாயினான். நடந்தது இன்னதென்று அறியாத ஜனங்களெல்லாம், யுத்திபுத்திக்குத் தோன்றியவாறு பேசிக்கொண்டு ஊரைநோக்கித் திரும்புவாராயினர் ; தாம் பார்க்கவந்த வேடிக்கை நடக்கவில்லையே என்று சிலர்க்கு மறக்கசப்பு முண்டு.

கரிவீரன் கூறியதைக் கேட்டநிமிஷமே நம் கதாநாயகர் வீரமாகாளியைக் காப்பாற்றப் புறப்பட்டார். இவ் விஷயத்தில் சிறிதும் மறத்திகைப்பில்லை. தாம் கூறப் போவதை ருசுச்செய்தற் பொருட்டும், வேறுவித ஏற் பாட்டுக்குச் சௌகரியமின்றியும், சிவகாமியையும் தம்

முடன் அழைத்துச்செல்லவேண்டியதாயிற்று. சற்று நேரத்துக்குமுன் குதிகொண்டு கொந்தளித்த ஆந்தத்தின் ஸ்தானத்தில் கவலையும் பயமும் அவமானமும் இப்பொழுது கதித்தோங்கு மந்தோடு, அவர், சுந்தரத்தையும் சிவகாமியையும் அழைத்துக்கொண்டு கரிவீரன் பின் செல்வாராயினர். சிவகாமியோ, முன்னிலும் பதின்மடங்கு துயரத்தில் மூழ்கினாள் ; சுந்தரம், அவர் செய்யச்செல்வது முற்றிலும் தவறென்றும், இன்றில்லாவிடின் என்றாயினு மொருநாள் வீரமாகாளி தூக்குமரத்துக்கே உரியவனாதலின், சும்மா இருந்துவிடுவதே நலமென்றும், ஆனால் தன் 'மகராஜா' சென்றவிடம் ஏதேயாயினும் தானும் அங்குச் செல்ல ஆயத்தமாயிருப்பதாயும், பலவாறு முணுமுணுத்துக்கொண்டு, மூட்டையும்தலையுமாகச் சென்றான். ஒருநாளிரவு பத்துமணிக்கு அவர்கள் செஞ்சாலியினை வந்து சேர்ந்தனர். உடனே நம்கதாநாயகர்தம் நண்பரான ஒரு நியாயதூரந்தரர் வீட்டுக்குச் சென்று, நித்திரையிலிருந்த அவரை யெழுப்பி, அவர் பிரமித்துக்கேட்கச் சகல சங்கதிகளையும் சொன்னார். மறுநாள் காலை யிலே வீரமாகாளியைத் தூக்கிலிடப்போவதை அந்நண்பர் அறிந்திருந்ததால், போஜனம் செய்யக்கூடத் தாமசியாமல், இருவரும் சிவகாமியை அழைத்துக்கொண்டு ஜில்லா 'கலெக்டர் பங்களா'வுக்குச் சென்றனர். அங்கே விசாரித்ததில், துரை, பத்து 'மயிலு'க் கப்பாலுள்ள பூனைக்காவுருக்குப் போயிருப்பதாகத் தெரியவந்தது. வண்டியை விரட்டி விரட்டி வைகறை நாலுமணி சுமாருக்கு அவ்வூரை யடைந்தனர். 'டேரா'வில் நித்திரையாயிருந்த துரையை எழுப்புவது மிக அரிதாயிருந்தது ; பின்பு

என்ன நேர்ந்தாலும் சரியென்று துணிந்து, நம்கதாநாயகர் ஓலமிட்டழைத்தார். மிகக் கோபமாய் வாயில்வந்த படி திட்டிக்கொண்டு துப்பாக்கியும் கையுமாய் எழுந்திருந்த துரை, உண்மையை அறிந்து, சங்கதிகளை ஆதிரையோடந்தம் கேட்டு, உடனே தம் குதிரையின்மேலேறிக் கொண்டு செஞ்சாலியினைச் சிறைச்சாலையை நோக்கி வேகமாய்ச் சென்றார். பின் நடந்ததைக் கூறியாயிற்று.

நிகழ்ந்த விஷயங்களெல்லாம் சென்னை 'ஹைகோர்ட்'க்குத் தெரிவிக்கப்பட்டன. அவர்கள், ஆதிரையோடந்தம் இக் 'கேசு'ல் நடந்த விசாரணைகளையும், குற்றச்சாட்டுக்களையும், தீர்ப்புக்களையும் முற்றும் 'ரத்து'ச் செய்து, தண்டனையடைந்து சிறையிலிருப்பவர்களை யெல்லாம் உடனே விட்டுவிடும்படிக்கும், அடியிலிருந்து ஜில்லா 'கலெக்டரே' புனர் விசாரணை செய்யும்படிக்கும் கட்டளை யிட்டனர். இதற்குள் வீரமாகாளியைத் தூக்கிவிடும்படி உத்திரவளித்த நியாயாதிபதி, 'ரஜா' வெடுத்துக் கொண்டு இங்கிலாந்துக்குப் போய்விட்டார். வெட்கம் பொறுக்காது தாமே அவ்வாறு சென்றனரென்று சிலரும், 'சர்க்காரி'லிருந்து இரகசியமாய்வந்த உத்திரவினால் அங்ஙனஞ் சென்றாரென்றும், இனி இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வராரென்றும் சிலரும் பேசிக்கொண்டார்கள். உண்மையெவ்வாறிருப்பினும், புனர்விசாரணையாகிக் 'கேசு' 'ஸெஷன்ஸ் கோர்ட்' முன்வரும்பொழுது வேரோர் நியாயாதிபதி அச்சபையில் வீற்றிருந்தார்.

இரண்டாமுறை 'கேசு' விசாரணைக்கு வந்தபொழுது, நம்கதாநாயகர், சுதந்தர வயதுவராத ஒரு பெண்ணை அவளுக்குரிய காவலினின்றும் கெட்ட எண்ணத்தோடு கடத்

தியதற்கும், கொள்ளைக்கு உடந்தையாயிருந்ததற்கும், அக்கொள்ளையில் இருவருக்குக் கடுங்காயமும், வீட்டில் நெருப்பிடலும் நேர்ந்ததற்கும் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டார். வீரமாகாளியும் வடக்கத்தியானும் மட்டும் அவருடன் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டார்கள். பொட்டைக்கறுப்பன் சம்பந்தம் வெளிப்பட்டும், அவனாயினும், அவன் கூட்டாளிகளில் எவனாயினும், கொள்ளைபோன சொத்தில் எதாயினும், அகப்படவேயில்லை. தன்னுடன், குற்றவாளிகள் கொட்டடியில் நிற்கும் நம்கதாநாயகரைப் பார்க்கப் பார்க்க, வீரமாகாளிக்குண்டான கோபத்துக்கும் மனக்கசப்புக்கும் எல்லையில்லை. புருஷசிம்மம் போன்ற அவர், கையில் விலங்குடன் அக்கொட்டடியில் கீழ்நோக்கி நிற்கும் பரிதாபத்தை ஒருவரும் தலைநிமிர்த்துப்பார்க்கத் துணியவில்லை. அவரைக் குற்றஞ்சாட்டித் தம் கடமையைச் செலுத்தும் உத்தியோகஸ்தர்களுங்கூட மனம் நொந்து வருந்தினர். நியாயாதிபதியே மட்டுக்கு மிஞ்சிய அநுதாபங் காட்டினாரெனின், பிறரைச் சொல்வதெவன்? பிரபலமான 'வக்கீல்'கள் நால்வர் அவருக்காகப் பணமின்றிப் பேசினர். அவர் நல்லொழுக்கத்தையும் உயர்குணத்தையும் பற்றிப் பல கனதனவான்கள் வந்து புகழ்ந்துரைத்தனர்; சென்னையிலிருந்து இரண்டுபெரிய துரைகள் வந்து அவரை மெய்ச்சிப் புகழ்ந்தனர். அவர் குற்றவாளியா என்று அவரை நியாயாதிபதி கேட்டபொழுது, அவர்தலையை நிமிர்க்காது, மிக்க தாழ்மையுடனும் விசந்ததுடனும், "ஆம்; நான் குற்றவாளியே; என்னுடன் நிற்பவர் என்னால் கெட்டவர்களே; என்னையே அவர்கள் குற்றத்துக்கும் தண்டிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஆனால் என் எதிரிசெல்வத்தைக்கண்டு அழுக்காறுற்றே
 னும் பணவாசைப் பேய்பிடித்தேனும் நான் இவ்வாறு
 ஒழுகியதாக ஒருவரும் சொப்பனத்திலும் எண்ணவேண்
 டாம்” என்று கூறி நின்றார். “இல்லை, துரைகளே! நா
 னில்லாவிட்டால் மகராசா ஒன்றுமே நினைத்திருக்கமாட்
 டார்கள். என்னுல்தான் இவ்வளவும் வந்தது. நானே
 அவர்களைத் தூண்டினேன். கொள்ளையிடுவது அவர்க
 ளுக்கு விருப்பமுமில்லை, அவர்கள் ஒப்பவுமில்லை. வெட்
 டிக் காயத்துக்கும் நெருப்பு வைத்ததற்கும் நானே உத்
 தரவாதி. அவர்களுக்கு இப்படி நடக்குமென்று தெரிய
 வே தெரியாது. இப்படியொன்றும் நடத்தக்கூடாதென்
 னு கண்டிப்பாய்க் கட்டளையிட்டிருந்தார்கள். அவர்க
 ளைக் கெடுத்ததெல்லாம் நானே. என்னைத்தான் தண்டிக்க
 வேண்டும்; அவர்கள் ஒரு குற்றமுமே செய்யவில்லை”
 என்றான் வீரமாகாளி. ‘வீரசங்கிவித்தேவர் வேலையாட்
 கள் நால்வர் கொள்ளையிற் சம்பந்தப்பட்டவர்களென்று
 ஏன் முன்பு கூறினாய்’ என்று கேட்டதற்கு, அதிற் சிறிது
 மே கலக்காத நால்வரை அவர் அநியாயமாய்ச் சேர்த்
 துப் பிடித்தடைத்ததால், தானும் பழிக்குப்பழி வாங்
 கும்பொருட்டு அவர் ஆட்கள் நால்வரைப்பிடித்தடைக்
 கும்படி செய்ததாகச் சொன்னான். வடக்கத்தியான் இப்
 பொழுதும் வாய்திறக்கவேயில்லை. அவன் ஊர் பெயர்
 முதலியவற்றையும் முன்னொருமுறை மூன்றுவருஷம்
 சிறையிலிருந்ததையும் பற்றிச் சென்னைநகர்ப் ‘போலீ
 சுத்தியோகஸ்தர்’ ஒருவர் கூறியதையே முன் விசாரணை
 யிற்போல ஒப்புக்கொண்டார்கள். நம் கதாநாயகர் அவ்
 வாறு கூறினும், அவர் ‘வக்கீல்கள்,’ அவர் குற்றத்தை

இலகுப்படுத்தித் தண்டனையைக் குறைக்குமாறு சில சாக்ஷிகளை விசாரித்தார்கள். சிவகாமி, 'சர்க்கார்' பக்கத்துச் சாக்ஷியாக, அதாவது நம் கதாநாயகரைக் குற்றவாளியாக ரூசுப்படுத்தும் சாக்ஷியாக விசாரிக்கப்பட்டாள் ! அவள் படியேறிப் பிரமாணஞ் செய்தவுடன், அவள் திவ்ய அழகையும், மாசுபடிந்து வாடிய மேனியையும், இராப்பகல் அழுதலினால் சிவந்து வீங்கிய கண்களையும், பயத்தினாலும் சோகத்தினாலும் அவள் மெல்லிய உதிகளும் கால்கைகளும் பதறுவதையும், தானாகப் பெருகும் கண்ணீரை அடக்கிக்கொள்ள அவள் படும் கஷ்டத்தையும், அந்த நியாயசபையிலுள்ளார் யாவரும் கண்டு பரிதபித்தனர். நியாயாதிபதி ஒரு நாற்காலி கொடுத்து அவளை யுட்கார்ந்துகொள்ளும்படி சொன்னார். நம் கதாநாயகர் அவளைத் தலையெடுத்துப் பார்க்கவே யில்லை ; அவளும் அவர் நிற்குமிடத்தை நோக்க அஞ்சினாள். முதலிற் சிறிது பயத்தாலும் பதற்றத்தாலும் அவள் வாய்க்குழறி மெதுவாய்ப் பேசினாள் ; ஆனால் வரவரப் பரபரப்பும், மன ஏக்கத்தாலுண்டான தைரியமும் மேலிட்டு, மண்ணையும் கல்லையும் உருக்கவல்ல குரலில், நியாயாதிபதி, 'வக்கீல்'கள் முதலிய எல்லோரும் சித்திரப் பதுமைகள்போல் பிரமித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருக்க, அவரறியாமலே நம் கதாநாயகர் மனத்தில் ஒருவித மகிழ்ச்சியும் கர்வமும் உண்டாக, கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலுரைக்கவந்த சாக்ஷியே தான் என்பதைத் தானும் மறந்து பிறரையும் மறக்கச்செய்து, கடல்மடை திறந்தாற்போல் பிரசங்கஞ் செய்யலானாள் : — "தருமதுரைகளை ! நாளை ஒரு ஏழை மறப்பெண் ; இந்தப்பெரிய

“நியாயசபை நடுவேவருதற்கும் பேசுதற்கும், சாதி, பால், பயிற்சி, பருவம் முதலிய எல்லா விதத்தானும் தகுதியற்றவள். ஆயினும் நான் திருவருள் இங்கென்னைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தியிருக்கின்றது. இச்சபையார் என்னைச் சாக்ஷியாகவே அழைத்து இப்பொழுதென்னைச் சாக்ஷியாகவே பாவிக்கின்றனர். ஆனால் என்மநச் சாக்ஷி முன்னிலையில் யானொருத்தியே இந்தக் ‘கேசில்’ குற்றவாளி. தருமதுரைகளே ! நன்கு ஆலோசியுங்கள் ; யானில்லாவிடின் இக்குற்றம் நேர்ந்திருக்குமோ ? யானும் என்னுதரும் குழந்தைப் பருவமுதல் தோழர்கள். இப்பாழான பாவியுடலைமட்டும் எனக்கு எந்தாய்தந்தையர் அளித்தனரேயன்றி, பகுத்தறிவிற்கிறந்த மானிட ஜன்மத்தைக்குறிக்கும் மற்ற யாவற்றிற்கும் என்னுதரே தாயும் தந்தையும். நாயனார் வாக்கு உண்மையாயின், இப்பொழுது நான் பெய்யென்றால் மழை பெய்யவேண்டும். ஏனெனின், எனக்கு நன்கு புத்திதெரிந்தநாள்முதல், அவரையே தெய்வமாகப் பாவித்து என் மனத்தில் நான் பூஜ்யதை செய்துவருகிறேன். அவர்மாட்டு எனக்குள்ள காதலுக்கும் விசுவாசத்துக்கும் பக்திக்கும் இவ்வுலகில் எங்குமே இணைகிடையாதென்று நான் நிச்சயமாகக் கூறுவேன். காதலின்னதென்று அறியாப் பருவத்திலேயே அவர் அழகும் அன்பும் நடவடிக்கைகளும் என் மனத்தைச் சூறையாடிவிட்டன. என் காதலைக்கண்டே அவரும் என்மேற் காதலானார். என்னிலும் அதிக அழகு வாய்ந்தவர்களும், என்னிலும் அதிகமாகக் கல்விப்பயிற்சி முதலியன வாய்ந்தவர்களும் அவருக்கு எத்தனையோபேர் கிடைத்திருப்பார்கள் ; ஆனால் காதல் விஷ

“யத்தில் மட்டும் என்னிலும் மிக்கவர் ஒருபொழுதுமே கிடைத்திரார். இந்தப்பாழான என் காதலே அவரை பிக்கோலம் கண்டது. தருமதுரைகளே ! அவரது அரிய குணங்களை நீங்கள் ஒருவரும் அறியீர்கள். அவரளவு மநிறைவும், சாந்தமும், பொறுமையும், உதாரமும், நுண்ணறிவும், உறுதிப்பாடும் உள்ளார் தூர்லபமே. ஆகவே, ஜமீன் போய்விட்டதால் அவர் சிறிதுமே மநங்கவன் றிருக்கமாட்டார் ; அதை ஒரு துரும்பாக நினைக்கவல்லவர். ஜமீன் அவருக்குக் கிடையாதது, ஜமீன்குடிகளின் தூர்அதிஷ்டமென்று கூறவேண்டுமேயன்றி அவர் தூர்அதிஷ்டமென்று கூறுதல் பொருந்தாது. தமக்கு வேண்டிய பொருளை அவர் எளிதில் சம்பாதித்துக்கொள்ள வல்லவரே. அப்படியே அவருக்கு டிப்டிக்லெக்டர் உத்தியோகமும் ஆயிற்று. ஆனால் பாவியேன் தூர்அதிஷ்டத்தால் முதலில் ஜமீன் தவறியதுபோல், பின்பும் எல்லாம் கோணலாயிற்று. அந்தப்பாவி என்னைக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ள விரும்ப, என் மூடத் தாய்தந்தையரும் பணவாசையால் அதற்கிசைந்தனர். நான் உண்மையுள்ள மகளெனின், அவர்கள் நிச்சயித்த மணத்துக்குடம்பட்டிருக்கவேண்டும் ; என் காதலருக்கு உண்மையுள்ளவளெனின், அப்பொழுதே உயிரைத் துறந்திருக்கவேண்டும் ; இரண்டுமில்லாத பாவியாதலின், என் சுகத்தைபே பெரிதெனக்கருதி என்னாயகரைத் தீவழியிற் புகுத்திக் கெடுத்தேன். என் முறையீடுகளினாலும் சாகசத்தினாலும் அவர் மதிமயங்கித் தம் நிறையழிந்தார். இல்லாவிடின், இவ்வுலகெலாம் கிடைப்பதாயிருப்பினும் அவர் ஒருபொழுதும் தீச்செயலொன்றை நினைந்திருக்க

“வேமாட்டார். நானே கதவைத்திறந்து, போலிக்கூச்ச விட்டுவிட்டு, அவரிடம் வெகு ஆவலாய்ச் சென்றேன் ; தலைநோவென்று பொய்யுரைத்து அவரிடம் செல்லுமாறு வீட்டிற்குத் திரும்பியதும் நானே ; என்னிஷ்டமில்லா விடின் எவராலும் என்னைக் கடத்திக்கொண்டுபோயிருக் கமுடியாது. ஆதலின், நானே அவரைக் கெடுத்தவன் ; என்பொருட்டே இக்கொள்ளை நடந்ததும், அவருக்கு இவ்விதத் துன்பங்கள் நேர்ந்ததும். நானொருத்தியில்லா விடின், அவர் இதற்குமுன் நல்லபாக்கியவதி ஒருத்தி யை மணந்துகொண்டு, கிருஷ்ண ஜில்லாவில் டிப்டி கலெக்டராயிருந்திருப்பார். ஆதலின், தருமதுரைகளே ! பண்டம் ஒருபக்கம் பழியொருபக்கமாகத் தீர்ப்புச்செய் யாது, நன்கு ஆலோசித்து என்னையே தண்டியுங்கள். அல்லது அவரைத் தண்டிப்பதாயிருப்பின், அவரளவு என்னையும் தண்டித்து என்னையும் அவருடன் சிறைச் சாலைக்கனுப்புங்கள். தருமதுரைகளே ! ஒரு கணமேனும் என்னுதரை யான் பிரிந்திருக்கச் சகியேன். தங்கள் மக ளுக்கு எனக்கு நேர்ந்த கதி நேர்ந்தால் எப்பாடு படுவா ளென்பதை நினைந்து, என்மேற் கிருபை செய்யுங்கள். அங்ஙனமின்றி, என்னுதரைச் சிறையில் வைத்து, என் னை யென் கொடிய தாய் தந்தையரிடம் அனுப்பி, மறுபடியும் அந்தப்பாவி முகத்தைப்பார்க்கச் செய்வீர்களா யின், நான் தற்கொலைசெய்துகொள்வது நிச்சயம் ; அப் பாவம் உங்களையே சூழும். தருமதுரைகளே ! இவ்வளவு யௌவனத்திலேயே இவ்வளவு துர்அதிஷ்டத்துக்கும் உள்ளாகி, ஆருயிர்க் காதலரையும் இக்கோலங்கண்ட இந்தப் பானியின்மேற் சிறிது கருணைசெய்யுங்கள் ; கரு

“கணசெய்யுங்கள் ; கடவுள் உங்களுக்குக் கைம்மாறளிப்பார்” என்று கூறி முடித்தாள்.

அவள்பேசி முடிந்தபின் சில நிமிஷங்களுக்கு நியாயசபை முழுதும் நிச்சப்தமாயிருந்தது ; யாவரும் இமைகொட்டாது, இன்னும் ஒருகால் பேச வாய்திறப்பாளோவென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். பின்பு நியாயாதிபதி பெருமூச்செறிந்துவிட்டு, அடுத்த சாக்ஷியைக் கூப்பிடச்சொன்னார். இரண்டாவது நாள் சாக்ஷிகளெல்லாம் விசாரித்து முடிந்தவுடன், நம் கதாநாயகருக்காக ‘வக்கீல்’ கள் வெகுநேரம் வாதாடினர். கடைசியில் நியாயாதிபதி ‘அசேஷர்’ ளுக்குக் ‘கேசின்’ நியாயத்தையும் தாரதம்மியத்தையும் எடுத்துரைத்து அவர்கள் அபிப்பிராயத்தை வினவ, அவர்கள் சிறிதுநேரம் ஆலோசித்தபின்னர், முதற்கைதியாகிய நம் கதாநாயகர் ‘மைநரை’ க் கடத்திய குற்றத்துக்கும் கொள்ளைக்கு உடந்தையாயிருந்த குற்றத்துக்குமே பாத்தியதைப்பட்டவரென்றும், மற்ற இருவரும் எல்லாக் குற்றங்களுக்கு முரியவரென்றும், முதற்கைதி நியாயாதிபதியின் இரக்கத்துக்கு நற்பாத்திரரென்றும் அபிப்பிராயம் கொடுத்தார்கள்.

பின்பு நியாயாதிபதி நம் கதாநாயகரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு பேசினார் :—“கொட்டடியில் நிற்கும் கைதியே! நீ சட்டமுறைப்படி, கொள்ளையில் கடுங்காயம் நேர்ந்ததற்கும் நெருப்பிட்டதற்கும் பாத்தியப்பட்டவனேயாயினும், நானும் ‘அசேஷர்’ களைப் போலவே அபிப்பிராயப்படுகிறேன். விரோதத்தாலும் பணவாசையாலுமின்றி, உன் காதல் வயப்பட்டு மதிமயங்கி

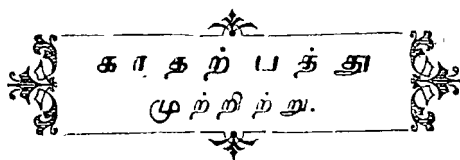
“நீ விரும்பியவனைக் கடத்துதற் பொருட்டு நீ கொள்
 னைக்கு உடன்பட்டாயென்று நீ கூறியதையும், நான்
 முற்றிலும் நம்புகிறேன். இக்காதல் வெகுவருஷங்களாக
 உன் மனத்தில் வேரூன்றியிருந்திருக்கின்றது ; நீயோ
 யௌவன புருஷன் ; சொற்பநானைக்குமுன் வரையும்
 மிக்க உந்நதபதவியிலிருந்தவன் ; திடீரென்று நீ யுன்
 ஸ்தானத்தை யிழந்ததுமன்றி உன் காதலியையும் இழக்க
 நேர்ந்தது மிகப் பரிதபிக்கத்தக்கதே. சாதாரண மனி
 தர்களால் எளிதில் பொறுத்தற்கரிதென்றே சொல்ல
 லாம். அன்றியும் கொள்ளைமுதலிய குற்றங்களொன்று
 மே நடவாமல், நீ யுன்காதலியை அடைய உன்னாலியன்
 றமட்டும் முயற்சித்து, அது முடியாதென்றறிந்த பின்ன
 ரே அதற்கிசைந்திருக்கிறாயென்று தெரியவருகின்றது.
 ஆயினும் நீ கேவலம் மூடனல்ல ; உன்னுடன் நிற்பவரும்
 நீயும் ஒரு சாதியினராயினும், உனக்கும் அவர்களுக்கும்
 எவ்வளவோ வித்தியாச முண்டு. நீ நன்று படித்துத் தேறி
 யவன் ; நன்மைதீமை யறிந்தவன் ; ஒழுக்கத்தின் தரா
 தரம் உனக்கு நன்கு தெரிந்திருத்தல்வேண்டும். யௌவ
 ன புருஷர்கள், காதலால் அநேக தீச்செயல்கள் நற்செ
 யல்களாய் விடும் என்று நம்புவதுண்டு ; காதலிலும், யுத்
 தத்திலும், நியாயம் அநியாயமென்பது கிடையாதென்று
 பழமொழி யொன்றுண்டு. அவ்வாறு நம்புபவர்களுங்
 கூட நீ செய்தவற்றைப்போன்ற செய்கைகள் சரியென்
 றுரையார். ஒருவன் தன்காதற்பொருட்டு மற்றொருவன்
 சொத்தைப் பறித்தலும், எதிர்த்தாரை யடித்துக் காயப்
 படுத்தலும், வீட்டில் நெருப்பிடுதலும், நியாயமானவை
 யென்று எவருமே கூறார். இவ்வளவு படித்துத்தேர்ந்த நீ,

“உன் படிப்பையெல்லாம் ஏட்டுச்சுரைக்காயாக்கிவிட்டு, இவ்வாறு ஒழுகியது மிக விசனிக்கத்தக்கதே. உன் செய்கையால் சாதாரண ஜனங்களுக்குப் படிப்பிலுள்ள நம்பிக்கையும் பக்தியும் கூடப்போய்விடும். மூடர்களிலும் கற்றறிந்தவர் கிரமந்தவருது யாவருக்கும் முன் மாதிரியாக ஒழுகவேண்டுவது எவ்வளவு ஆவசியக மென்பதை நீ சிறிதுமே நினைத்திலேபோலத் தோன்றுகின்றது. இவ்வுலகம், ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் மனோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வதற்கேற்ற பண்டசாலையன்மென்பதையும் ; அவ்வண்ணம் நிறைவேற்றிக்கொள்ளக் கோடிப்பெயர்களில் ஒருவனுக்குக்கூட முழுவதும் வாய்க்காததுமன்றி, பெரும்பாலார் எத்தனையோ செளகரியங்களும், சுகங்களும், அத்தியாவசியகமென்று நினைக்கும் பொருள்களும், உயிர்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத போஜன பாணதிகளும் கூடக் கிட்டாது தவித்து வருத்தமுற்று, உள்ளதில் திருப்தியடைந்து, பொறுமையாலும் தற்பயிற்சியினாலும் உயிர்தரித்து வாழவேண்டிய கடுமையான பரிசோதனைச்சாலை இது என்பதையும் ; ஒவ்வொருவனும் தனக்குரியதென்று நினைப்பதையெல்லாம் தானே நேர்வழியினதல் தீவழியினதல் எடுத்துக்கொள்ளவும், தனக்கு நேர்ந்தகுறை தகாததென்று தான் நினைத்தால் தானே யதைத் தன் மனப்படி எங்ஙனமாயினும் சீர்திருத்திக்கொள்ளவும், இவ்விதச் செய்கைகளில் தன்னயமே முதற்காரியமென்று கருதவும் தொடங்கிவிடின், இவ்வுலகம், முற்றும் நாகரிகமற்றுப் புலிகள் வாழும் காட்டிலும் கேடாய் விடுமென்பதையும், நீ படித்திருந்தும் கருதிலையென்பது தோன்றுகின்றது. ஆயி

“னும் உன் கல்விப்பயிற்சியும், இதுகாறுமுள்ள நல்லொழுக்கமும் நற்சகவாசமும், முற்றுமே பாழாய்ப்போகாமல், கடைசியிலேனும் சிறிது கையுதவி, அழுக்கினுள்ள மாணிக்கத்தைப்போன்ற இரண்டாவது கைதி, உன் காதற் சுகத்தைத் தன் உயிரினும் பெரிதாகப் பாவித்து அதைக் கெடுப்பதினும் தன்னுயிரையே விட்டுவிடத் துணிந்தபொழுது, நீயாகவே வெளிப்பட்டு அவனைக் காப்பாற்றி உனக்குரிய தண்டனைக்கு அஞ்சாது அதைத் தக்கதெனத் தேடும்படி செய்தது, மிகக் கொண்டாடத்தக்கதே. உன் ஒழுக்கத்தையும் குணத்தையும்பற்றி எத்தனையோ பெரிய கனவான்கள் வந்து புகழ்ந்து கூறியிருக்கின்றனர் ; உன் காதலி கூறியமொழிகளும், இரண்டாவது கைதி உன்மேற்கொண்டு காட்டிய பக்தி விசுவாசமும் உன் உயர்குணத்தை நன்கு விளக்குகின்றன. உன் ‘வக்கீல்’களும் உன்பொருட்டு அதி சாமர்த்தியமாகவும் உருக்கமாகவும் மன்றாடியிருக்கிறார்கள். இக்குற்றங்களைச் செய்ததில் உன் உள்ளக்கருத்தும், உன் இளமையும், நீ இதுவரையுமிருந்த பதவியும், நான் நன்று கவனிக்கத்தக்கனவேயாயினும், உன்பொருட்டு நான் மிக்க பரிதாபத்தையுடையவனாயினும், என் ஸ்தானத்தால் நான் என் மனச்சாக்ஷிக்கும், உனக்கும், உலகத்துக்கும், கடவுளுக்கும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அக்கடமையை நான் செலுத்தவேண்டும்” என்றுகூறி, அவர்மேல் ருசுவான இரண்டு குற்றங்களுக்குமாக நம் கதாநாயகருக்கு ஐந்துவருஷம் சிறை விதித்தார். மற்ற இரண்டு கைதிகளும் ‘பழைய ஆசாமி’களாதலின், அவர்களில் ஒவ்வொருவனுக்கும் பதினாலு வருஷம் சிறையும், அதில்

மூன்றுமாதம் இருட்டறைச் சிறையும் விதித்தார்.

தமக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டனையைக் கேட்டவுடன் நம் கதாநாயகர் சிறிதுநேரம் கீழ்நோக்கியே நின்று, பின்பு தம் கண்ணீரைத்துடைத்து விசனத்தை யடக்கிக்கொண்டு, நியாயாதிபதியை நோக்கி, “தருமதுரைகளே! என்னை யிவ்வளவு கருணையுடன் நடத்தியதற்கு நான் என் மநப்பூர்வமாய் வந்தனமளிக்கிறேன். நான் சிறைச்சாலை சென்றபின், என் காதலி இங்கே கூறிய படி நடத்திவிடுவாள். அவளுக்கு மானச்சேதமேனும் உயிர்ச்சேதமேனும் வராதபடி ஒரு ஏற்பாடுசெய்யத் தங்களை மிகவும் தாழ்மையாய்ப் பிரார்த்திக்கிறேன்” என்று கூறினர். இதற்கு நியாயாதிபதி வாய்திறந்து ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லையாயினும், அவர் முகம், அவர் மனத்திலும் அப்படிப்பட்ட எண்ணமிருப்பதைத் தெரிவித்தது. உடனே காவலாளர் கைதிகளைச் சிறைச்சாலைக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

விஜயமார் த்தாண்டம் :

கற்புப்பத்து.

“ பெண்ணீர் பெருந்தகீச யாவுள கற்பென்னுந்
தீண்மையுண் டாகப் பெறின்.”—தீருக்குறள்.

முதலாவது அதிகாரம்.

ஆடுபிழைத்தால் ஆட்டுமையீர்தான் தருவார்யார் ?

நியாயசபைக்கு வெளியே, ஒருமரத்தடியிலே, தெய்வத்
தைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, பதைபதைக்கின்ற நெஞ்
சத்துடன் சிவகாமி யுட்கார்ந்திருந்தாள் ; சிறிதுதூரத்
தில் ஒரு கல்லின்மேற் சுந்தரமும் துணையாக இருந்தான்.
வழியே செல்பவர் அவளைச் சுட்டிக்காட்டி ஒருவரோ
டொருவர் மெதுவாய்ப்பேசிப் பரிதபித்துக்கொண்டு செ
ன்றனர். அவளது கரைகடந்த சோகத்தினூடே ஒரு
வரும் வாதாடி யவளைத் துன்புறுத்தத் துணியவில்லை ;
வழியே செல்லும் சில கோழைமனக் கிழவிகளும் வேறு
சிலரும் மட்டும், “ ஐயோ ! பாவம் ! சுவாமி உனக்கிரங்
குவார் ; அழாதே, அம்மா, அழாதே ” என்று ஆறுதலா
கப் பேசிக்கொண்டே போயினர். சுந்தரம், ‘கேசு’ முடி
வையறியும்பொருட்டு, அடிக்கடி நியாயசபைக்குப்

போவதும் வருவதுமாக இருந்தான். இவ்வாறு ஒரு முறைபோய் வந்தபின், அவனும் நம்கதாநாயகியும் ஒரு வேளை தங்கள் எஜமானரைத் தண்டித்துவிட்டா லென் செய்வதென்று பேசிக்கொண்டிருக்கையில், நியாயாதிபதி தம் குதிரைவண்டியிற் சென்றார். அவரைக் கண்டவு டன் நியாயசபையை நோக்கவே, சபைகலைந்து எல்லோ ரும் வெளியே வந்துகொண்டிருந்தனர். உடனே சுந்தரம் ஓடிப்போய் விசாரிக்கலானான். இதனிடையே, நியாய சபையிலிருந்துவந்த ஒரு சேவகன், சிவகாமியைப்பார்த் து, “அம்மா ! உன்விதி யிப்படியாயிற்றே ; ஐந்துவரு ஷம் தண்டித்துவிட்டார்களே ” என்று திடீரென்று கூற, அவள் மரத்தின்மேற் சாய்ந்தபடியே முர்ச்சையாய்விட் டாள். இதைக்கண்ட சேவகன் கூக்குரலிட, ‘வக்கீல்’ கள் சிலரும், அவள் தந்தை வேலாயுதத்தேவரும், சுந் தரமும் வந்துசேர்ந்து, அவளைத் தெளிவுறுத்தற்கேற்ற சிகிச்சைகளைச் செய்வாராயினர். நல்வேளை, அவள்மூர்ச் சை தெளியுமுன், கைதிகள் பிறிதோர் வழியாகச் சிறை ச்சாலைபோய்ச் சேர்ந்துவிட்டபடியால், அவள் விரும்பிய படி அப்பொழுது தன் காதலரைக்காண முடியவில்லை. அவளுற்ற துயரத்தையும், வடித்தகண்ணீரையும், பிரலா பித்தழுததையும் கண்டார் கேட்டார் யாவரும் கண் ணீர்சொரிந்து பரிதபித்தனர். பொழுது செல்லச்செல் லக் கூட்டம் அதிகமாவதைக்கண்டு, நம்கதாநாயகரது முக்கிய நண்பராகிய ‘வக்கீல்’ ஒருவர், அவளையும், வேலாயுதத்தேவரையும், சுந்தரத்தையும் தம் வண்டியி லேற்றிக்கொண்டு, தம் வீட்டுக்குச் சென்றார். செல்லும் வழியிலே பின்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.

வக்கீல் : இனி உம்முடைய உத்தேசமென்ன, தேவரே ? உம்மகளை யென்னசெய்யப்போகிறீர் ?

வேலா : ஏன் உத்தேசந்தான் முன்னமே தெரிந்திருக்கிறதே ; அந்த மெத்தப்படித்த அம்மானையன்றோ கேட்க வேண்டும் ?

சிவகாமி : நான் பிச்சையெடுத்தேனும் பிழைப்பேன் ; அல்லது பட்டினியாய்க் கிடந்தேனும் சாவேன். புலிமலையூருக்குமட்டும் ஒரு நிமிஷமும் வரமாட்டேன்.

வேலா : ஏன், அம்மாளு ? உன்னை நாங்கள் கடித்துத் தின்றுவிடுவோமோ ? இவ்வளவு பாடுபட்டதும் போதாதுபோலிருக்கிறதே. இன்னும் புத்திவரவில்லையா உனக்கு ?

இதற்குள் வீரசங்கிலித்தேவரால் அனுப்பப்பட்ட போ. சுப்பையரும் ஒடிவந்து வண்டியிலேறிக்கொண்டார். அவரைக் கண்டவுடன்,

வேலா : கேட்டீர்களா, ஐயா, இந்த மூதி சொல்கிறதை ? பிச்சையெடுப்பாளாம், சாவாளாம், புலிமலைக்கு வரமாட்டாளாம். இப்படி ஒருபிள்ளை இருந்தென்ன, இறந்தென்ன ?

போ. சு : ஏன் அம்மா, சிவகாமி ! நீ நல்லபெண்ணாயிற்றே. அவ்வளவு உன் பெற்றார்மேல் கூாத்திரம்வரும்படி இப்பொழுது என்ன நடந்துவிட்டது ? உனக்கு எது நன்மையென்று அவர்கள் நினைத்தார்களோ அதையே அவர்கள் தேடினார்கள். நீ ஆயிரங்காலத்துப்பயிர், அவர்கள் பாடு இன்றோ, நாளையோ. உன் நன்மையையின்றித் தங்களுக்கேதாயினும் நன்மைவரக்கூடுமென்று அவர்

கள் பிரயத்தனப்பட்டார்கள்? நடந்தது நடந்தாய்விட்டது; இனி யொருவராலும் மாற்றமுடியாது. நீ புத்திசாலியாயிருந்தும் இன்னும் இப்படிப்பேசுதல் சிறிதும் நன்றியில்லை.

வேலா: அவளென்னசெய்வாள், ஐயா, அவள் பேரில் குற்றமேயில்லை; சொல்வார் சொன்னால் கேட்பாருக்கு மதியில்லையா என்று நினைத்துப்பாராமே, ஊரெல்லாம் நாடெல்லாம் சிரிக்க அவளைப் படிக்கவிட்டேனே, என்பேரிலேதான் குற்றம். இன்னொரு மறப்பிள்ளையானால், இப்படிப்போகுமா, இவ்வளவு முன்னுக்கு வருமா, இப்படி யென்னையே தட்டிப்பேசுமா? படு, மனமே, படு; உனக்கிந்தப்புத்தி வேண்டியதுதான்.

வக்கீல்: அப்படிக்கசப்பாய்ப் பேசாதேயும் தேவரே; பேயானாலும் தாய்; நீரானாலும் மோர் என்பார்களே, நீரே யிப்படிப் பேசலாமா? உலகத்திலே ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு மாதிரியாகத் தோன்றும். இப்பொழுது உம்முடைய மகள் சொல்வது, உம்மைத்துன்பப்படுத்தவேண்டுமென்று கருதியா? ஏதோ அவள் புத்திக்கும் மனத்துக்கும் சரியென்று படுவதையே சொல்கிறாள். சுகமோ, துக்கமோ, அநுபவிக்கவேண்டியவள் அவளே; சுப்பையர் சொன்னபடி உங்கள்பாடு இன்றோ நாளையோ. அவள் மனத்துக்கு முற்றும் விரோதமானபடி நீங்கள் செய்துவிட்டுப் போய்விட்டால், அவளன்றோ தன் வாழ்நாள்முழுதும் கஷ்டப்படுவாள்.

வேலா: ஐயா, நீங்கள் படித்தவர்களெல்லாம் இப்படித்தானோ? அவர், செயிலுக்குப்போனவர், திரும்பிவந்து பேசுகிறதுபோலிருக்கிறதே உங்கள்பேச்சு. நல்

லது ; நல்லது ; அவரவருக்குப் பட்டாலன்றோ தெரியும்
அந்த வருத்தம்?

பொ. சு : நீங்கள் சொல்வது சரிதான், ஐயரவர்களே ;
ஆனால் ஸ்திரீகளுக்கு ஒருபொழுதுமே தர்மசாஸ்திரப்
படி சுவாதீனம் கிடையாது : அவர்கள் யௌவனதசை
யில் மாதாபிதாக்களுக்கு உட்பட்டவர்கள் ; கௌமார
தசையில் நாயகனுக்குட்பட்டவர்கள் ; பின்பு தங்கள்
குமாரர்களுக்கே உட்பட்டவர்கள் ; ஆகையினாலே ஒரு
ஸ்திரீ சுயேச்சையாய் வாழ்வதாயிருந்தால் சாஸ்திர
மும் ஒப்பாது, ஊரும் ஒப்பாது. அப்படியிருக்க, இவ்
வளவு செளந்தரியமும் யௌவனமும் பொருந்திய ஒரு
பெண், தன் தாய்தந்தையரை விட்டுத் தனியாயிருப்ப
தெப்படி? முதலில் எப்படி ஜீவனம் செய்வாள்? ஒரு
வேளை அதற்குக் குறையின்றி யாராவது உதவிசெய்தா
லும், அவள் தனித்தேனும், அல்லது சுந்தரபாண்டிய
னைப்போல் ஒரு வேலைக்காரனோடேனும் இருந்தால் உல
கம் ஒப்புமா? இல்லை, தங்களைப்போன்ற ஒரு பெரிய
மனுஷர் வீட்டிலே தங்கள் தங்கைமாரோடொருத்தியாய்
வாழ்ந்துவருவதாயிருந்தாலும் தான் உலகம் ஒப்புமா?
உங்களுக்குத் தெரியாதசங்கதியில்லையே ; உடம்புக்குப்
பால் குடியாவிட்டாலும் ஊருக்குப் பால் குடிக்கவேண்
டுமே ; பனைமரத்தின் கீழிருந்து பாலையே குடித்தாலும்
கள்ளைக்குடித்ததாகவன்றோ உலகம் மதிக்கும்? ஒரு
வருமே இல்லாவிடின், ஏதோ ஒரு படியாயிருக்கும் ;
பெற்றதாயும் தகப்பனுமிருக்க, ஒரு பெண் அவர்களைப்
பிரிந்து வேறாயிருப்பதெப்படி? நாமெல்லாம் இன்னும்
முற்றிலும் வெள்ளைக்காரர் ஆய்விடவில்லையே.

சிவகாமீ : என்னை எவர் என்னசொன்னாலுமே, நான் இனிப் புலிமலையூரிலே அடியெடுத்து வைக்கமாட்டேன். உலகமதிப்புப் பெரிதே ; ஆயினும் எனக்கு அந்த அளவு பெரிதல்ல. எவர்வீட்டிலாயினும் தூர்ப்புக்காரி வேலைசெய்தேனும் பிழைப்பேன்.

வேலா : அவ்வளவு வைராக்கியமா உனக்கு ? நல்லது.

போ. சு : ஏன்மமா இவ்வளவு பிடிவாதம் ? என்ன, உன் சம்மதமின்றி உன்னை யெதாவது செய்துவிடுவோமென்று பயப்படுகிறாயா ? நீ யென்ன பச்சைக்குழந்தை யில்லையே, கையிலே வாழைப்பழத்தைக் கொடுத்துத் தாலிகட்டுவதற்கு ? அல்லது தூங்கும்பொழுது தாலியைக் கட்டிவிடுவார்களோ ? இதெல்லாம் என்ன வீண்பேச்சு. முதலில் நீ காணாமற் போனபொழுதும், பின்பு நீ கொலையுண்டதாகக் கேட்டபொழுதும், உன் தாயும் தகப்பனும் பட்ட துயரத்தை நீ பார்த்திருந்தால் இப்பொழுதிப்படிப் பேசமாட்டாய். இதனால்தான் பெற்ற மனம் புற்று ; பிள்ளைமனம் கல்லென்று சொல்கிறார்கள். உனக்கு வேண்டுமானால், உன் சம்மதமின்றி உன்னை யொன்றுமே செய்கிறதில்லையென்று வாக்குக் கொடுக்கிறோம் ; அப்படியொன்றும் செய்யமுடியாதென்பது உனக்கே தெரிந்திருக்கவேண்டும். நீ யென்னவோ இப்பொழுது, ஸ்மசான வைராக்கியம், புராண வைராக்கியங்களில் சிலர் பேசுவதுபோற் பேசுகிறாய் : இளங்கன்று பயமறியாது ; உனக்கு உலகமே தெரியாது ; இந்தச் செஞ்சாலியினைப் பட்டணத்திலே உன்னாலே ஒருநாள், ஒரு நிமிஷம், ஒரு விநாடி தனியே இருக்கமுடியுமா ?

வெயிலிலே போனாலன்றோ நிழலினதருமை தெரியும். உன் இஷ்டப்படி நீ யிருக்கக்கூடாதென்றாவது, எங்களிஷ்டப்படி உன்னைப் பலவந்தப்படுத்தி ஏதாவது செய்துவிடவேண்டுமென்றாவது, நாங்கள் இவ்வளவு வருந்தியழைக்கவில்லை. நீ யென்னநினைத்தாலுமே சொன்னாலுமே, உன்மேலுள்ள வாஞ்சையாவது உன் நன்மையைநாடும் கருத்தாவது உன் தாய்தந்தையருக்கும், என்போலவருக்கும் ஒருநாளும் மாறாது. நீ பெண்ணாயிற்றே, மெல்லிய பூவுக்குச் சமமானவளாயிற்றே, உலக சபாவந்தெரியாத பேதையாயிற்றே, இப்பட்டணத்திலே தனித்திருந்தால் ஒரு நிமிஷத்திற் கேடுற்றுவடுவாயே, ஒன்றுமேயின்றி உன் கற்புக்குப் பழுதாக ஒரு பொய்வார்த்தை பிறந்து விடினும் அது தலைமுறை தலைமுறையாக விடாது தொடர்ந்து அவமானத்தை யுண்டுபண்ணுமே, என்றே அஞ்சுகிறோம். நீயே சிறிதுகோபமும் விசனமும் தணிந்த பின் ஆலோசித்துப்பார். சாக்ஷாத் ஸ்ரீ லக்ஷ்மியே அவதாரஞ்செய்து, திருஷ்டியின் விஷம்போற் கற்பைக்காத் துவந்த சீதாப்பிராட்டியரைக்கூட இவ்வுலகத்திலே ஒரு வண்ணான் பழித்ததாகச் சொல்வார்கள். அவசரமொன்றுமில்லை ; நீயே நன்று ஆலோசித்துப் பின்பு நிச்சயஞ் செய்.

வேலா : அது மறப்பிறவி, ஐயா, மறப்பிறவி : பிடித்தாற் குரங்குப்பிடி, பேய்ப்பிடிதான். தகப்பனேயென்று எள்ளளவாவது மட்டுமேரியாதை யிருக்கிறதா பாருங்களேன் ; பெற்றுவளர்த்த தகப்பன் துரும்பாகவும் நேற்றுவந்த மாப்பிள்ளை மலையாகவுமன்றோ தோன்றுகிறது.

போ. சு : தேவரவர்களே ! அப்படிப் பேசாதேயுங்கள்.

இப்பொழுது அவள் துக்கத்தி லாழ்ந்திருக்கிறாள் ; அத னாலேதன் வயமழிந்துபேசுகிறாள். உங்கள் விஷயத்திலே அவள் சிறிதும் அவமரியாதையாக நடக்கவேமாட்டாள் அப்படியே அவள் அறியாமையால் நடந்துவிட்டாலும் நீங்கள் பொறுத்துக்கொள்வதே தகுதி. “பொல்லாத சேயெனில் தாய் தள்ளல் நீதமோ? புகலிடம் பிறிது முண்டோ?” என்று தாயுமானவர்கூடச் சொல்லியிருக் கிறார். ஒருவேளை ஆண்பிறவியா யிருந்தால், தனியே பட்டுப்பட்டுத் தேறடும்; துஷ்டப் பிள்ளைக்கு ஊரார் புத்திசொல்வரென்று விட்டுவிடலாம். அப்படியுமில்லையே. தெரியாது கண்ணைக்குத்தியவிரலைத் தறித்துவிடு கிறோமா? எல்லாம், நல்லபுத்தி வரவேண்டும், நன்றாக முடியவேண்டும், என்று குமாக்கடவுளைப் பிரார்த்தித் துக்கொள்ளுங்கள். அவர்மேலே பாரத்தைப் போட்டு விட்டுச் சும்மா இருங்கள்.

வேலா: அப்படித்தான் இருக்கிறேன், ஐயா, அப்ப டித்தானிருக்கிறேன். எல்லாம் திருவுளச்செயல்போல நடக்கட்டும்; நம்மாலென்னசெய்யலாம்?

இதற்குள் வண்டி ‘வக்கீல்’ வீடுவந்து சேர்ந்தது. அவர் வீட்டு மேல்மாடியில் மறுபடியும் வாக்குவாதம் நடந்தது.

அப்பொழுது ஜில்லா கலெக்டருடைய சேவகன் ஒரு வன் அந்த வக்கீலுக்கு ஒரு கடிதம் கொண்டுவந்து கொ டுத்தான். அதை வாசித்துப்பார்த்ததில், வீரசங்கிலித் தேவரையும் வேலாயுதத்தேவரையும் அழைத்துக்கொ ண்டி தம்மிடம் உடனே வரும்படி அந்த வக்கீலுக்கு, துரை, அந்தரங்கமாயெழுதியிருந்தார். அவ்வண்ணமே,

அவர், வேலாயுதத்தேவரையும், வழியிலே ஒரு 'பங்களா' விலிறங்கியிருந்த வீரசங்கிலித்தேவரையும் அழைத்துக்கொண்டு, துரையைச்சென்று கண்டார். துரையிகக் கோபமாயிருந்தார். அவர்கள் மூடத்தனமாயும் முரட்டுத்தனமாயும் செய்த செய்கைகளினாலேயே இவ்வளவும் நேர்ந்ததென்றும், அவர்களைத் தண்டிக்கச் சட்டம் இடந்தராததைப்பற்றித் தாம் வருந்துவதாயும், ஜமீன்தாரிடத்தும் வேலாயுதத்தேவரிடத்தும் சொன்னார். சிவகாமியின் மனப்பூர்வமான சம்மதமின்றி, இனி ஏதாவது செய்யத்துணிந்து அவளை உபத்திரவப்படுத்தினால், அவர்களை எங்ஙனமாயினும் தண்டித்துவிடுவது நிச்சயமென்று பயமுறுத்தினார்; தமது நண்பராகிய 'ஸைஷன்ஸ் ஜட்ஜி'யும் அவர்களை யழைப்பித்து இவ்வாறு எச்சரிக்கும்படி தமக்கு எழுதியிருப்பதாகச் சொன்னார்; அவளை ஊருக்கு அழைத்துச்சென்று வெகு ஜாக்கிரதையாயும், ஆதரவாயும், அன்பாயும் நடத்திக் காப்பாற்றும்படிக்கும், தன்னுதனை யிவ்வாறிழந்ததாலுண்டாகும் துயரத்தை அவ்வித அன்பால் அவரும் அவர் மனைவியும் ஆற்றி மறக்கச்செய்தாலன்றி, அவள் ஒரு வேளை தற்கொலை செய்துகொள்ளுதலும் கூடுமென்றும், அவ்வாறு நேரிடின் அவர்களையே தாம் உத்தரவாதிகளாக்கி மேல்நடத்துவரென்றும், வேலாயுதத்தேவருக்குக் கூறினார். இவ்வாறு நயமும் பயமுமாகப் பலபுத்திமொழிகளையுரைத்து, முடிவில், தன்னுதரைக் கடைசியாக ஒருமுறை பார்க்கச் சிவகாமி ஒருவேளை விரும்பினால் தமக்குத் தெரிவிக்கும்படிக்கும், அதற்குவேண்டிய ஏற்பாடு தாம் செய்வதாயும் சொல்லியனுப்பினார். அவர்

கள் சிவகாமியை நடத்தும் விதத்தைப்பற்றி அடிக்கடி விசாரித்தறிந்து, ஏதாவது தகாததுசெய்தால் தமக்குத் தெரிவிக்கும்படி வக்கீலிடத்தில் அந்தரங்கமாய் இங்கி லீஷில் சொன்னார்.

இந்தச்சங்கதிகளைக்கேட்டவுடன் சிவகாமிக்குச்சிறிது மனதைரியமுண்டாயிற்று ; அந்த 'வக்கீலும்' பயப்படாமல் தன் தகப்பனுடன் வீட்டுக்குச் செல்லும்படி அவ ளுக்குப் புத்திசொல்லி, தாம் அடிக்கடி புலிமலைக்குச் சென்று விசாரிப்பதாகவும் வாக்களித்தார். இதன்மேல் அவள் புலிமலைக்குச் செல்ல உடம்பட்டாள். ஆனால், எப்பொழுதும் சுந்தரம் தன் வீட்டோடிருக்கும்படி அநு மதிகொடுக்கவேண்டுமென்றும், தன்னுடன் கலியாணவி ஷயமாக ஒருபேச்சும் பேசக்கூடாதென்றும், அரமனைக் குத் தன்னைப் போகச்சொல்லவாவது, தன் வீட்டிற்கு வீரசங்கிலித்தேவர் வருதற்கு இடம்கொடுக்கவாவது கூடாதென்றும் தன் தந்தையிடம் வாக்குவாங்கிக்கொண் டாள். பின்பு ஊருக்குப்போகுமுன், தன்னுதரை யொ ருமுறை எங்ஙனமாயினும் பார்க்க விரும்புவதாக வெளியிட, அவள் மனோபீஷ்டத்தை, 'வக்கீல்,' 'கலெக்டர்' துரைக்குத் தெரிவித்தார் ; மறுநாள் மாலை மூன்றாம ணிக்குச் சிறைச்சாலைக்குச்சென்றாற் பார்க்கலாமென்று துரை பதிலனுப்பினார்.

இச்சம்பாஷணைக்குப்பின் வேலாயுதத்தேவரும், போ. சுப்பையரும் தனித்து வெளியே பேசிக்கொள்ளும்பொ முது, துரை பயமுறுத்தியதைக் குறித்தும், சிவகாமி முற்கூறி யேற்படுத்தும் நிபந்தனைகளைக் குறித்தும், வக் கீல் கூறிய மொழிகளைக் குறித்தும் தேவர் சிறிது மனங்

கலங்கி, மழைவிட்டும் தூவானம் விடாததுபோலத் தம் மனோபீஷ்டத்துக்குப் பெருந்தடையாயிருந்தவர் நீங்கியும் இன்னும் பல இடையூறுகள் நேருவதை நினைந்து உள்ளம் வருந்தாநிற்க, அதைக்கண்ட போ. சுப்பையர், எவ்விதமாகவேண்டினும் தடையின்றி வாக்களிக்கும் படிக்கும், எதற்கும் சிறிதும் அஞ்சவேண்டியதில்லையென்றும், எங்ஙனமாயினும் சிவகாமியைப் புலிமலையூருக்குமட்டும் கொண்டுபோய்விட்டால், பின்பு சுலபமாய்த் தம்இஷ்டப்படிச் செய்துகொள்ளலாமென்றும், அவளுக்கு முழுநம்பிக்கை யுண்டாகும்படிப் பலவாறு பேசி வாக்களித்து அவளைக் கடத்திச்செல்வதே முதற்கருமமென்றும் போதனைசெய்து, அவரைத் தேற்றினார்.

இரண்டாவது அதிகாரம்.

எரிகின்ற வீட்டிற் பிடுங்கினதிலாபம்.

செவ்வாற்றின் மேல்கரையிலே, செஞ்சாலியினைக்கும் தளப்பட்டுக்கும் ஊடேயுள்ள இராஜபாதையின் வடசார்பிலே, ஒரு பெரியதோட்ட மிருக்கின்றது.

“காய்மாண்ட தெங்கின்பழம்வீழக் கமுகினெற்றிப் பூமாண்ட தீந்தேன் தொடைகீறி வருக்கைபோழ்ந்து தேமாங்கனி சிதறி வாழைப்பழங்கள் சிந்தும்” என்ற வருணனை அச்சோலைக்கே தரும். இக்கவிசூறிய கணிகளன்றி, கொடிமுந்திரிப்பழம், ‘ஆரஞ்சு’ப் பழம், விளாம்பழம், ‘பம்பிளிமாசு’ப் பழம், ‘சீமை நவ்வற்’ பழம், ‘சீமை இலந்தப்பழம், ‘அன்னாசி’ப் பழம், ‘மெலன்’ பழம், முதலிய பல கனிவர்க்கங்களும்; பலவருணஇலை

கள் தழைத்த அலங்காரச் செடிகளும் ; நெல்லி, தேக்கு, மருது, பலா, ஆல், சந்தனம், கடம்பு, வேம்பு, அசோகு, பனைமுதலிய பல விருக்ஷங்களும் ; ஏலம், கிராம்பு, சாதிக்காய் முதலிய வாசனை திரவியங்களைத்தரும் தருக்களும் ; சித்தரத்தை, திப்பிலி, மூலம் முதலிய ஔஷதப் பூண்டுகளும் ; மல்லிகை, ரோஜா, பிச்சி, சம்பங்கி முதலிய பூஞ்செடிகளும் ; உயர்ந்தோங்கிய மரங்களைத் தழுவிப் படர்ந்தேறித்தழைத்து வெகு மனோரம்மியமாக விளங்கி, காண்பவர் மனங்களில் ஆலிங்கனத்தை நினைப்பூட்டும் கொடிவர்க்கங்களும் ; அல்லியும் தாமரையும் ஆம்பலும் கலந்து வாழ்ந்து உலகவாழ்க்கையின் சுபாவத்தை விளக்காநிற்க, அவ்வுலகத்திலிருப்பவர் கடைத்தேற விரும்பின் எங்ஙனம் பற்றி நிறி வாழவேண்டுமென்பதைக் குறிப்பதுபோற் கொடிப் பாசிகள் வேரின்றிப் படர்ந்து விளங்கும் தடாகங்களும், அப்பூங்காவனத்தின்கண் உள. மாலையிலேனும் காலையிலேனும் அச்சோலைக்குட்சென்று, கதிரவனது பொன்னையுருக்கி மழை பொழிந்தாலனைய கிரணங்கள் பலவருண இலைகளின் மீதும் புஷ்பங்களின்மீதும் விளையாடுவதையும், தடாகங்களைப் பொன்மயமாக்குவதையும், கண்களிக்கக்கண்டு, கிள்ளையும், குயிலும், வானம்பாடியும், நாகணவாய்ப்புள்ளும், கூவிக்கூவிக் குதூகலிப்பதையும், மரத்தழைகளினூடே காற்றுப் பாவைதையும், வண்டினங்கள் ரீங்காரஞ் செய்வதையும், காதுகுளிரகேட்டு, தத்தம் மனோரதப்படி ஆங்குள்ள பொருள்களைத் தம் மீம்புலன்களுக்கும் விருந்தாட்டிச் சுகிக்கக்கிடைப்பின், முற்றுந் துறந்த துறவிகளும் ஒருகால் மனந்திகைப்பாரன்றோ !

கடவுள் ஆணைகடந்தொழுகி ஆதிமனிதர் இழந்ததாகக் கிறிஸ்தவர் கூறும் சுவர்க்கப் பூங்காவனம் இதுதானோ என்று மருளும்படித் திகழும் இச்சோலையின் நடுவே, கயிலையங்கிரியென்று சந்தேகிக்குமாறு வெண்சுதை தீற்றிய பெரிய மானிகையொன்றிருக்கின்றது. இம்மானிகைக்கு மாதம் முந்நூறு ரூபா குடிக்கூலி. இத்தகைய மானிகையை, தான் அதுபவியாது பிறருக்குப் பொருட்குதவும் இதன் சொந்தக்காரனே, ரவிகசிகாமணியென்ற பெயருக்குரியவனா? அன்றேல், மாதம் முந்நூறு ரூபா கொடுத்து இதைக் கைக்கொண்டும் இதை அதுபவிக்கத் தெரியாது, இதைச் சூழ்ந்துள்ள தடாகங்களையும் சோலைகளையும் விட்டு விட்டு, இதன் முன்னுவது மாடியிலே ஓர் அறைக்குள்ளே வெந்நீரிலே ஸ்நாநஞ் செய்துகொண்டும், மற்றோரையிலே எப்பொழுதும் இழுக்கப்படும் 'பங்கா' வின் கீழ் 'ஊஸ்' 'ஊஸ்' என்று அரிதிற்பொழுதுபோக்கிக்கொண்டுமிருக்கும் வீரசங்கிலித்தேவரே ரவிகசிகாமணியென்ற பட்டத்துக்குரியவரா? ஆனால், பிற்கூறியவர், செஞ்சாலியினை நகரிலே எந்தப் 'பங்களா' வுக்கு அதிகமான வாடகை என்பதை மட்டும் விசாரித்து இதைத் திட்டஞ்செய்தாரேயன்றி வேறன்று; தம்மதினும் அதிக வாடகையுள்ள 'பங்களா' வே ஊரிலிருக்கக் கூடாதென்பது அவர் கருத்து; அங்ஙனமொன்றிருந்து விடின, அவர் கௌரவத்துக்கு அது குறைவாம்.

இரவு மணி ஒன்பதிருக்கும்: இம்மானிகையின் முற்றத்திலே வீரசங்கிலித்தேவர் ஒரு சாய்வான நாற்காலியிலே படுத்திருந்தார்; இருவர் வேலைக்காரர், மயிலிறகால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற விசிறிகளாலே வீசிக்கொண்

டிருந்தார்கள் ; மற்றொருவன் அருகே அடைப்பவேலை செய்து நின்றான் ; அவன் கொடுக்கும் சுருள்களை வாங்கி வாங்கி வாயிற்போட்டுக்கொள்வதும், வாய்நிறைந்தவுடன் கீழே வைத்திருந்த வெள்ளிப்படிக்கத்திற் துப்புவது மாயிருந்தார் ஜமீன்தார் ; மைந்நாகம் போன்ற அவர் தொந்தியும், கருமேணி முழுவதும், அடை அடையாய்ச் சந்தனம் பூசப்பட்டிருந்ததால், அவர், வெண்சேற்றிற் புரண்டெழுந்த எருமைக்கடாவைப்போலத் தோன்றினார். அவரெதிரே மூன்று வக்கீல்களும் சப்பாணித்தேவரும் நாற்காலிகளிலே உட்கார்ந்திருந்தனர். பின்வரும் சம்பாஷணை நடந்துக்கொண்டிருந்தது.

ஜமீன் : என்னமோ போங்கள், சயித்துப்போட்டீர்கள் ; பயல்பட்டுக்கொண்டான் ; இனி மீளமாட்டான். அஞ்சுவருசம் மண்சமந்து அவன் பிழைக்கமாட்டான்.

1-வது வக்கீல் : எல்லாம் அவ்விடத்து மனம்போல முடிந்தது. இந்தப் போலீஸ்காரருக்குமட்டும் எங்கள் உதவியில்லாவிட்டால், கேசு முடிசிறவிதம் வேறு. ஜட்ஜுக்கும் கலெக்டருக்கும் அவர்மேல் வெகு நல்ல அபிப்பிராயம். அவர்வக்கீல்களும் வெகு சமர்த்தர் ; அவருக்கு ஆப்தமான சிநேகிதர்கள். அவர்களிடத்திலும் ஜட்ஜுக்கு மதிப்பதிகம். ஆனால், நாங்கள் பொடிவைத்து எங்கன்கையைக் கொஞ்சம் காட்டியபின்பு, ஒரு வராலே அசைக்க முடியுமா? நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தீர்களே, எதிர்க்கட்சி வக்கீல்கள் எவ்வளவு தொண்டையைக் கிழித்துக்கொண்டார்கள் ; என்ன போராட்டஞ் செய்தார்கள் ; நாங்கள் எப்பொழுதாவது வாயைத்திறந்தோமோ? எல்லாம் முதலிற் சரியானபடி பொடி

வைத்து வேலைசெய்துவிட்டால், அப்புறம் யாராலே என்னசெய்ய முடியும்? ஏதோ எங்களாலானதைச் செய்து விட்டோம். முதலிற் பேசினபடி பணம் உத்திரவாய் விட்டது, பெற்றுக்கொண்டோம் ; ஆனால் அப்பொழுது, கேசு இவ்வளவு கஷ்டமாயிருக்குமென்றாவது, எம். எல். ஐயரவர்கள் எதிர்க்கட்சியிலே வருவார்களென்றாவது, கலெக்டரும் ஜட்ஜியுமே இவ்வளவுமுனைப்பாய்க் குற்றவாளிபக்கம் சாய்வார்களென்றாவது, தெரியவே தெரியாது. ஆயினும் ஏற்றுக்கொண்டதை நிறைவேற்றினால், பின்பு, தாங்களே கஷ்டமறிந்து வெகுமதி செய்வீர்களென்று நாங்கள் மறுபேச்சுப் பேசவில்லை. இனம் தெரியாத இடம், லோபமுள்ள இடம் என்றாலன்றோ முன்னதாகவே பேசவேண்டும்?

2-வது வக்கீல் : அன்றியும் விஜயமார்த்தாண்டத்தேவருக்கு விரோதமாகவிருந்ததில் பலர் அப்பிரியமும் நேரிட்டிருக்கிறது. துரைகூட முன்போலே சுமுகமாயில்லை. அநேகருக்கு மனவருத்தம். ஆனாலிதற்கெல்லாம் நாங்கள் பயப்படவில்லை ; தாங்களிருக்கும்பொழுது எங்களுக்கு ஒருகுறையும் வராது.

3-வது வக்கீல் : ஏன், இந்தக் கேசில் அப்பிரியம் வருமென்றெண்ணியே, மற்றவக்கீல்கள் ஒருவரும் இதை எடுத்துக்கொள்ளாமல் மறுத்துவிட்டது அவ்விடத்திலே தெரியுமே ; கடைசியாகத்தானே நம்மிடம் வந்தது.

சப்பாணி : ஆமாம், ஐயா ; அதெல்லாம் சரிதான். அதற்குத்தான் எண்ணாயிர ரூபா கொடுத்தாச்சே ; இன்னும் என்னவேணும்? சமீனையே எழுதித் தந்துவிடுவார்களா?

1-வது வக்கீல் : எண்ணுயிரூபா தங்களுக்குப் பெரிதாயிருக்கலாம். மஹாராஜா அவர்களுக்கு அதுபெரிதல்ல ; எங்கள் சிரமத்துக்கும் அது பெரிதல்ல. ஏதோ மஹாராஜா அவர்கள் சந்தோஷப்பட்டு ஒரு துரும்பைத் தந்தாலும், வெறுந்தாம்பூலம் தந்தாலும் வாங்கிக்கொள்ள இஷ்டமே ; அவர்கள் கையாலே தருவதுதான் பெரிது. ரூபா என்ன ? இன்றைக்கொருவனிடம், நாளை யொருவனிடம்.

ஜமீன் : அடே, சொக்கு ! மேலேபோய்க் கைப்பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டுவா.

கைப்பெட்டி வந்தவுடன், ஜமீன்தார், தாம்பாளத்திலே வெற்றிலை பாக்குடன் ஒரு ஐந்துறுரூபா 'நோட்டை'யும் வைத்து, ஒவ்வொரு வக்கீலுக்கும் கொடுத்தார். அதையவர்கள் வெகு வணக்கமாய்ப் பெற்றுக்கொண்டு, ரூபா செலவழிந்துபோய்விடுமாதலால், எப்பொழுதும் ஞாபகமிருக்கும்படி, தங்களுக்கு ஏதாவது ஒரு அடையாளம் கொடுக்கும்படி அவரை வெகு சாதாரியமாய் வேண்டினராக, ஜமீன்தார், ஒருவருக்கு ஒரு தங்கக் கடியாரமும் சங்கிலியும், மற்ற இருவருக்கும் ஒவ்வொரு வைரமோதிரமும் கொடுத்தார்.

1-வது வக்கீல் : எப்பொழுதும் தங்களை நினைப்பூட்டுவதால் எங்களுக்கு இதே பெரிது. என் சொந்த கிராமமாகிய பண்ணையூரிலே ஒருவீடு கட்டப்போகிறேன். ஜமீனிலிருந்து பத்துவண்டி தேக்குமரம் உத்திரவாகவேண்டும்.

ஜமீன் : அதற்கென்ன, தருகிறேன்.

1-வது வக்கீல் : 'முன் பத்திக்குவேண்டிய கற்றுண்

களும் உத்திரவாகவேண்டும். எங்கள் ஊர்ப்புறம் வண்டிகிடையாது; என்னவாடகை கொடுத்தாலும் கிடையாது.

ஜமீன் : அதற்கென்ன, எல்லாம்வீட்டுவாசலிலே வந்து சேர்ந்துபோம்? விசாரப்படவேண்டாம்.

2-வது வக்கீல் : எனக்கு ஒரு சின்ன உபகாரம் : அடுத்த மாதம் என் புத்திரிக்கு விவாக முகூர்த்தம் வைத்திருக்கிறேன். தாங்கள் விஜயஞ்செய்து கூடவே இருந்து நடப்பித்துத் தரவேண்டும். கந்திகாதானபலன் தங்களுக்கே கிடைக்கும்.

ஜமீன் : அதற்கென்ன வருகிறேன் : கல்யாணத்துக்கு வர என்ன தடை?

2-வது வக்கீல் : முன்னதாகவே கொஞ்சம் பந்தல் சாமான்களுக்கும் பத்துவண்டி நெல்லுக்கும் உத்திரவாகவேண்டும். மற்றசாமான்கள் இப்பொழுது அவசரமல்ல.

ஜமீன் : சரி ; அதற்கென்ன, செய்கிறது.

பின்பு முதலிரண்டுவக்கீல்களும் விடைபெற்றுச்சென்றனர். மூன்றாமவர்மட்டும் ஜமீன்தாருடன் தனித்துப் பேச விரும்புவதாகச்சொன்னார். அவர்வேண்டுகோளின் படி வேலைக்காரர்களெல்லாம் அனுப்பிவிடப்பட்டார்கள். சப்பாணித்தேவர் கூடவேயிருந்தார். பின்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.

3-வது வக்கீல் : தங்களிடம் வெகுமதி பெறுவதற்காக நானின்றிரவு புறப்பட்டு வரவில்லை. அவர்களிருவரும் முதலில் என்னைக் கூப்பிட்டபொழுது நான் வரவில்லை

யென்று சொன்னேன். அதற்குப்பின் ஒருசங்கதி கேள்விப்பட்டு உடனே புறப்பட்டுவந்தேன்.

ஜமீன் : என்ன, அப்பீல் செய்யப்போகிறார்களோ?

வக்கீல் : இல்லை ; அதில்லை. ஒருவேளை அப்பீல்செய்தாலும், தண்டனை கூடத்தான் செய்யும். எம். எல். ஐயரவர்களுக்கு அது நன்றாய்த்தெரியும். ஆகையினாலே அப்பீலுக்குப் போகவேமாட்டார். நான் கேட்டசங்கதி வேறுவிஷயம் : முதற்கேசைப்பற்றியது. அதில் தாங்களும், தங்கள் வேலைக்காரர் இருவரும், வேலாயுதத்தேவரும், அவர் மனைவியும், அந்தத் தட்டானும், இரண்டு பண்டாரங்களும், பொய்ச்சாக்கியம் உண்டுபண்ணினதாகவும் சொன்னதாகவும் கேசு நடக்கப்போகிறதாம். இன்றுமாலை, தீர்ப்பானபிறகு, போலீஸ் ஸ்டூப்பிரண்டெண்டு பங்களாவில் பிரஸ்தாபம் நடந்ததாம். இந்தக் கேசு முடிவதற்காகவே இதுவரையும் காத்திருந்தார்களாம். கலெக்டரும் மும்மரமாயிருக்கிறாராம். இன்ஸ்பெக்டர், துரை வீட்டிலிருந்து இரவு எட்டுமணிக்குத் தான் திரும்பிவந்தார். வழியிலேயே என்வீட்டுக்குவந்து சங்கதிகளையெல்லாம் சொன்னார் ; உடனே புறப்பட்டுவந்தேன்.

ஜமீன் : இதென்ன, ஐயா, இடிவிழுந்தாற்போலிருக்கிறது? நமக்கென்ன இப்பொழுது கட்டகாலமோ? சாதகமும் இல்லையே இளவு, பார்ப்போமென்றால். ஆமாம், அப்பொழுது கொஞ்சம் பொய்தானே சொன்னோம். ஆனால், அவர்களும் உடம்பட்டுத்தானே இருந்தார்கள். சுப்பையனெங்கே? அந்தப் பார்ப்பான் பேச்சைக் கேட்டன்றோ மோசம் போனோம். அடே, வெள்ளையா ! சுப்

பையனையும் வேலாயுதத்தேவரையும் கூட்டிக்கொண்டு வா. ஏன், ஐயா, குற்றம் ருசுவாய்விட்டால் அபராதம் போடுவார்களோ?

வக்கீல் : ஜீவாந்தம்வரையும் தீவாந்தரக் கடுஞ்சிறை சட்டப்படி விதிக்கலாம்.

ஜமீன் : எப்படி? எப்படி? இது மெய்தானா?

வக்கீல் : இன்னும் இரண்டு வக்கீல்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுங்கள். சட்டப்புஸ்தகத்தை வேண்டுமானால் காட்டுகிறேன்.

ஜமீன் : அடே, கறுப்பா! டாக்காற்று 'வண்டியைப் போட்டுக்கொண்டுபோய் இனிஸ்பெக்டர் ஐயரவர்களை உடனே அழைத்துவா. அம்மான்! நீங்கள் போங்கள்; ஆனால்தான் உடனே வருவார்கள்.

சப்பாணித்தேவரும் ஒரு வேலைக்காரனும் உடனே போலீஸ்இனிஸ்பெக்டர் வீட்டுக்குப்புறப்பட்டார்கள். போனவர் திரும்புமுன், வக்கீல், தம்மாலியன்றமட்டும் ஜமீன்தாருக்குப் "பேதிக்குக் கொடுத்தார்." கொஞ்ச நேரத்தில், தம்மை யறிந்தவர்களுக்குள் "பழையபெருச்சாளி" என்ற பட்டப்பெயர்பெற்ற போலீஸ்இனிஸ்பெக்டர் வந்து சேர்ந்தார்.

பின்னடந்த சம்பாஷணை, யாம் முற்றுமறிந்ததேயாயினும், இங்கு விவரிக்கத்தக்கதன்று. நம்மையாளும் அங்கிலேயர், இந்நாட்டாராகிய நமக்குப் பல உயர்ந்த உத்தியோகங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதற்கு, நம்மை நியாயமாயாளவேண்டுமென்ற கருத்தும், நமக்களித்திருக்கும் உத்தியோகங்களிலே மிகச் சிலவற்றைத்தவிர ஏனையவற்றிற்கு நம்மையன்றிப் பிறர் கிடையாமைபுமே முக்

கிய காரணங்களாம். இதுநிற்க : சர்க்கார் உத்தியோகத் திலும் அதிகமாகப் பணவருமானத்தைத் தரவல்ல தொழில்கள் இந்நாட்டிலே மிகச்சிலவே ; அதாவது, இப்பொழுது உத்தியோகஸ்தராயிருப்பவரிற் பெரும்பான்மையார் ஆதிதொட்டு வேறெத்தொழிலைக் கைக்கொண்டிருப்பினும், சர்க்கார் நிவேதனமாக அவர்கள், மாதந்தவறாது, தேதிதவறாது, ஊர்விளைந்தாலும் காய்ந்தாலும், அகவிலை தெரியாது, பெறும் சம்பளத்தில் ஒரு சிறுபாகத்தையே அத்தொழிலின் ஊதியமாகப் பெற்றிருப்பரென்பது திண்ணம். மாதம் பத்துரூபா சம்பளத்துக்கு மேற்பட்டவருள், நூற்றிலே தொண்ணூற்றொன்பது உத்தியோகஸ்தரைப்பற்றி இதை வற்புறுத்திக் கூறலாம். இங்ஙனமிருக்க, “ ஆசைக்கோரளவில்லை : அகிலமெல்லாங் கட்டியாளினும் கடல்மீதிலே ஆணைசெலவே நினைவர் * * * ” என்று தாயுமானவர் பாடிய பாட்டுக்குத் தாமே யுதாரணமாக, நம்மவருட் பலரொழுகுவது மிக்க பரிதாபமே. நம்மிற்குறைந்த பாத்தியதைபுடன் நம்மிலும் அதிகச் சம்பளத்தைப் பெறும் அங்கிலேய உத்தியோகஸ்தரிற் சிலரும் அவ்வாறே ஒழுகுகின்றனரென்பது, நம் குற்றத்தை நீக்காது. அங்கிலேயர் நம்மை வென்று ஆளுபவர் : ஆதலின், பொதுவான உலகநீதி முறையாலன்றி நமக்குக் கடமைப்பட்டாரிலர். நாமோ, சகல விதங்களிலும் ஒத்துச் சுகதுக்கங்களைப் பகிர்ந்தனுபவித்தற்குரிய ஒரே நாட்டார். நம்முட் கல்வியிற்பேர்ந்துள்ளார், அப்பாக்கியம் பெருமாந்தர்க்கோர் முன்மாதிரியாக வொழுகி, அவரை மேம்படுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நமது நன்னடக்கையால் இராசாங்கத்தாரிட

மிருந்து இன்னும் பலபெருஞ்சுதந்தரங்களைப் பெற்றற்
 குரியோம். கல்வியுற்றாரிற் பெரும்பாலார் சர்க்காருத்
 தியோகஸ்தராக, நாட்டுவிருத்தியும் இருதிறத்தாலும்
 அவர்பொறுப்பாக விருக்கின்றது. இவ்வளவுமன்றி,
 ஆங்காங்குள்ள சில மக்கட்பதழிகளைத் தவிர்த்து, அங்கி
 லேய உத்தியோகஸ்தர் நமக்குத்தக்க எடுத்துக்காட்டுக்க
 ளாக நம்கண்முன் நாடோறும் ஒழுகுகின்றனர். பின்னை
 என்னே நம் உத்தியோகஸ்தரிற் பலர், பேராசையால்,
 ஏழைகளையும் குற்றமற்றாரையும் ஏனையரையும் துன்புறு
 த்திப் பரிதானம் வாங்குகின்றனர்! தாம்பெறும் கிரம
 மான சம்பளத்துக்குத்தக்கபடி சிரமப்பட்டுழையாதது
 மன்றி, நியாயத்தைவிற்புப் பணந்திரட்டுகின்றனர்!
 தாமடைந்திருக்கும் கல்வித்தேர்ச்சியின்பயனாக, கேவ
 லம் பசுக்களுக்குச் சமதையாய் அரிதில் வயிறுவளர்த்
 துக் காலத்தைப்போக்கும் தம்முடன் பிறந்தாராகியமுட
 ஜைகோடிகளின்பொருட்டு இராசாங்கத்தாரோடு மன்
 ருடிப் பூசலிட்டு அவர்களுக்குப் பல சுதந்தரங்களையும்
 அறுகூலங்களையும் சம்பாதித்துக்கொடுத்தற்குக் கட
 மைப்பட்டுள்ளவர்கள், தாமே அம்முடவேழைகளைப்
 பலவாறு துன்புறுத்தி, இராசாங்கத்தாராக அளித்திருக்
 கும் செளகரியங்களையுங்கூடத் தந்நயங்கருதிக் கெடுத்து
 விடுகின்றனரே! கற்றறிந்தாரிற் பலர் ஒழுக்கம் இங்ஙன
 மாயின், நம்தேயம் விருத்தியடைந்து முன்போல்விளங்
 கும்நாள் எந்நாளோ? அம்ம அம்ம! இதை நினைக்குங்
 கால் எம்மனம் பதைக்கின்றது. ‘மனிதர், தம் சகோதர
 ராகிய பிறமனிதர் விஷயத்தில், மிருகத்தன்மையொடு
 ஒழுகுவதே, பல்லாயிரம் மனிதரின் துக்கத்துக்குக் கார

ணமென்று ஓராங்கில கவி கூறியிருப்பது கேவலம் உண்மையே. தீயர்குணங்களுரைப்பதுவும் தீதாதலின், இதை இம்மட்டொடு நிறுத்துவாம்.

முடிவில், வக்கீலும் போலீஸினிஸ்பெக்டருமாகப் பதினாயிரரூபாவுக்கு வழிசெய்துவிட்டுச் சந்தோஷமாய் வீடுசென்றனர். பின்னவர், தம் எஜமானராகிய பெரிய துரை பெயரை ரூபாவிஷயமாக ஜமீன்தாரிடம் வெளியிடச் சிறிதும் கூசவில்லை. ஜமீன்தாரும் வெகுசந்தோஷமாகவே நித்திரை போயினர் : ஏனெனின், இவ்விபத்தை வெகு சலபமாகவும் அதிகப்பணச்செலவின்றியும் தாம் நீக்கிவிட்டதாகக் கொண்ட மனமகிழ்ச்சியுடன், சிவகாமி புலிமலைக்குச்செல்ல உடம்பட்டுவிட்டதால் எவ்வாறாயினும் அவளையடைந்து 'கேசி'ல் தாமுற்றவெற்றிக்கு முடிசூட்டலாமென்று போ. சுப்பையர் கூறிய சமாசாரமும் மிக்க குதூகலத்துக்கு இடமாயிற்று. அன்றிரவு அவர் கலியாணக்கனவுகூடக் கண்டார்.

முன்றாவது அதிகாரம்.

ஊக்கமது கைவிடேல்.

தம் காதலி தம்மைச் சிறைச்சாலையில் வந்து கடைசியாக ஒருமுறை காணவிரும்புவதாகவும், அதற்குக் 'கலெக்டர்' அனுமதி கொடுத்திருப்பதாகவும், அன்றுமாலை மூன்றுமணிக்கு அவள் வருவதாகவும், விஜயமார்த்தாண்டத்தேவர் கேள்வியுற்றபொழுது, அவர் சிறிது பின்வாங்

குபவராகவே தோன்றினார். அவனைக் காணுவதில் அவருக்கு அளப்பரிய சந்தோஷமேயெனினும் ; தாம் சிறையினின்றும் மீண்டுவரும்வரை அவள் பிரிவாற்றாது ஏக்கமுற்றுத் தற்கொலை செய்துகொள்ளவாவது, அல்லது துக்கத்தாற் பட்டினியும் பசியுமாயிருந்து தேகசௌக்கியத்தைக் கெடுத்திக்கொள்ளவாவது செய்யாமலும் அவள் நடந்துகொள்ளவேண்டிய விதத்தைப் பற்றியும், அவளுக்குப் புத்திமதி கூறி, அவள் மனத்தைத் தேற்றி, அவளுக்கு ஊக்கமும் உற்சாகமும் அளிக்கத் தாம் மிக்க ஆவலுடையவராயிருப்பினும் ; அவள் தம்மைச் சிறைச்சாலையிற் கண்ணுற்றவுடன் அடையக்கூடும் அபரிமிதமான துக்கத்தைத் தம்மாற்கண்டு சகிக்கமுடியாதென்று அஞ்சினார். ஆயினும், தாம் எங்ஙனமாயினும் தம்முள்ள நிகழ்ச்சியை வெளிக்காட்டாது அடக்கிக்கொண்டு, அவள் மனோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றி, அவளைத்தேற்றி, புத்திபுகட்டி அனுப்புவதே தகுதியென்று கருதி, அவளைப் பார்க்கச் சம்மதித்தார். அவர் ஒருவேளை அச்சமயத்தில் தம்பிராணனுக்கேனும் அவளுக்கேனும் ஏதாவது முரட்டுத்தனமாய்ச் செய்துவிடின் தம் உத்தியோகத்துக்குக் கேடுவந்துவிடுமென்று சிறைச்சாலை அதிகாரி வெளியிட்டபயத்தை, அங்ஙனமொன்றுமே நிகழாதென்றுவாக்களித்துத் தீர்த்துவிட்டார். ஆனால், தாம் அவளைச்சந்திக்கும்பொழுது, தமக்கு, விலங்கு, சிறைச்சாலையுடை, ஒன்றுமேயின்றிச் செய்தாலன்றித் தாம் அவளைப் பார்ப்பதில்லையென்று ஒரே பிடிவாதமாகக் கூறினார். அவர் குணத்தையும், முன் அந்தஸ்தையும், வாக்குத்தத்தத்தையும், 'கலெக்டர் ஜட்ஜி' முதலியவர் அவர் விஷயத்திற்

காட்டிய அதுதாபத்தையும் உத்தேசித்துச் சிறைச்சாலையதிகாரி அப்படியே உடம்பட்டார்.

மாலே மூன்றுமணிக்கு, 'வக்கீல்' ஐயர் வண்டியில், அவரும், வேலாயுதத்தேவரும், சிவகாமியும், சுந்தரமும் சிறைச்சாலைக்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். அப்பொழுதே சிவகாமி முகமும் செய்கைகளும் அடங்காத்துக்கத்தையும் மனப்பதற்றத்தையும் கருகாது காட்டின. சிறைச்சாலையதிகாரி 'ஆபீசு'க்குப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு காலியறைக்குள், சிவகாமி யனுப்பப்பட்டாள். அவ்வறையில் இரண்டு நாற்காலிகளைத்தவிர வேறொன்றுமில்லை. அவள் உட்சென்றவுடன், அறையை ஒருதரம் நாற்புறமும் நோக்கிவிட்டு, நிற்கமுடியாமல் ஒருநாற்காலியில் ஆழ்ந்து விட்டாள் ; கண்ணீர் தாரை தாரையாய் வழிந்துக்கொண்டிருந்தது ; ஒவ்வொரு நிமிஷம் செல்வதும் ஒரு யுகம் போலிருந்தது. அவள் அறைக்குட் செல்லுமுன்னமே, சிறைச்சாலையதிகாரி, விஜயமார்த்தாண்டத்தேவர் வந்தபின் பதினைந்து நிமிஷங்களுக்குமேல் அவர் தாமதிக்க முடியாதென்றும், 'கலெக்டர்' உத்திரவும் அவ்வளவேயென்றும், தாமொரு மணிகிலுக்கியவுடன் அவர் வெளியே வந்துவிடாவிட்டால் தாம் உள்ளேநுழைந்து அவரை அழைத்துப்போக நேரிடுமென்றும், தம் கடமையைச் செலுத்தும்பொருட்டுத் தாம் கூறியதைத் தயைசெய்து மன்னித்துக்கொள்ளும்படிக்கும், கண்டிப்பாய்ச் சொல்லிவிட்டார். ஆகவே, தன் மனத்திலுள்ளவற்றையெல்லாம் தன்காதலருக்கு எடுத்துரைக்கப் பதினைந்து வருஷங்களும் போதாவென்று தோன்றாநிற்க, எங்ஙனம் அவ்வளவையும் பதினைந்து நிமிஷங்களுக்குட் கூறிமுடிப்ப

தென்றும், எதை முன்சொல்வது எதைப் பின்சொல்வது எதைச் சொல்லாதொழிவது என்றும், சிவகாமி ஆலோசித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கையில், நம்கதாநாயகர் கதவைத் திறந்துகொண்டு திடீரென்று அவ்வறைக்குட் பிரவேசித்து, கதவை முடிவிட்டு, அவனைநோக்கித் திரும்பினார். அவரைக் கண்டவுடன் எழுந்த சிவகாமி, அவனை நோக்கி அவர் “என் கண்ணாட்டி” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு தழுவுதற்கு விரித்த கைகளுடன் செல்லாநிற்க, அச்சிறைச்சாலை முழுவதும் நடுங்கி எதிரொலிக்கும்படியான பெருங்குரலில் “அத்தான்” என்று கூவிக்கொண்டு எதிரோடிச்சென்று, அவர் ஆலிங்கநத்திற் சேர்ந்து விட்டாள். அவர் அவளை மெதுவாய் அணைத்துத் தூக்கிச் சென்று, தாமொரு நாற்காலியிலிருந்து தம் மடிமீது திருத்திக்கொண்டார். இருவரும் சற்றுநேரத்துக்கு ஒன்றுமே பேசாமல் முகமேல் முகம்வைத்துக் கண்ணீரைப் பெருக்கிக் குழந்தைகளைப்போல் தேம்பித்தேம்பி அழுதுக்கொண்டிருந்தனர். தாம் தமதுமனத்துயரத்தைவெளிக் காட்டாது உள்ளடக்கிக்கொண்டு, என்ன என்ன கூறவேண்டுமென்பதைப்பற்றி வெகுநேரமாக நினைந்து செய்திருந்த சித்தாந்தமெல்லாம், எங்கேயோ பறந்துபோயிற்று. சிறிதுபொழுதுக்குப்பின், நம் கதாநாயகர், ஒருவாறு தம் துக்கத்தையடக்கிக் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு, அவள் கண்ணீரையும் தம் முத்தங்களாற்போக்கி, அவளை மிக மதுரமான சல்லாப வசனங்களால் தேற்றத்தொடங்கியவுடன், அவள், “எனக்கோ இவ்விதி வரவேண்டும்? ஐயோ! அத்தான், நான் என்னசெய்வேன்? நான் என்னசெய்வேன்?” என்று புலம்பி,

முன்னிலும் அதிகமாகப் பிரலாபிக்கலானாள்.

விஜயமா : சோமி ! என் கண்ணே ! நீ இப்படி அழுது கொண்டிருந்தால் நாமிப்பொழுது சந்தித்தது பிரயோசனமின்றிப்போய்விடும். இப்பொழுதே ஐந்தாறு நிமிஷங்களுக்கு மேலாய்விட்டன. இன்னும் பத்துநிமிஷங்களுக்குமேல் நான் இங்கிருக்கமுடியாது. நீ இவ்வாறு துக்கப்படுவாயென்று பயந்தே, நான், முதலில் இதற்குச் சிறிது மனமிசையவில்லை. ஆயினும் நீயாகவே இதை விரும்பியதால், உன் துயரத்தையெல்லாம் ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டு மேல்நடக்கவேண்டிய சங்கதிகளைப் பற்றிப் பேசவிரும்பியே இதைக் கோரினாயென்றெண்ணினேன். என்ன ! ஐந்துவருஷங்கள்தானே : ஐந்து நாட்போல் கழிந்துவிடும். சீதாப்பிராட்டியார் எத்தனை ஆண்டுகள் தம் நாயகரைப் பிரிந்திருந்தாரென்பதை நினைத்துப்பார். எனக்குற்ற அவமானத்தைப்பற்றி நீ சிறிதுமே விசனப்படுவது நியாயமல்ல : இப்படி வரலாமென்று நான் முன்னறிந்து, நன்கு யோசித்து, மனமிசையத் துணிந்த விஷயமே அது. நம் காதலுக்கும் அதற்கும் சம்பந்தமேயில்லை ; உலகமதிப்பை அவ்வளவு விரும்புவனும் நானல்ல. ஒருவேளை நான் ஐந்துவருஷங்கழித்துச் சிறைமீண்டு வருவேனோவென்றும் நீ சிறிதும் சந்தேகப்படவேண்டாம். அப்படியோ, இப்படியோ, என்ற ஒரு தீர்மானமின்றி உழன்றுகொண்டிருந்த மனோவியாகுலத்தால் உடம்பு சிறிது இளைத்திருக்கிறதேயன்றி, இனி ஒரு அணுவேனும் எந்தேகம் வாடாது. ஆகாரம் ஏதேயாயினும், வேலை யேதேயாயினும், கடைசியில் என் கண்ணாட்டியுடன் சுகமாய் வாழலாமென்ற ஒரு

நம்பிக்கைப் பலமே, ஐந்து வருஷமில்லை ஐம்பதுவருஷமேயாயினும், எனக்கு ஊக்கமளித்து, என்னை வடுவின்றிக் காப்பாற்றும். இதைப்பற்றி உனக்கு அணுவேனும் கவலையேவேண்டாம் ; என்மனத்திற் சிறிதும் பயமுமில்லை, சந்தேகமுமில்லை. ஆகவே, இப்பொழுது நம் கவலையெல்லாம், இந்தச் சொற்பகாலத்தை நீ எவ்வாறு செளகரியமாய்க் கழிக்கலாம் என்பதே. நீ உன் தகப்பன்வீட்டிலேயே இருக்கிறதென்று ஏற்பாடாயிருப்பதாகவும், கலெக்டர் துரையவர்கள் உன் தகப்பனிடத்திலும் வீரசங்கிலித்தேவரிடத்திலும் அதைப்பற்றிப் பேசியிருப்பதாகவும் கேள்விப்பட்டேன் ; என் நண்பரும் உனக்கு ஒருகேடும் நேராதவண்ணம் தாம் அடிக்கடி விசாரித்துக் கொள்வதாக வாக்களித்திருக்கிறார். அவர் நல்லயோக்கியர் ; எனக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளவர். சுந்தரமும் உன்னுடன் இருப்பான். ஆகவே, புலிமலையிலேயே இச்சிறுகாலத்தைக் கழித்துவிடுவது அவ்வளவு அசாதியமல்லவென்று தோன்றுகின்றது. எவருனக்கு என்ன போதனைசெய்யினும், நீ யொருநிமிஷமேனும் மனம்மாறுவாயென்று நான் சொப்பனத்திலும் சந்தேகிக்கவில்லை.

சிவகாமி : அத்தான் ! எந்தக் கஷ்டத்தையும் சகித்துக் கொள்ளலாம் ; ஆனால், தங்கள் மனத்தில் அப்படிப்பட்ட சமுசயம் மட்டும் உண்டானால், பின்பு என்பாழியிரை மாய்த்துக்கொள்வதைத்தவிர வேறொன்றுமில்லை.

விஜயமா : அப்படியே நானும் சொல்கிறேன் : எனக்குச் சந்தேகமேயில்லை. நாயனார் என்னசொல்லியிருக்கிறார் ?

“ சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் ? மகளிர் நிறைகாக்கும் காப்பே தலை.”

ஆயினும், உனக்கு இரண்டொரு புத்திமதிகள்மட்டும் சொல்ல நினைந்தேன். முதலில், நீ புலிமலையிலிருப்பது பதனக்குறைவே. உலகவதந்திக்குப்பயந்து வேறுவிதியின்றியே அப்படிச்செய்ய நேர்ந்திருக்கிறது. கலெக்டர் கூறியதையும், என்னண்பர் வாக்கையுமே முக்கிய ஆதரவாகக்கொண்டிருக்கலாகாது : அவர்களோ தூரத்திலிருப்பவர் ; வேறு பலவேலைகளுள்ளவர் ; முற்றிலும் மறந்துவிடக்கூடும் ; அல்லது கலெக்டர் வேறிடத்துக்கு மாறிப்போய்விடக்கூடும். கற்போ, ஓராயுள்முழுதும் காப்பாற்றப்பட்டு வந்திருப்பினும், ஒரு நிமிஷத்தில் மீளாவண்ணம் அழிவுறக்கூடியது. ஆகவே, உன் மனதாரியமும் திடமுமே உனக்கு முக்கியகாவல். புலிமலையில் உன்னை நயமாகவும் பயமாகவும் பலவிதமாய்த் தொந்திரவுசெய்து வலாற்காரஞ் செய்வார்களென்பதிற் சந்தேகமேயில்லை ; ஒருவிஷயத்தைமட்டும் நீ திடமாய்க்கொள் : எவராயினும் உன்னை மானபங்கஞ்செய்யத் துணிந்து நெருங்கினால், அவரைக் கொலைசெய்தேனும் உன் மானத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள, உனக்குச் சட்டப்படி முழுச்சுதந்தரமுண்டு. இவ்விஷயம் நம் ஸ்திரீகளுக்குப் பொதுவாய்த் தெரியாமலே, அநேகர் முரட்டுக்காமத்துக்கு இரையாகி அழிகிறார்கள். யாவராயினும் பயப்படாதே : தன்னுயிரிலும் அருமையான தன்கற்பைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள, ஒரு பெண் என்னவேண்டுமாயினும் செய்யலாம். நீயோ மறப்பெண் ; நெஞ்சத்துணிவுடையவளே ; ஆகவே, புலிமலையில் உன் பிறந்த வீட்டிலில்லை, அரமணையிலேயே நீயிருப்பினும், உனக்கு மனதாரியமுள்ளமட்டும் பயமேயில்லை. ஒருவேளை எதனாலாயினும் புலி

மலையைவிட்டு வெளிப்பட நேர்ந்தால், சுந்தரத்துடன் செஞ்சாலியினையிலே ஒரு வீட்டிலிரு. உனக்குச் செலவுக்கு வேண்டிய பணத்தைக் கூசாமல் என் நண்பரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள். இப்பொழுது பார் ! இந்தச் சிறுகாலத்தை நீ கழிப்பது எவ்வளவு சலபமாயும், நம் முடைய கவலையும் துக்கமும் எவ்வளவு வீனாயும் தோன்றுகின்றன ! ஐந்து நாட்களில் திரும்பிவந்துவிடுவேன் ; பின்பு நம் சுகத்தை யாருமே தடுக்கமுடியாது.

சிவகாமீ : ஐயோ ! அத்தான் ! இப்பொழுது நாம் பிரிந்திருந்த இந்தச் சிலதினங்களும் அத்தனை யுகங்கள் போலிருந்தனவே : நாம் பருந்துக்கூட்டிற் கூடியிருந்தது அனேக யுகங்களுக்கு முன்னிகழ்ந்த ஒரு கனவு போல் தோன்றுகிறதே : நானெவ்வாறு தங்களை ஐந்து வருஷகாலம் பிரிந்திருப்பேன் ? ஐயோ ! என் பாழ்விதியே ! நீங்கள், செஞ்சாலியினே, சென்னை முதலிய இடங்களுக்குப் போயிருக்கும்பொழுதெல்லாம், பிரிந்திருப்பதாகவே தோன்றவில்லை : சீக்கிரம் வந்துவிடுவீர்கள் என்றெண்ணியும், தங்கள் கடிதங்களைக் கண்டும், எளிதிற் காலங் கழித்தேன். அன்றியும், தாங்கள் புலிமலைக்கு வந்தபொழுதும் கூட, தாங்கள் அரமணையிலும் நான் என் வீட்டிலும் இருந்து வந்தோம். இப்பொழுது இரண்டு மூன்று வருஷங்களாக, ஒருவரையொருவர் அடிக்கடி காணுவதுமில்லை, பேசுவதுமில்லை. ஆனால், இப்பொழுது தங்களுடன்கூடிச் சிலநாட்களைச் சிலநிமிஷங்களைப்போற்கழித்துப் பிரிந்தபின்பே, தங்களைப் பிரிந்திருப்பது இன்னதென்பதை உண்மையில் அறிந்தேன். என்ன நம்பிக்கை இருந்தென்ன, என்னசெளகரியமிருந்தென்ன,

தங்களைப்பிரிந்தபின் ஐந்து மாதமேனும் என்னுயிர் தங்குமென்று நான் நம்பவில்லை; தாங்கள் எவ்வளவு தைரியமாய்ப் பேசினும், சிறைச்சாலையில் ஐந்துவருஷங்களுக்கு ஒய்வொழிவின்றி வேலைசெய்து, கேப்பைக் களியைத்தின்று, தங்கள் மெல்லிய சரீரம் பிழைத்திருந்து, தாங்கள் வெளிவருவீர்களென்று நான் நம்பவுமில்லை. நானும் தங்களுடன் சிறைச்சாலையில் அடைபடுதற்கான உபாயம் ஏதாயினும் இருந்தாற் சொல்லுங்கள்; இல்லாவிடின், நாம் கொடுத்துவைத்தது இவ்வளவு தான்: தாங்கள் என்பொருட்டுச் சிறையில் இழிவான மரணத்தையடையவும், நான் தங்கள் பிரிவாற்றாமை யால் ஆவியை இழக்கவுமே பிரமன் நமக்கு விதித்தது. ஐயோ! பாவி! போன ஜன்மத்தில் என்னபாவம் செய்தேனோ யான்.

விஜயமா: சோமி! நீ இவ்வாறு பிதற்றித் திரும்பவும் அழுத்தொடங்குதல் சரியல்ல: நீ யிவ்வளவு புத்தியீனமாய் நடந்துகொண்டால், உன் கல்விப்பயிற்சி விஷயத்தில் நானெடுத்துக்கொண்ட சிரமமும் வீணேயாகும். நமது பரஸ்பரக்ஷேமத்தை யொருவருக்கொருவர் கடிதமுலமாய்த் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கூடுமென்றெண்ணுகிறேன். நானிங்கிருந்து வேறு சிறைச்சாலைக்குச் சென்ற பின்பு, அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுசெய்து, உனக்குக் கடிதம் எழுதுகிறேன். அப்பொழுதாவது நான் கூறுவதின் உண்மைதூலங்கி, என்ஊமத்தை நீ யறிவாய். நீ யேதாவது முரட்டுத்தனமாய் உயிரைவிடும்பகூத்தில், நானிவ்வாறு என்னைச் சிறைப்படுத்திக்கொண்டது முற்றும் வீணாம். எங்ஙனமாயினும், சிறைமீண்டபின் உன்

னுடன் சுகமாய் வாழலாமென்று நம்பியே, நானிவ்வாறு வெளிப்பட்டது. உன் மனமுரண்டால் என் ஆசையைக் கெடுப்பாயா? நான் இறந்துவிட்டேனென்று உனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியும்வரை, நீ யொன்றும் செய்வதில்லையென்று எனக்குச் சபதம் செய்துகொடு. இதே நானுன்னை வேண்டுவது.

சிவகாமீ : ஆனால் தாங்கள் மீண்டுவந்து என்னுடன் வாழ்வதற்கு நானோ தடை? உங்கள் கேட்கமசமாசாரம் கிடைத்துக்கொண்டிருக்கும்வரை என்னை யாரேனும்வெட்டினாலும் என்னுயிர் போகாது. தாங்களே என்னுயிர், இது என்கட்டையே. ஐயோ! நான் என்னசெய்வேன்? என்மனம் பதறுகின்றதே.

விஜயமா : என் கண்ணே! நீ சிறிதும் பயப்படவேண்டாம்; தைரியமாயிரு; நீ யெப்பொழுதும் என்னைப்பற்றியே நினைத்துக்கொண்டிருந்தால், உனதுக்கம் அதிகரித்துக்கொண்டேயிருக்கும், உன் உடம்பும் கெட்டுப்போம். மனக்கவலையைத் தடுப்பதற்கு, மனத்துக்கு வேறு வேலையைக் கொடுப்பதைப்போல் நன்மருந்தொன்றுமில்லை : ஆகையால், நீ உன்மனத்தைப் படிப்பிற் செலுத்து; இராமாயணத்தையும் நைடதத்தையும் அரிச்சந்திர புராணத்தையும் வாசித்தால், சீதை தமையந்தி சந்திரமதி முதலியோர் உன்னிலும் எம்மடங்கு அதிகமான துயரத்தைச் சகித்திருந்து, கடைசியிற் சுகம்பெற்றனரென்பது உன் மனத்திற் பதியும்; அவர்கள் துயரங்களுக்கு அறுதாப்பபடுவதில் உன் துக்கம் மறக்கப்படும். நீமட்டும்——,”

இதற்குள் வெளியிலிருந்து மணிகுலுக்கியசத்தம் செவியில்விழுந்தது. உடனே நம் கதாநாயகர், “ஸார், இதோ

“வந்துவிட்டேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டேனழுந்து, சிவுகாமி இன்னதென்றறியுமுன், அவளைத் தம்மாற்புற இறுகத்தழுவி முத்தமிட்டு, “நான் திரும்பிவந்து முத்த மிடும்வரையும், இந்த முத்தத்தையே நினைந்துகொண்டு, தைரியமாயிருந்து, ஐந்து நாள்சுளாகக் கழித்துவிடு. என் கண்ணாட்டி! நான்போய் வருகிறேன்” என்று சொல் லிக்கொண்டே அவளை நாற்காலியில் மெதுவாய் விட்டு விட்டு “ஐயோ! அதற்குமுன் போகிறீர்களா அத் தான்?” என்று அவள்குறி முடியுமுன், கதவைத்திற ந்து, வெளியே போம்பொழுது திரும்பவும் கதவை மூடி விட்டு, போய்விட்டார்.

“போய்வருகிறேன்!” ஆ! ஆ! இந்த வார்த்தையை எங்கெங்கு எவரெவர் கூறினாலும், அது குறிக்கும் மன தைரியத்தோடும் நம்பிக்கையோடும், மனவேக்கமும் அவ நம்பிக்கையும் கூடவே கலந்து தொனிக்கின்றனவே! உல கத்திலே நெல்லறுக்கவும் புல்லறுக்கவும் காலம் ஏற்பட் டதுபோல, மனிதராவியாகிய பயிரையறுக்க நமனுக்கு ஒரு குறித்தகாலமும் ஏற்படவில்லையே! ஒய்வொழிவி ன்றி, இராப்பகலின்றி, அவன் தன்னிஷ்டம்போல் அறு த்துக்கொண்டிருக்கிறானே! இவ்வண்ணம் காலையிருந் தார் மாலையிறத்தலையும், முன்னொடியிருந்தார் பின்னொ டியிறத்தலையும், நாம் கண்டுகொண்டே இருக்கின்றோ மாயினும், நாம் அவ்வாறு இறக்கமாட்டோமென்ற முழு நம்பிக்கையோடேயே, நம்மில் ஒவ்வொருவரும் ஒழுகு கின்றோம். இந்நம்பிக்கையே, பிரபஞ்சப் பிரவர்த்தியா கிய சக்கரம் ஓயாதுசுழலுவதில்நழுவிவிடாது நிலைநிறு த்தும் அச்சாணியாம். சிருஷ்டியிற் பகுத்தறிவோடொ

முகும் ஜீவகோடிகள் யாவும், இம்மாயை வயப்பட்டே வாழ்கின்றன. ஆகவே, நம் கதாநாயகர், தாம் சிறையினின்றும் மீண்டு வரலாம் என்ற முழுநம்பிக்கையோடே யே போனார்; அவர் காதலியும் அதை யொருவாறு நம்பவே செய்தாள்.

வெளியே வந்து கடியாரத்தைப் பார்க்க, அவர் உட்கொண்டு அரைமணி நேரத்துக்கு மேலாயிருந்தது; சிறைச்சாலை அதிகாரிக்குத் தம் வந்தனங்களை அளித்தபின்பு, நம் கதாநாயகர், தம் நண்பராகிய வக்கீலோடும் சுந்தரத்தோடும் வேலாயுதத்தேவரோடும் தம் காதலியைப் பத்திரமாய்ப் பாதுகாத்துத் தாம் மீளும்வரையும் ஆதரிக்கும் விஷயத்தைப்பற்றி வெகு ஆவலுடன் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். முதலில் வெகுநயமாயும் உருக்கமாயும் வேண்டிக்கொண்டதுமன்றி, தம்காதலியை மாசுமறுவன்றித் தாம் திரும்பிவந்தபின் தம்மிடத்தில் ஒப்புக்கொடுக்காவிடின், நியாயத்தையும் நல்லொழுக்கத்தையும் முற்றும் மறந்து, எப்பொழுதுமே மரணத்தைச் சிறிதும் அஞ்சாத தம் மறநெஞ்சின் வன்மைக்கியன்றமட்டும் அவர்மேற் பழிவாங்குவது நிச்சயமென்று சபதம் செய்து, வேலாயுதத்தேவரைப் பயமுறுத்தினார்; ஆனால் இதற்கொன்றும் அவர் பதிக் பேசவேயில்லை; கடைசியில்மட்டும், “அப்பாடே! எனக்கில்லாதது உமக்கு வந்திட்டுது” என்று முணுமுணுத்தார். இதற்குள் சிறைச்சாலை அதிகாரி துரிதஞ் செய்யவே, நம் கதாநாயகர், “சுந்தரம்! எல்லாரிலும் நீயே எனக்கு முக்கிய உத்தரவாதி: உன்னை நம்பியே என் சோமியை விட்டுவிட்டுப் போகிறேன்” என்று சொல்லி

விட்டு, விரைவாய்ச் சிறைச்சாலைக்குள் மறைந்துவிட்டார். வக்கீலும், சுந்தரமும், கண்களில் நீர்தளும்பு, அவர் செல்வதைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றனர்; அறைக்குள்ளிருந்த சிவகாமியும், சன்னல் வழியாகத் தன் காதலர் செல்வதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்தோ! அவள் கண்ணீர் அவரை நன்றாகப் பார்க்கவும் இடந்தராது மறைத்தது. பின்பு அவள் மூர்ச்சையானவள்போல் ஒரு நாற்காலியில் ஆழ்ந்துவிட்டாள். அவள் தந்தை, நம்கதாநாயகர் சுந்தரத்தோடு கூறிய கடைசி மொழிகளுக்குப் பதிலாக, “ஆமாம், ஆமாம்; இல்லாவிட்டாற் கூடவே கூட்டிக்கொண்டு போய்விடுவீர்” என்று தமக்குள் முணுமுணுத்துக்கொண்டார்.

நான்காவது அதிகாரம்.

புலிபசிக்கினும் புல்லைத்தின்னுமா ?

புக்ககத்துக்குச்சென்று ஒரு மாதத்திற்குள் மணவாளன் மடிந்தனனாக, பிறந்தவீட்டுக்குத் திரும்பிவந்து அளப்பரிய துயரத்தோடு அரிதிற் காலந்தள்ளும் வாலிபக்கைம்பெண்ணைப்போலவே, சிவகாமி தன் தாய்தந்தையரோடு வசித்துவந்தாள். கழுத்தில் ஒருமஞ்சள் ஸூலிற்கோத்த சில கருமணிகளும், கையில் தன்காதலர் அணிந்த ஒரு சிறிய பொன்மோதிரமும் தவிர வேறு நகை ஒன்றுமே கிடையாது; பட்டுச்சீலை கட்டுகிறதேயில்லை; தலைவாரிக்கொள்கிறதூமில்லை, நெற்றியில் பொட்டிட்டுக் கொள்கிறதூமில்லை; புலிமலைக்குத் திரும்பிவந்து வீட்

டுட்சென்றவன்று தன்வீட்டு வாசலைப்பார்த்தவன், மறு படியும் அவ்வாசற்பக்கம் வரவேயில்லை ; முன்போல் வாசனைதிரவியங்கள் மஞ்சள் முதலியன பூசி நீராடுகிற தில்லை ; எண்ணெய்கூட அவள் தாயின் கட்டாயத்தின் பேரில் எப்பொழுதாவது மாதம் ஒருமுறை தேய்த்துக் குளிப்பதே தூர்லபம் ; அவளுக்குக் குழந்தைப் பருவம் தொட்டுத் தாம்பூலத்தின்மேல் மிகப் பிரியமே யெனினும், தன்னாயகருடன் பருந்துக்கூட்டில் “தேன்மதி” கழிக்கும்பொழுதுகூட வெற்றிலையில்லாமையை ஒரு பெருங்குறையாக மதித்தனனெனினும், இப்பொழுது மிக நேர்த்தியான வெற்றிலையை வைத்துக்கொண்டு அவள் தாய்தந்தையர் எவ்வளவு கெஞ்சினபோதிலும் அதை முகமெடுத்துப் பார்க்கிறதேயில்லை ; எப்பொழுதும் மூன்றுவேளை போஜனமும் இருமுறை சிற்றுண்டிகள் பால் முதலியனவும் சாப்பிட்டு வளர்ந்தவன், இப்பொழுது ஆகாரத்தை இரண்டுவேளையாகக் குறைத்துவிட்டான் ; அதுவும் நன்றாகச் சாப்பிடுகிறதூமில்லை, கண்ணீருடன் கலப்புறாத நாளும் கிடையாது ; ஒருவருடனும் சரியான படி பேசுகிறதில்லை : தன் தாய்தந்தையர் எவ்வளவு துக்கத்துடனும் அன்புடனும் தன்னுடன் பேசினும், அவர்கள் செய்யும் உபசாரத்துக்குப் பதிலாகத் தானும் அவர்களிடத்து அன்பு காட்டலே தகுதியென்று தானே பல தரம் நினைக்கினும், தனக்கும் தன் காதலருக்கும் நேர்ந்த கஷ்டங்களெல்லாம் அவர்களாலேயே விளைந்ததென்பதையும், அவர்கள்மட்டும் நியாயப்படித் தன்னை அவருக்கு விவாகம்செய்து கொடுத்திருப்பின் தானிப்பொழுது கிருஷ்ண ஜில்லாவில் ஒரு டிப்டிகலெக்டர் மனையாட்டி

யாக அவருடன் வெகு சுகமாய் வாழ்ந்திருக்கக்கூடுமென்பதையும், அவளால் ஒரு கணமும் மறக்கமுடியவில்லை; அவர்களைக் கண்டபொழுதெல்லாம் அவளுக்கு அடங்காக்கோபமும் மனக்கசப்பும் உண்டாயின; அவர்கள் செய்யும் உபசாரங்களும் கூறும் அன்புரைகளும் தன்னைத் தங்களிஷ்டப்படி இணங்கச்செய்யும் பொருட்டான பொய்யுபசாரமும் மாயமொழிகளுமே என்று வெறுத்தாள். இப்பொழுது அவள் திவ்விய சரீரம்,

“தேவுதென்கடல் அமிழ்து கொண்டனங்கவேள்செய்த ஒவியம்புகையுண்டதே யனையதாம்மெய்யாள்”

என்ற வருணனையை ஒத்திருந்தது. செய்கைகளோ பித்தர் செய்கைகளையே ஒத்திருந்தன: கையிலிருந்த புஸ்தகம் நழுவி மடியிற்கிடக்க, கண்ணீர் தாரை தாரையாக அதன்மேல் விழுந்து அதை மாசுப்படுத்த, எங்கேயோ வெகுதூரத்தில் இருக்கும் வஸ்துவைப் பார்ப்பாள் போல் முகமும் கையுமாய் வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பாள். அப்பொழுது அங்குவந்துபோகுபவர்களைக்கூட அவள் கண்டதாகத் தோன்றுது. உண்மையில் அவள் நினைப்பெல்லாம் தன்னோடு பருந்துக் கூட்டிற்கழித்த சிலதினங்களைப்பற்றியே எப்பொழுதுமிருந்தது. அவர் சொன்ன ஒவ்வொரு பிரிய வசனத்தையும், செய்த ஒவ்வொரு சரச லீலையையும் நினைந்து நினைந்து உருகாதவண்ணம் உருகினாள்; அப்பொழுது சிலசமயங்களில் தான் வண்டத்தனமாய் ஊடினதையும், எதற்காயினும் அவரைப்பழித்துப் பொய்ப்பூசலிட்டதையும், தன் குழந்தைக்குறும்பால் அவருக்கு ஒருகால் உண்மையான மனவருத்தத்தைக்கூட உண்டுபண்ணி

னதையும் எண்ணி எண்ணிப் பரிதபித்தாள் ; வாய்விட்டு வெளிவந்த சொல்லையும், தெரிந்தோ தெரியாமலோ செய்த செய்கையையும், பின்பு எவ்வாற்றானும் ஒருபொழுதுமே மாற்றொரு தென்பதை நன்கறிந்து வருந்தினாள். “ஐயோ ! இவ்வாறு நிகழுமென்று கனவிலேனும் சமுசயித்திருந்தால், நான் எவ்வளவு அன்பும் ஆதரவும் பணிவுமாக நடந்திருப்பேன் ; ஒருவினாடியையேனும் வீண்போக்காது அவருடன் எவ்வளவு உல்லாசமாய்க் கழித்திருப்பேன் ; பாவியேன் தூக்கமே பெரிதாகச் சில நாட்களில் நான் அவர்க்குமுன் தூங்கியபடி செய்திருப்பேனோ ? அவர் துங்கும்பொழுது கூட நான் இராழுழுக்க விழித்திருந்து அவர் மனமதவடிவழகைக் கண்குளிர மனம்பூரிக்கப் பார்த்துக்கொண்டே காலத்தைக் கழித்திருப்பேனே ; பின்புபாவியேன் தூங்குதற்கு இவ்வைந்து யுகங்களும் போதாவோ ? ” என்று பலவாறாக நினைந்து மனம்நொந்தாள். இக்கதி முன்னமே தெரிந்திருப்பின், அக்காலமும் கூடக் கண்ணீரும் கம்பலையுமாகவே கழிந்திருக்குமென்று அவளுக்குத் தோன்றவேயில்லை. அவள் தன் காதலருடன் கழித்தது சிலதினங்களே யெனினும், அத்தனை வருஷங்களுக்கு இப்பொழுது அவகாசமிருப்பினும் நிகழ்ந்தனவற்றையெல்லாம் போதுமானவாறு நினைந்துநினைந்து களிப்புறவும் துக்கிக்கவும் போதாதென்று தோன்றிற்று. —

சிலசமயங்களில் தான் கடைசியாகத் தன்னாயகரைச் சிறைச்சாலையிற் சந்தித்ததையும், அப்பொழுது நிகழ்ந்ததையும் பற்றிச் சிந்திப்பாள் : முற்றிலும் கஷ்டப்படுபவர்போல அவராகவும் அக்கஷ்டங்களுக்கு ஏது தானாகவுமிரு

க்க, அவர்மனத்தைத் தேற்றித் தான் ஆறுதல் செய்யாமல், தன் அற்பகஷ்டத்தையும் துக்கத்தையுமே பெரிதாக எடுத்துப் பிதற்றிச் சயநயச்சிந்தையிலும் மமகாரத்திலுமே ஆழ்ந்தவளாய், அவர் துன்பத்தைத் தான் மிகவும் அதிகரித்ததாக நினைந்து கிலேசமுறுவாள்; அவர் அப்பொழுது கூறிய பிரியமொழிகளுக்கேனும், தன்னிடம்விடைபெற்றுச் செல்லும்பொழுது அவர் தன்னைத் தழுவிக்கொண்டு முத்தமிட்டதற்கேனும் பதிலாகத் தன்காதலைத் தான் சிறிதுமே வெளியிடாது, மழையால் நனைப்புண்ட மண்சுவர்போற் கரைந்துகொண்டு சும்மாரின் மறதை எண்ணி பெண்ணி மனங்கரைவாள்; அவ்வரை மணிநேரமும் செக்குப்போலத் தான் அவர்மடிமீதே வீற்றிருந்து அவரைத் துன்புறுத்தியதாகக்கூட நினைந்து பரிதப்பிப்பாள். எச்சமயத்தை நினைந்தாலும், தான்செய்த தவ்வளவும் தவறாகவும் அவர்செய்ததனைத்தும் அளப்பரியகாதலையும் அன்பையும் குறிப்பனவாகவுமே தோன்றிற்று: ஆகவே, அவள் கரைகடந்த பரிதாபத்தையும் துயரத்தையும் அடைந்தாள்.

இவ்வாறு இரண்டுமூன்று மாதம் கழிந்தபின், காலக் கிரமத்தில் அவள்துக்கத்தின் தீவிரம் சிறிது மட்டுப்பட்டு, அவருரைத்த புத்திமதிகளும் தன்னிடம் வேண்டிய சபதமும் அவள் நினைப்புக்குவந்து, தன் புஸ்தகங்களிலும் தன் சிறிய தம்பியிடத்திலும் அவள் சிறிது கவனத்தைச் செலுத்தத்தொடங்கியதுமன்றி, கடந்துபோனதை ஒருவராலுமே மாற்றமுடியாதென்ற உண்மை அவள்மனத்திற் பதியப்பதிய, தன் தாய்தந்தையரிடத்தும் முன்போலன்றிச் சிறிது மனக்குழைவுடன் பேசத்

தொடங்கினான். இதுகாறும் அவளது அளப்பரிய துயரத்தையும் பித்தரைப்போன்ற செய்கைகளையுங் கண்டு அவளுக்கு ஒருவேளை இதே யேதுவாகப் பைத்தியம் பிடித்துவிடுமோ, அல்லது ஒருவேளை இறந்துபோவாளோ, அல்லது தற்கொலைசெய்துகொண்டு தன்னுயிரையும் துறந்து தங்களுக்குப் ஆபத்தை விளைத்துவிடுவாளோ என்று அவள் தாய்தந்தையர் மிகவும் பயந்திருந்தனர். இக்காரணத்தால் வேலாயுதத்தேவர் ஜமீன்தாருக்கு அதிக நம்பிக்கைக்கு இடம்கொடாமலும், தாம் அடிக்கடி அரமனைக்குப்போகாமலும், போ. சுப்பையர் தம் வீட்டுக்கு வந்தால் அவரை வீட்டினுள் வரவிடாமலும், வெகு கவலையுடன் நடந்துவந்தார். இப்பொழுது தம் மகள் துக்கம் சிறிது தணிந்து நடவடிக்கைகளும் சிறிது நிதானப்படவே, அவருடைய பழைய பேராசை கிளர்ந்தெழுந்தது : தம்பேரன், புலிமலை ஜமீன்தாராகவேண்டுமென்று மறுபடியும் விரும்பத் தொடங்கினார். அவர் மனைவி மருதியும் வெள்ளித் தாம்பாளங்களையும் பவுன் முடிப்புக்களையும் பனூரிஸ் பீதாம்பரங்களையும் விதம் விதமான நகைகளையும்பற்றி அடிக்கடி நினைக்கவும் பேசவும் ஆரம்பித்தாள். வீட்டில் நடக்கும் ஒவ்வொரு பேச்சிலும் கவியாணமும் நகையும் கொண்டு வரப்பட்டன. யாதானும் ஒருவிஷயத்தின்மேல் ஸ்திரீகள் மனம்வைத்துவிட்டால், அதையடையும் வரையும் அவர்கள் அதைப்பற்றிப்பேசி அலட்டும் சாதாரியம் மிக வியக்கத்தக்கது. மனிதசபாவத்தை மயக்கற நன்குணர்ந்த ஆங்கில நாடக கவியாகிய ஷேக்ஸ்பியர், இச்சாதாரியத்தை ஒரு பெண்ணின் வாய்மொழிமூலமாகவே நன்று வருணித்

திருக்கிறார். ஒதெல்லோ நாடகத்தில், குடிவெறியினிமித்
தம் உத்தியோகத்தினின்றும் நீக்கப்பட்ட உபசேனாபதி
காவியோவுக்காகத் தன்னுதராகிய சேனாபதியிடம்
“சிபார்சு” செய்து வேலையைத் திரும்பவும் வாங்கித் தரு
வதாகக் காவியோவுக்கு வாக்களிக்கும் டெஸ்டிமோனா
என்பவள், தன்னாயகரை இணங்கச்செய்யும் விதத்தைப்
பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறாள் :—“என்னுதரை இ
டையறாது அலட்டுவேன் ; அவர்படியும்வரையும் தூங்
கவிடாது, பொறுக்கமுடியாமல் இணங்கும் வரையும் வா
தாடுவேன் ; அவர் சயனத்தை ஒரு பள்ளிக்கூடம் போ
லவும், ஊண்மேஜையைப் பாவத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்
குருபீடம் போலவும் ஆக்குவேன் ; அவர் செய்கைகள்
ஒவ்வொன்றிலும் காவியோனின் முறையீட்டைக் கல்ப்
பேன் : ஆகையால், காவியோ, நீர் சந்தோஷமாயிரும் :
உம்முடைய வக்கீல் உம்முடைய கட்சியை இழப்பதி
னும், தான் சாகவேனுஞ் செய்வாள்.”

நாகரீகமற்ற நாட்டுப்புறத்து மறத்தியாகிய மருதி,
கலியாணத்தைப் பற்றித் தன்மகளை உபத்திரவப்படுத்
துவதில், மூடத்தனமாகவும், முரட்டுத்தனமாகவும், தன்
மகளது உள்ள நிகழ்ச்சிகளையும் எண்ணங்களையும் மென்
தன்மையையும், தற்காலத்தில் அவள் நெஞ்சு புண்ப
ட்டுத் துயரக்கடலில் ஆழ்ந்திருப்பதையும், சிறிதுமே
நினையாமலும் நடந்துகொண்டாள். சிலசமயங்களில்
அவள் சூளாகக் கூறியசொற்கள், சிவகாமியின் மனத்
திற்பாணம்போற் பாய்ந்தன. குழந்தை பால் வேண்டு
மென்று அழுதால், “இம், ஒரு பசுவிருக்குது, அது
வும் உதைத்துவிட்டது ; ஏழைக்குடும்பத்திலே பாலுக்

கென்ன செய்கிறது? அன்னப்பால் கிடைப்பதே வருத்தமாயிருக்குது. எல்லாம் சிவகாமி மனசுவைத்தால் ஆயிரம்பசு வரும், வீடெல்லாம் பாலாயோடும். அவள் காலிலேபோய் முட்டு, சனியனே” என்று சொல்லிக் குழந்தையைப் பிடித்துத்தள்ளித் திட்டுவாள். ஒருநாள் சிவகாமியின் தமையன் ஆறுமுகம் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கையில், திடீரென வானங்கறுத்துச் சிறிதுநேரம் கோடைமழை பெய்யாநிற்க, பனையோலைகள் வேய்ந்தகூரை மினின்றும் அவன்தலையில் இரண்டொரு சொட்டுமழை நீர் சொட்டிற்று. அதைக்கண்டு அவன் “சீக்கிரம் சோறு போடு, ஆத்தா(ள்)! எளவுமனை ஒளுகுது” என்றான். உடனே மருதி, “இம்! எல்லாம் அம்மாளுதயனில்லாமல்தான் இப்படிக்கட்டப்படவேண்டியிருக்குது. இல்லாவிட்டால் அப்போதே இந்தப் பாழங்குடிசையை இடித்து அரமனை கட்டியாயிருக்கும். இன்னும்தானென்ன தவறியாபோச்சு? உன் தங்கச்சிதயவு வைத்தால், அடுத்தமாதம் அரமனையாய்விடும். தனக்கும் தெரியாமே, சொன்னாலும் கேளாமே உள்ள பிள்ளையை என்ன செய்யலாம்? பிள்ளை யென்றால் எல்லாம் பிள்ளையாமா? இதெல்லாம் அணிற்பிள்ளை தென்னம்பிள்ளைதான். ‘அடே! நம்மைப் பெற்றவர்களுக்காவது நம்கூடப் பிறந்தவர்களுக்காவது நம்மாலே என்னசுகம்?’ என்று மனசிலே தோன்றவேண்டாமா” என்று பல்லவி பாடத் தொடங்கினாள். இம்மாதிரியான பேச்சுக்கள் ஒன்றுக்கும் சிவகாமி பதிற்பேசுகிறதேயில்லை. முதலில் சுந்தரம் எதிர்த்துவாதாட எத்தனித்ததைக்கூட அவள் தடுத்து விட்டாள். ஆனால் அவள் மனத்துக்குள் மிகவும் நொந்து

புண்பட்டாள். இதுவுமன்றி, அவள்தகப்பன், அரமனை யையும் மகராசாவையும்பற்றி அடிக்கடி பேசத்தொ டங்கியதுமன்றி, விவாகத்தைப் பற்றியே மறுபடியும் விருப்புடன் அலட்டிப் பேசி, போ. சப்பையரையும் தம்மகளுக்குப் புத்திகூறும்படி வீட்டுக்குள் அழைத்து வரத்தொடங்கினார். என்செய்வாள் சிவகாமி? தன் தாய்தந்தையரே தன் துக்கத்தைச் சிறிதும் கவனியாது இவ்வாறு ஒழுகினால், பின்பு யாரே தனக்கு ஆதரம், யாரிடம் சென்று முறையிடுவது? ஒவ்வொரு நிமிஷ மும், ஒவ்வொழிவின்றி, பொழுதுபுலர்ந்ததுமுதல் இர வில் நித்திரை போமளவும், காய்ச்சிய சலாகைகளைப் போற் காதுகளிற் பாயும் சூளுரைகளை எவ்வாறு எத்த னைநாள் சுகித்திருப்பது? செஞ்சாலியினை 'வக்கீலுக்கு' எழுதுகிறதென்றால், அவர்கள் பேச்சைத்தவிர வேறு குற்றமாகக் குறிப்பிடுதற்கோ ஒன்றுமில்லை; அன்றி யும், தன் தாய்தந்தையரைப் பழித்து அந்நியரொருவ ருக்கு எங்ஙனம் எழுதுகிறது? அவ்வாறு செய்வதிலும் பிராணனை விடுவதே உசிதம். ஒருவேளை மானத்தைத் துறந்து எழுதினும், அவரால் என்னசெய்யக்கூடும்? ஆக வே, சுந்தரத்தைத் துணையாகக்கொண்டு வேறெங்காயினு ம் சென்று, கூலிவேலைசெய்தாயினும் பிழைப்பதே சரி; ஏனெனின், தன்னுதர் தன்னிடத்துக் கடைசியாக வேண் டிய சபதத்தையும், அவர் சிறையினின்றும் அனுப்பிய கடிதத்தில் கூறியிருக்கும் புத்திமதியையும் மறந்து, உயிர் துறத்தல் முழுமுடத்தனமே. சுந்தரத்துடன் தனியே சென்றால் உலகம் பழிக்கும் என்ற எண்ணம் அவள் மனத்தில் தோன்றவேயில்லை.

இவ்வண்ணம் பலவாறாக ஆலோசனைசெய்து சிவகாமி, நாளொரு யுகமாக அரிதிற் காலங்கழித்து வருகையில், தமது கோரிக்கை விரைவிற் கைகூடாததால் ஆத்திரமுற்ற வேலாயுதத்தேவரும் போ. சுப்பையருமாக ஒரு ஆலோசனைசெய்து, அவ்வாறுகாரியத்தை முடித்து விடத் தீர்மானித்தார்கள். சிவகாமி சந்தேகமுறாதபடி, அவள் கடைசித்தம்பியின் இரண்டாவது பிறந்தநாளையே தங்கள் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுகிறதற்கேற்ற தினமாகக்கொண்டார்கள். சுந்தரத்தால் ஏதாயினும் தடையுண்டாகாமல், வேலாயுதத்தேவர், அதற்கு முதல்நாளே அவனைக் குறவனாகக் குருகுலத்துக்கு ஒரு வேலையின்மேல் அனுப்பி விட்டார். குழந்தை பிறந்தநாளன்று சுக்கிரவாரம். மாமிசபண்ணிகளுடன் வீட்டில் விருந்துச் சமையல் நடந்துகொண்டிருந்தது. எப்பொழுதுமே மாமிசத்தில் அதிகப் பிரியமில்லாதவனும், தன்னுதர் சிறைப்பட்டபின் அதை முற்றிலும் விலக்கியிருந்தவருமாகிய சிவகாமி, அஃதொன்றையும் கவனிக்காமல், குழந்தையை மஞ்சள் நீராட்டி, அதன் குஞ்சியை வாரிப்பின்னி, அதற்கு அலங்காரஞ் செய்துகொண்டிருந்தாள். வேலாயுதத்தேவரும் அவர்மனைவியும் குழந்தையுடன் முருகன்குன்றுக்குச்சென்று சுவாமிதரிசனம் செய்துவரவேண்டுமென்று பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். சிவகாமியை அழைத்ததற்கு, அவள், தான் வரவில்லையென்று சொல்ல, அவர்களும் அவளை உபத்திரவப்படுத்தவில்லை. காலை யிற் பத்துமணி சுமாருக்கு ஆலயத்துக்குச் செல்லுமாறு, மருதி, சிவகாமி வைத்திருந்த குழந்தையை வாங்கித் தன்னுடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு புறப்படாநிற்க,

குழந்தை, வீட்டுவாசல் தாண்டிம்பொழுது திடீரென்று கதறி அழுதது. அதை அவசகுனமாகக்கொண்டு வீட்டுள் மீண்டுவந்து, குழந்தையைச் சமாதானப்படுத்த, சிவகாமி எடுத்துக்கொண்ட பின்புதான் அது சமாதானமாயிற்று. சற்றுநேரம் பொறுத்து மருதி மறுபடியும் குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டு புறப்படவே, மறுபடியும் அவசகுனம்போல் வாசற்படி தாண்டிம்பொழுதே குழந்தை அழுத்தொடங்கிற்று. யாரும் அறியாமல் அடித்துடையை நிமிட்டினால் எக்குழந்தைதான் அழாது? திரும்பவும் சிவகாமி வாங்கிச் சமாதானப்படுத்தவேண்டியதாயிற்று. மூன்றாமுறை தன்தாயினிடம் போவதற்கே விருப்பமின்றிக் குழந்தை அழாநிற்க, வாசலில் நின்று, பொழுதாயிற்றுஎன்றும் கோவில்நடையடைத்துவிடுவார்களென்றும் வேலாயுதத்தேவர் அவசரப்படுத்தாநிற்க, மருதி, தானே குழந்தையை எடுத்துவரும்படி சிவகாமியை வருந்தி வேண்டினாள். வெளிச்செல்வதில் மிக்க வெறுப்புடையவளாயினும், தற்கால முகாந்தரத்தையும் அவசரத்தையும் நினைந்தும், தன் தம்பிமேலுள்ள வாஞ்சையால் தூண்டப்பட்டும், காரியம் சுவாமிதரிசனமே என்பதைக்கருதியும், சிவகாமி ஒருவாறு உடம்பட்டுக் குழந்தையுடன் புறப்பட்டாள். அவள் வேறு சீலை கட்டிக்கொண்டு சில நகைகள் அணிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று அவள் தாய்சொன்னதையும், ஒருவண்டி கொண்டு வருவதாக அவள் தகப்பன் சொன்னதையும் மறுத்துத் தடுத்துவிட்டு, கால்நடையாகவே அவர்களுடன் குமரன்கோயிலுக்குச் சென்றாள். தெருவழியே போகையில், தன்னை, “தாதவிழ் கூந்தல் மாதர் தனித்தனி

நோக்கத் தான் அப், பூதலம் என்னும் நங்கை தன்னையே நோக்கிப் புக்காள்.” வெகுநாட்களாக வீட்டுள்ளேயே இருந்து வெளிப்போந்தது அவளுக்கு வெட்கத்தையும் பயத்தையும் உண்டுபண்ணிற்று ; பலவீனத்தாலுங் கற்கள் உறுத்துவதனாலும் அவள்நடை தளர்வுற்றது ; அவள் கோயிலைச் சென்றடைவது அரிதாயிற்று. அர்ச்சகர்களைத் தவிர, கோயிலில், போ. சுப்பையரும், புலிமலைப் புரோகிதரும், இரண்டொரு வைதீகப்பிராமணரும், அரமண வேலைக்காரர் இருவரும் இருந்தார்கள். சுவாமி தர்சனார்த்தமாக அவர்கள் வந்திருந்தார்களென்று சிவகாமி நினைத்தாள். வழிநடந்து வந்த இளைப்பாறும்பொருட்டு, முன் மண்டபத்தில் எல்லாரும் உட்கார்ந்தவுடன், சுப்பையரும் இவர்கள் பக்கத்தில் வந்துட்கார்ந்தார். உடனே அவரும் வேலாயுத்தேவரும் சிவகாமியின் கல்யாணப்பேச்சைப் பற்றிப் பேசத்தொடங்கி, சிறிது நேரத்தில், சிவகாமியை வீரசங்கிலி மகராசாவுக்கு மணம்புரிவது சரியா இல்லையாவென்று குமாக்கடவுள் பாதத்தில் பூக்கட்டிப் போட்டுப் பார்க்கிறதென்று தீர்மானித்தார்கள். சிவகாமி வாய்திறக்கவேயில்லை. அப்படியே பூக்கட்டிப்போட்டுப் பார்க்க, ஷிவாகம் உத்தமமென்று கடவுளது உத்திரவு கிடைத்தது. அதுகூட இல்லாவிடின், சுப்பையர் முன்னதாகவே கோயிலுக்கு வந்ததின் பயன்தானென்ன? இதற்குள், இரண்டு குதிரைகள் கட்டிய அரமணைவண்டியொன்று கோயில் வாசலில் வந்து நின்றது. வண்டியைக் கண்டவுடன் யாவரும் எழாநிற்க, அதிலிருந்து ஜமீன்தார் வீரசங்கிலித்தேவர் இறங்கிவந்தார். ஒரு வேலைக்காரன் ஒரு பெரிய உருச்

குப்பெட்டியை எடுத்துவந்து அவர் முன்பு வைத்தான்.

ஜமீன்தார் : என்ன, அம்மான் ! உங்கள் மகளுக்குச் சம்மதந்தானே ?

வேலாயுத்தேவர் : இப்பொழுதுதான் பூக்கட்டிப்போட்டுப் பார்த்தோம் : நல்ல உத்திரவே கிடைத்திருக்குது. இனி அவள் தடைசொல்ல நியாயமில்லை.

ஜமீன் : என்ன, சுப்பையரே ! எல்லாம் தயாராயிருக்குதா ?

போ. சு : சந்திதானம் வரவேண்டியதுதான் பாக்கியர் யிருந்தது. வாத்தியார் இரண்டு நாழிகைக்கு முன்பே தயார். மகராசாவும் சிவகாமசுந்தரி நாச்சியாரும் திருக்குளத்தில் ஸ்நானம் செய்து வரலாம்” என்றார்.

இதனிடையே, ஜமீன்தார், பெட்டியைத்திறந்து, தமக்கு ஒரு சரிகைப் பீதாம்பரமும், சிவகாமிக்கு ஒரு விளையுயர்ந்த பீதாம்பரமும் ரனிக்கையும், இருவருக்கும் அனேக ஆபரணங்களும், மற்றுமுள்ளவர்களுக்கு வேஷ்டிகளும் எடுத்து வெளியே வைத்துவிட்டு, மங்களஸ்நானத்துக்கெழுந்தார். மருதி, தன்மகளை நோக்கி, “அம்மா சிவகாமி ! இனித் தாமதிக்கக்கூடாது ; சாமிகூட உத்திரவு கொடுத்துவிட்டது ; மகராசா குளத்துக்குப்போய் விட்டார்கள் ; உச்சிப்பொளுதுக்கு முளுத்தம் பார்த்திருக்கிறார்களாம் ; பொளுதாச்சு, வா, குளத்துக்குவா” என்று கையைப்பிடித்து மெதுவாயிழுத்தாள். இவ்வளவையும் இடியுற்ற அரவம்போலப் பிரமித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சிவகாமி, தன்தாய் தன்னை இழுப்பதையும், தன்னை மோசஞ்செய்து கொண்டுவந்திருப்பதையும், தன் அபிப்பிராயத்தையே கேளாது காரியங்களை

மேல்நடத்துவதையும் கவனித்து, தன்னை யொருகால் வலாற்காரமாகப் பிடித்து உபத்திரவப்படுத்தித் தாலியைக்கட்டி விடுவார்களோ என்று நினைந்து, மனமேங்கி, திடீரென மூர்ச்சையாகி அடியற்ற மரம்போற் கீழேவிழுந்துவிட்டாள். அவளை யுடனே குளக்கரைக்குத் தூக்கிச் சென்று, முகத்தில் நீரைவீசிக் களைப்பாற்றினார்கள். சிறிது மதிதெளிந்து அவள் கண்களைத் திறந்தவுடன், எருமைக்கடாப்போல் வீரசங்கிலித்தேவர் குளத்தில் நின்று நீராடுவதையும், வைக்கோற் போர்போன்ற அவர் மயிர்செறிந்த தொந்தியை ஒரு வேலைக்காரன் அழுக்குத் தேய்ப்பதையுமே கண்டு, மறுபடியும் கண்களை மூடிக்கொண்டுவிட்டாள். அவள் வாடிமெலிந்த அழகிய தேகத்தையும், சோர்வையும், வீரசங்கிலித்தேவரையும், அப்பொழுது யாவரே பார்க்கினும், அவளுக்காக அது தாபப்பட்டு இரங்குவார்களென்பதிற் சந்தேகமில்லை. அவளைப் பெற்றார்க்கும் சுப்பையருக்கும் அங்குவந்திருந்த வைதீகர்களுக்கும்மாத்திரம் சிறிதேனும் இரக்கமுண்டாகாமைக்கு, எமக்கு ஒரு முகாந்தரமும் தோன்றவில்லை. அவள் மறுபடியும் கண்ணை விழித்தவுடன், வீரசங்கிலித்தேவர், அவள் தம்மைக்கண்டு மோகமுற்றே சோர்த்தவளென நினைந்தவர்போல, தம்மை அவள் நோக்குகின்றனளோவென்று அவளைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்ப்பதும், தாமே தம்மைப்பார்த்து மகிழ்ந்துகொள்வது மாகவிருந்தார். உலகத்தில் மாந்தர் உட்பட்டுழலும் பலமாயைகளுள், தம்குறைகளைத் தாமறியாமை ஒன்று. எவ்வளவு விகாரரூபியாயிருப்பினும், கண்ணாடியைக் கண்டவுடன் தம் அழகைப்பார்த்துத் தாமே சந்தோஷ

மடைவது இருபாலார்க்கும் பொதுவான வழக்கம்.

“சுருக்கவிழ்ந்த முன்குமிழிச் சோழியா, சோற்றுப்
பொருக்குலர்ந்த வாயா, புலையா,— திருக்குடந்தைக்,
கோட்டாளே, நாயே, குரங்கே, உனையொருத்தி
போட்டாளே வேலையற்றுப் போம்!”

என்று, தன்முகத்தைக் கண்ணாடியிற் பார்த்துத் தன்னையே பழித்துக்கொண்டதாக, ஒரு புலவனைப்பற்றிக் கதை கேட்டுளமேயன்றி, அத்தகையாரை நேரிற் கண்டிலேம். அம்மட்டுமோ, பொறுத்தற்கரிய நோவைப் பொறுத்துக் கொண்டு நரைமயிரை ஒவ்வொன்றாய் மூட்டோடு பிடுங்கி யெறியும் வாலிபக் கிழவரையும், நவ்வற்பழம்போன்ற நிறத்தினராயிருந்துங்கூடச் சாந்துப்பொட்டிட்டுக்கொள்பவரையும், சுருக்குவிழுந்து கிழமாகியமுகம் பளபளப்பாகக் காணவேண்டுமென்று வெளியே செல்கையில் முகத்திற் சிறிது தைலத்தைத் தடவிக்கொள்பவரையும், பலவிதமாகவும் தம் கிழத்தனத்தை மறைத்துச் சிங்காரஞ்செய்துகொள்பவரையும், தம்மைக்காணும் பெண்களெல்லாம் தம்மேற் காதலுறுவதாக நம்பி யொழுகுபவரையும், “நான்கிழவன்” என்று பரிகாசமாக விபரீத அர்த்தம்படும்படி பேசுபவரையும், வாலிபம் நீங்கியும் வாலிபருக்குரிய சின்னங்களை விடாது கைப்பற்றி வருபவரையும், எங்கெங்கும் ஏராளமாய்க் காண்கின்றோம். இம்மயக்கநோய், ஸ்திரீ புருஷர் இருவருக்கும் பொதுவானதே. ஆகவே, புருஷமோகினிபோன்ற விஜயமார்த்தாண்டத்தேவருடன் மதனுடன் ரதியைப்போல அநுபவித்துப் பிரிவாற்றாமையால் உயிரைத் துறக்கத்துணிந்துகொண்டிருக்கும் மாதுசிரோமணி, தம் திவ்யசொரு

பத்தையும் தொந்தியையும் குணதிசயங்களையுங்கண்டு தம்மேற் காதலுறக்கூடுமென்று வீரசங்கிலித்தேவரெண்ணுவதும், இயற்கைவிரோதமன்று. -

சிவகாமி மறுபடியும் கண்ணைத்திறக்குமுன், தான் இன்ன செய்வதென்று தனக்குள் தீர்மானித்துவிட்டாள். அவளுக்குப் பலவிதமாய்ப் போதித்து அவள் தாய் அவளை நீராட அழைத்தவுடன், மனமிசைந்தவள்போலெழுந்து குளத்துப் படிக்கட்டிலிறங்கினாள். அதைக் கண்டு யாவரும் உள்ளங்களித்தனர். ஆனால் சிவகாமியோ, மஞ்சளைத்தேய்த்தும், உடம்பிலுள்ள அழுக்கைத் துடைத்தும், மெய்யாகவே நீராடுபவள்போற் பாசாங்கு செய்து, ஒருவரும் தன்னைக் கவனிக்கவில்லையென்று தானெண்ணியவுடன், திடீரென்று தன்னால் நிலைக்கமுடியாத அளவு ஆழமானநீரில் பாய்ந்துவிட்டாள். அவளுக்கோ நீந்தத்தெரியாது. சற்றுநேரத்துக்குப்பின், அவள் ஆழமான நீரில் கடைசியாக ஆழ்வதைச் சுப்பையர்கண்டு, கூக்குரலிட்டுக்கொண்டு குளத்துக்குதித்தார்; சில வேலைக்காரரும் அவருடன் குதித்து, எல்லாருமாகச் சிவகாமியைப் பிரேதம்போல் வெளியே இழுத்துவந்தனர். அவள் தாய்தந்தையர் கோவென்றலறி வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்து அழுததையும், தமக்கேதானும்தண்டனை வந்துவிடுமோ என்று நடுநடுங்கி ஜமீன்தார் வாய்குழறிப் பிதற்றியதையும், எம்மால் விவரிக்கமுடியாது. சுப்பையர்மட்டும் மனதாரியத்தைக் கைவிடாது, சிவகாமியை ஜமீன்தார் குதிரைவண்டியில் போட்டுக்கொண்டு, அவள் பெற்றாருடன் குயவன்வீட்டுக்கு வேகமாய்ச் சென்றார். ஆகவே, வேலாயுதத்தேவரும் அவர்

மனைவியும் கோவிலுக்குச் செல்லும்பொழுது எண்ணி எதிர்பார்த்திருந்தவாறு, அவர்கள் மகள், கோவிலேவிட்டுத் திரும்பும்பொழுது மகராசா குதிரைவண்டியிலேறியே சென்றாள் ; ஆனால், முற்றிலும் அவர்கள் நினைத்த வண்ணம் மட்டுமில்லை. ஒரு மூடுபல்லக்கை வரவழைத்து, ஜமீன்தார், அதிலேறி அரமனை போய்ச்சேர்ந்தார். வைதீகப் பிராமணரும் கோவில் வேலைக்காரரும் 'கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டவில்லை' என்று பலவாறாகப் பேசிக்கொண்டு, கோவில் நடையை முடிவிட்டு, ஏமாந்தவர்களாய் ஊரைநோக்கிப் புறப்பட்டனர். புரோகிதர் மட்டும், ஒருவேளை அபரகிரியைகளுக்கு அழைக்குமுன்பகற்சாப்பாட்டை முடித்துக்கொள்ளாவிடின் அன்று ஏகாதசியாகிவிடுமென்று பயந்து, ஒட்டமாய்த் தம்வீடு போய்ச்சேர்ந்தார்.

ஐந்தாவது அதிகாரம்.

வேலியேதீன்றுல் தேய்வமேகாவல்.

சிவகாமி பிழைத்தது மறுபிறப்பென்று யாவரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள் ; நிகழ்ந்த விருத்தாந்தம் ஊரெங்கும் ஒன்று பத்துநூறுகப்பரவி, அவள் தாய்தந்தையரையும் ஜமீன்தாரையும் கூடப் பழித்தார்கள். சுந்தரம் குறவனூரிலிருந்து திரும்பிவந்து சமாசாரத்தைச் செவியுற்றவுடன், செஞ்சாலியினைக்குச்சென்று 'கலெக்டர்' துரையிடத்தும் 'வக்கீலி' டத்தும் தெரிவிப்பதாகப் புறப்பட்டான் ; ஆனால், சிவகாமியே அவனைத் தடுத்துவிட்டாள். தன்னெண்ணம் நிறைவேறாமற்போனதைப்பற்றி அவள்

மிக்க கிலேசத்தை யடைந்தாள். ஒவ்வொரு பேச்சிலும், அவள் தாய்தந்தையர், தம் மனக்கசப்பையும் அதிருப்தியையும் வெகு சூளாகக் காட்டத்தொடங்கினர். இனி, அவர்களுடன் ஒரே கூரையின் கீழ்வாழ்ந்துவருவது முடியாதென்று, அவள் மனதிற்பட்டது. ஆகவே, நிகழ்ந்ததைச் செஞ்சாலியினைக்குத் தெரிவித்து, அசங்கியமான உபத்திரவங்களை அவர்களுக்கு விளைப்பதினும், சமயம் பார்த்துத் தான் வெளியேறிவிடுவதே உசிதம் என்று நிச்சயித்தாள். தன் னாயகரிடமிருந்து முதலிற்கிடைத்த ஒரு நிருபத்தைத் தவிர, பின்பு ஒன்றுமே தெரியவரவில்லை. அந்தச்சமாசாரம் போ. சுப்பையருக்கன்றோ நன்கு தெரியும். சுப்பையர் வந்தகடிதங்களைத் தன்னிடம் தராது மறைத்திருப்பாரென்று, சிவகாமிக்குச் சந்தேகமுண்டு. அதன் நிமித்தமும், செஞ்சாலியினைக்குச் சென்று தன் காதலரது நண்பர் மூலமாக அவர் கேட்கத்தை அறிதல் நலமென்று நினைத்தாள். ஆயினும், தன்னைவிட்டு ஒரு கணமேனும் பிரியச் சம்மதியாத தன் சிறியதம்பிரியின்மேலுள்ள வாஞ்சையும், கையிற் காசின்றி அயலூர் சென்று பிறர்கையை எதிர்பார்த்துப் பிழைப்பதைப்பற்றிய மனவெறுப்பும், பயமும், அவளைச் சிலநாட்களாகத் தடுத்ததுத் தங்கச்செய்தன ; பிற்கூறும் வர்த்தமானத்தாற்கடைசியில் உத்தேசம் நிறைவேறிற்று.

வைகாசி விசாகத்தன்று, இப்பொழுது சிலவருஷங்களாகத் தடைப்பட்டிருந்த பழைய வழக்கம்போல, அரமணியில், ஜமீன் குடிகளுக்கெல்லாம், பெரியவிருந்து மறுபடியும் நடந்தது. அயலூரிலிருந்து பலகுடிகள், அவ்விருந்துக்கும், அன்றுநிகழும் குமரன் திருவிழாவுக்கும்

வருவதுமன்றி, ஊரிலுள்ள குடிகள் அனைவரும், ஆண் பெண் என்ற வித்தியாசமின்றி, அரமணையிலேயே அன்று இருபொழுதும் விருந்தாடுவது வழக்கம். அவ்வாறு அரமணைக்குச்செல்ல விரும்பாதார், அத்தினம் அவ்வூரிலிராமல் வெளியூர்களுக்குப் போய்விடுவதுண்டு. இவற்றையெல்லாம் சிவகாமி அறிந்தவளாயினும், முன்னடந்தவற்றிற்குப் பின்புத் தன்னை யாரும் கட்டாயப்படுத்த மாட்டார்களென்று எண்ணியிருந்தாள். அவ்வாறின்றி, அவள் தாய்தந்தையர், புராதன வழக்கமென்றும், சாதிக் கட்டென்றும், வெகுநானைச் சுதந்தரமென்றும், தமக்குத் துன்பம் நேருமென்றும், பலவாறாக உபத்திரவப்படுத்தினதுமன்றி, ஜமீன்தார் முத்தமணவியாகிய பெரியநாச்சியாரே, ஒருநாளும் வழக்கமில்லாதபடி, அவள்வீட்டுக்குவந்து, சிவகாமியை வருந்தியழைத்துச் சென்றாள். ஆயினும், சுடுபால்குடித்த பூனையைப்போல, என்ன நேருவதாயினும் தான் போவதில்லையென்று சிவகாமி சாதித்துவிட்டாள். ஜமீன்குடிகள் அனைவரும் வந்திருக்கும் பெருங்கூட்டத்தில், வேண்டுமெனினும் அவளையொருவராலும் ஒன்றுஞ் செய்யொணாது என்று அவள் தாய்தந்தையர் கூறியதையும், அவள் நம்பவில்லை. முடிவில், அவளைமட்டும் தனியாக வீட்டில் விட்டுவிட்டு, மற்ற யாவரும் அரமணைக்குப் போய்விட்டார்கள். சுந்தரம், கோயிலும் வீடும் ஊருமாக வேடிக்கையாய்த் திரிந்து கொண்டிருந்தான். அரமணையிலிருந்து தனக்குச் சாப்பாடு அனுப்புவதாகத் தன் தாய்சொன்னதை முற்றிலும் கையாற்றாதுவிட்டு, சிவகாமி, தனக்கு இருபொழுதுக்கும் போதுமான அளவு பகலிலேயே சமையல் செய்துகொண்

டாள். வீட்டில் ஒருவரும் இல்லாமைபால், அதிலும் தன் சிறியதம்பி இல்லாமைபால், அவளுக்குப் பொழுது போகவில்லை. வாசற்கதவைத் தாளிட்டுவிட்டு, தன் னாயகர் அனுப்பிய கடிதத்தை எடுத்து வாசிப்பதும், அவரைப் பற்றியும் தன் தற்காலநிலைமையைப்பற்றியும் சிந்திப்பதும், அழுவதும், சந்தோஷப்படுவதுமாக, சிறிது நேரத்தைப் போக்கினாள். பின்பு, சுந்தரம் ஒருமுறைவந்து, திருவிழாவையும் வந்திருப்பவர்களையும்பற்றிச் சிறிது பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டுப் போனாள். இவ்வாறாக அரிதிற் பகற்பொழுது கழிந்தது. விளக்கேற்றியவுடன், இரவுண் கழித்துவிட்டு, குறைப்பொழுதையும் படித்துப் போக்குவதென்று தீர்மானித்தாள். ஏனெனின், குமரன்கோயிலில் வள்ளிநாடகம் பார்த்துவிட்டு, தன் வீட்டார் விடியற்காலம்தான் வருவார்களென்று அவளுக்குத் தெரிந்திருப்பினும், தனக்கு வாக்களித்துச் சென்ற தன் அண்ணி பத்துமணிக்கு வந்துவிடுவாள், அவள் வரும்வரை வாசித்துக்கொண்டிருக்கலாமென்பது, அவள் உத்தேசம். ஆகவே, “கம்பராமாயண”த்தை எடுத்துத் திருப்பினாள் :

“பஞ்சாங்கு தீயின்ஆவி பற்றநீடு கொற்றவில்
வெஞ்சரங்கள் நெஞ்சரங்க வெய்யகாமன் எய்யவே
சஞ்சலம் கலந்தபோது தையலாரை உய்யவந்து
அஞ்சல் அஞ்சல் என்கலாத ஆண்மையென்ன ஆண்மையே.”
என்று பிராட்டியார் விரகதாபத்தால் வருந்தும்செய்யுள், முதலில் தென்பட்டது. உடனே அதை மூடி யெறிந்து விட்டு, சிறிதுநேரம் தன் னாயகரை நினைந்து அழுது கொண்டிருந்தாள். பின்பு, கண்ணீரைத் துடைத்துத்

கொண்டு, தன் துயரத்தை மறக்கவெண்ணி, வேறொரு புஸ்தகத்தை எடுத்தாள். அது “கலிங்கத்துப்பரணி” யாயிருந்தது. அதைத்திருப்பியவுடன்,

“வருவார் கொழுநர் எனத் திறந்தும்
வாரார் கொழுநர் என அடைத்தும்
திருகு குடுமி விடியளவும்
தேயும் கபாடம் திறமினோ”

என்ற பாட்டுத் தென்பட்டது. உடனே அதை எறிந்து விட்டுத் “தனிப்பாடல்” என்ற புஸ்தகத்தை எடுத்துத் திருப்பினாள் :

“ஆழிவாய்ச் சத்தம் அடங்காதோ, யான்வளர்த்த
கோழிவாய் மண்கூறு கொண்டதோ,—ஊழி
திரண்டதோ கங்குல், தினகரன்தன் தேரும்
உருண்டதோ பாதாளத் துள்”

என்ற கவியைக்கண்டு, அதையும் எறிந்துவிட்டு, வேறொரு புத்தகத்தை எடுத்துத் திருப்பினாள். இதென்ன சாபமோ?

“கழலா வளையும் கனலா மதியும்
உழலா மனனும் பெறுநாள் உளதோ
மழவே றனையான் மருவா விரகத்
தழலால் உருகும் தமிழேன் இனியே”

என்ற பாட்டு அகப்பட்டது. உடனே புஸ்தகத்தை எறிந்துவிட்டெழுந்துபோய், முற்றத்தில் ஒரு நார்க்கட்டிலின் மேலுட்கார்ந்தாள். நிலவெறிப்பதைக்கண்டு மேல்நோக்க, தம்மிருகைகளையும் தழுவிக்கொள்வதற்கு இசைவாக நீட்டிச் சிறிது வளைத்துக்கொண்டு, சந்திரனைநோக்கி, “ஏ தாராபதி! நீயோ இருபத்தேழு நாளுக்கு ஒருமுறையே எங்களை முகமெடுத்துப் பார்க்கின்றாய்; அவ்வொரு

நாள் நிகழும் சல்லாபசுகத்தை நினைந்து நினைந்து, யாம், மற்ற இருபத்தாறு நாட்களையும் போக்கவேண்டியிருக்கின்றது; அப்படியிருக்க, எமக்குள் வந்துசேர்ந்து நிகரற்ற ஆலிங்கனசுகத்தை எமக்களியாது, நீ, எமக்குரிய இத்தினத்திலும், ஸ்திரீமுகமே பார்த்தறியாச் சிறுவன் போல், நாணி பொதுங்கிச் சிறிது தூரத்தில் நிற்பது ஏனோ? இது தகுமோ? இது சரியோ? இது தருமந்தானோ? விரைவிற்பொழுது வீண்கழிவதைஎண்ணி, நீ இரங்காயோ? இவ்விருபத்தாறுநாட்களையும், நாளொருயுகமாக, ஒன்றுகழிந்தது, இரண்டு கழிந்தது, இன்னும் ஆறு நாளே, இன்னும் நாலுநாளே என்று, எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணியெண்ணி யாம் எதிர்பார்த்திருந்ததெல்லாம், இதற்கேயோ? அடா பாவி! பழிகாரா! பஞ்சமகா பாதகா! உனக்கேது இரக்கம்? பிறந்தவீட்டையே குழப்பிக்கலக்கி, உடன்பிறந்தாள் வீட்டையும் அடைக்கச்செய்து, பிரிவுற்ற பேதைப் பெண்களின் பாவங்களை யெல்லாம் கொட்டிக்கொண்டு, அவமே அமுதகதிரோன் என்று பேர்பூண்டுதிரியும் கரிநெஞ்சக் கயவனன்றோ நீ? அன்றேல், ஒருகால் இன்றெம்முடன்கூடிச் சுகித்தால், நாளை உன்னைத் தெற்ககத்து வில்லிவீட்டுக்குச் செல்லவிடமாட்டோமென்று, அஞ்சுகின்றனையோ? பிரிவாற்றாமையின் கொடுமையை நன்கறிந்துள்ள யாம், ஒரு பொழுதும் அவ்வாறு செய்யேம். யாம் ஓரவஞ்சகம் செய்யவில்லை. ஆகையினால், ஏ பிராணேசா; வந்துவிடு, ஓடிவந்துவிடு” என்று சொல்லி அழைப்பனபோல் விசாகநகரத்திரங்கள் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன. அம்புலியோ, “பெண்கள் மாயப்பேச்சை யெல்லாம் நான்

வெகுநாளாக அறிவேன். ஒருபொழுதும் தும் மாயவலை
க்குள் நான் சிக்கிக்கொள்ளமாட்டேன். ஐயோ ! பெண்
கள் நிமித்தம் யான் பட்டபாடு யாவரே பட்டார் ? நான்
தேய்ந்து வளர்ந்துகொண்டிருக்குமளவும், சூடுபோட்டா
ற்போல், எனக்கு ஒருநாளும் அது மறந்துபோகாது. தய
விருந்தாற் போதும் ; முழும்போட்டே பேசுவோம்” என்
று பதிலுரைத்துச் சிரிப்பான்போல், அதிதாவள்ளியமா
ய்த் தன் வெள்ளிய சில்லெனுங் கதிர்களை எங்கும் பரப்
பிக்கொண்டிருந்தான்.

ஆகாசத்தின் அழகைக் கண்ணுற்றவுடன், பருந்துக்
கூட்டில் தன் காதலருடன் தான் கழித்த கடைசிஇரவு,
சிவகாமிக்கு நினைவுவந்தது. அப்பொழுது நிகழ்ந்ததை
யெல்லாம் எண்ணி யெண்ணி மனம்பூரித்தும் தியங்கி
யும் பெருமூச்செறிந்து உருகினாள். அவர்மட்டும் தன்
னுடனிருந்தால், மனக்கசப்பையும் துன்பத்தையுமேதரு
ம் அந்நிலவு எவ்வளவு மனோரம்பியமா யிருக்குமென்ப
தையும், அவ்விஷயமாக அவருரைத்ததையும்பற்றி யுள்
னினாள். அவர்மட்டும் தன்னுடனிருந்தால் ! ஆகா ! அந்
நினைவெழுவே, ஒரு வினாடிக்கு அவர் தன்பக்கத்திலிருப்
பதுபோலக் கண்ணுக்குத் தோற்றிற்று ; அளப்பரிய
ஆசையுடன் ஆகாயத்தை அணைத்துக்கொண்டாள். அச்
சமயத்தில், யாவரோ வாசற்கதவைத் தட்டிய சத்தம்
கேட்டது. உடனே எழுந்து சென்று, தன் அண்ணியெ
ன்மெண்ணி, கதவைத் திறந்தாள். வீரசங்கிலித்தேவர்
பொருக்கென உள்ளே நுழைந்து, கதவைத் திரும்பவும்
தாளிட்டுக்கொண்டார். அவருக்கு அப்பொழுதுண்
டான கோபத்தை எம்மால் எடுத்தெழுத முடியாது. ஐந்

தாறுவருஷங்களுக்கிடையில், அவள் அவருடன் நேரிற் பேசினதேயில்லை. அப்படியிருந்தும், காலம் இரவாக வும் தான் தனியாகவும் இருந்தும், அவளுக்கு அணுவே னும் மனதிற்பயம் தோன்றவில்லை; கோபமும் மனக் கசப்பும் இகழ்ச்சியுமே கொதித்தோங்கின. அவரைக் கண்டதாலுண்டான ஆச்சரியம் சிறிதடங்கியபின், அவரை வெறித்து நோக்கி, இன்னொரென்று இனமறியாதவள் போல், “யாரடா திருடன், பெண்கள் தனித்திருக்கையில் பூனைபோல் வந்து வீட்டுள் நுழைபவன்? யாரடா நீ?” என்று உரத்தகுரலில் உசாவினாள்.

வீரசங்கிலி: என்ன, சிவகாமி, நம்மை உனக்குத் தெரியாதா என்ன? சத்தம் போடாதே, தெருவில் கேட்கும்.

சிவகாமி: சீ, நாயே, வெளியேபோ. கெட்ட கேட்டுக் கு நாமென்னவந்தது ‘நாம்’? என்ன, நீயும் உன் அறியாமையுமோ? இறங்கு வெளியிலே, இல்லாவிட்டால் விளக்குமாற்றுப் பூசைகிடைக்கும். வீட்டில் யாராவது வருமுன்னே மரியாதையோடு வெளியே போய்விடு.

வீரசங்கிலி: இல்லை, யாரும் வரமாட்டார்கள்: நான் வந்திருக்கிறது தெரியும். கொஞ்சம் உன்னைக்கண்டுபேசி விட்டு,—”

சிவகாமிக்குக் கோபம் அதிகரித்துவிட்டது. தான் முன்னுரைத்ததை நிறைவேற்றப் புகுவதுபோல், அங்கொருமுலையிற் சார்த்தியிருந்த துடைப்பத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, “மரியாதையோடு போகிறாயா, கொடுக்கட்டுமா?” என்று, சிறிது முன்சென்று நெருங்கினாள். கதவைத் திறந்துகொண்டு மாயமாய்ப் பறந்துவிட்டார், வீரசங்கிலி முகாராசா.

கதவைத் தாளிட்டபின், துடைப்பத்தை எறிந்துவிட்டு, கட்டிலில் உட்கார்ந்துகொண்டு, சிவகாமி, விழுந்து விழுந்து சிரிக்கத்தொடங்கினாள். தன் காதலரைப் பிரிந்தபின், அவள், அம்மாதிரி ஒருநாளும் சிரித்ததேயில்லை. அதிகச் சிரிப்பாற் கண்ணீர் பெருகிற்று. ஆனால் சற்றுப்பொழுதில் மட்டுப்பட, நிகழ்ந்ததைப்பற்றி ஆலோசிக்கலானாள். “யாரும் வரமாட்டார்கள் : நான் வந்திருக்கிறது தெரியும்” என்று வீரசங்கிலித்தேவர் கூறியது ஞாபகத்துக்கு வந்து, தன்வீட்டிலுள்ளார் யாவரும் மனமிசைந்திணங்கியே தன்னை யிவ்வாறு அவர் வந்து உபத்திரவப்படுத்தி அவமானஞ்செய்ய விட்டிருக்கிறார்களென்பது, அவள் மனதில் பதிந்தது. சட்டப்படியும் உலகநீதி முறைப்படியும் தன்கற்பைக் காத்தற்குக் கடன்பட்டுள்ள தன் தாய்தந்தையரும் உடன்பிறந்தாருமே இவ்வண்ணம் செய்தால், இனிக் கடவுளைத்தவிர வேறு துணை யேது? கொள்கொம்பொன்றுமேயின்றித் தான் முற்றிலும் அனாதையாயிருப்பதை உணர்ந்து, சிறிது இரத்தக்கண்ணீர் வடித்தாள். கடைசியில், தன்வீட்டையும் ஊரையும் நீங்கி வேறெங்காயினும் கூடிய சீக்கிரத்திற் செல்லாவிடின், தன் கற்புக்குப் பங்கம்செய்துவிடுவார்களென்று பயந்து, அதைப்பற்றி ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், சுந்தரம் வந்து கதவைத் தட்டினான். அவன் உள்ளேவந்தபின், நடந்ததை அவனிடம் வெளியிடாமல், தான் அப்பொழுதே புலிமலையைவிட்டு வெளியேறிவிட விரும்புவதாகத் தெரிவிக்க, முன்பொருதரம் சொன்னதுபோலவே, அவன், இவ்வைந்து வருஷங்களுக்கும் கரிவீரன் முதலியவர் உதவியுடன், மற்றியாரும்

அறியாமல், சிரமமின்றி, பருந்துக்கூட்டிற் கழித்துவிட
லாமென்றுரைத்தான். தன் காதலருடன் சிலநாள் ஆநந்
தக்கடலில் திளைத்தாடிக் களித்த இடத்துக்கு இப்பொ
ழுது செல்ல, அவள் மனம் இசையவேயில்லை. முடிவில்,
செஞ்சாலியினைக்கு முதற்கண் செல்வதென்று நிச்சயித்
து, தன் சாதாரண ஆடைகளில் இரண்டொன்றையும்,
மிகப் பிரியமான சில புஸ்தகங்களையும் மாத்திரம் ஒரு
சிறுமுட்டையாகக் கட்டியெடுத்துக்கொண்டு, வீட்டைப்
பூட்டித் திறவுகோலை வாசல் மேற்படியில் வைத்துவிட்டு,
அந்நடுநிசியில், இருவரும் ஊரினின்றும் வெளியேறிவிட்
டனர். தற்காலச் செலவுகளுக்கு, சுந்தரத்தினிடம்
கொஞ்சம் பணமிருந்தது. அவர்கள் நல்லதிஷ்டததால்,
சிறிதுதூரத்தில், செஞ்சாலியினைக்குச்செல்லும் வெறும்
வண்டி யொன்றைச் சந்தித்தனர். விசாகத்திருவிழாவின்
பொருட்டு அதில் ஏறிவந்த தேவடியானை ஒருவாரம் தங்
கிப்போம்படி மகாராசா திருவாய்மலர்ந்தருளி விட்டதி
னால், வண்டிக்காரன் ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்றுக்கொ
ண்டிருந்தான். சொற்ப வாடகைக்கு அதைத் திட்டஞ்
செய்து, வண்டிக்குள் நம் கதாநாயகியும், முன்பெட்டி
யிற் சுந்தரமுமாக ஏறிக்கொண்டு, செஞ்சாலியினைக்குச்
சென்றனர்.

இதைவாசிக்கும் நண்பரே ! இவ்வதிகாரத்தில் நீர்
முக்கியமாய்க் கவனிக்கவேண்டியது ஒன்றிருக்கிறது :
சிலர் புத்திக்கு அது மிகவும் இயற்கை விரோதமாகவும்
நடக்கத்தகாததாகவும் தோற்றலாம் : என்ன, பதினாறு
வயதுக்குட்பட்ட ஒரு ஏழைப்பெண், இராக்காலத்திலே,
யாருமில்லாத தனிவீட்டிலே, மறவர் குலதிலகரும் வீர

சங்கிலியென்ற திருநாமம்படைத்தவரும் நாற்பத்தைந்து வயது ஆண்பிள்ளையுமாகிய புலிமலைமகராசாவை, நாயென்றும் பேயென்றும் சீயென்றும் ஏசியதுமன்றி, விளக்கு மாற்றுப்பூசையும் கொடுக்கத் துணிவாளா? சில சமயங்களில், போ. சுப்பையர்கூட அவர்முன்பு நடுங்குகின்றனரே ; பழமொழிப்படி, பட்டப்பகலிற் பத்திரகாளி படும்பாட்டுக்குப் பாதிராத்திரியில் ஓச்சத்தி எம்மட்டு? அன்றியும், அவ்வளவு வாலிபமான பெண், நடுநிசியில், இருபத்தைந்து வயது ஆண்பிள்ளை யொருவனே துணையாகத் தனிவழிச் செல்வாளா? இதெல்லாம் சிறிதும் நம்பத்தக்கவையன்று என்று சிலர் நினைக்கலாம். அவ்விதச் சந்தேகம் அற்பமும் ஆகாதென்று வற்புறுத்திக் கூறுவாம். அதிமேதாவியான ஆங்கிலகவியொருவர், “கற்பானது, தன்னையுடைய பெண்ணை ஒருருக்குக் கவசம்போற் சேமமாய்க் காக்கின்றது” என்று சொல்லியிருப்பது, உலகாநுபவத்துக்கொத்த உண்மைபே. அவர் கூறியபடி இது பெண்கற்புக்கு மாத்திரமன்றி, “கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை” என்ற மொழிக்கிணங்க, பொதுவாய்ச் சத்தியத்துக்கே பொருந்தும். அங்ஙனம் பொருந்தாவிடின், உலகமும் உயிர்வாழ்க்கையும் பாழ்ங்குழப்பமே ; தர்மக்கடவுள் ஒருவரால் தந்தளிக்கப்படுவனவாகா. சிற்சிலசமயங்களில்,

“ நல்லவன் தோற்பதே நரகன் வெல்வதே
வெல்வதும பாவமோ வேதம் பொய்க்குமோ
இல்லையோ அறமென இரங்கி யேங்கி”

சந்தேகிக்கும்அளவு, உலகத்தில் தீமை மேலுற்றுத் தழைக்கினும், “தர்மமேஜயம்” என்பதுதான் ஆன்றபேருண்

கங்களுக்கெல்லாம் அச்சாணி. நாடாரும் ராஜாதிராஜ, னாயினும், நன்னெறியினின்றும் நழுவிடானேல், அந்நெறி வழியொழுகும் அனாதையொருவன்முன்பு நடுங்கவேண்டியதே.

“வானுயர் தோற்றம் எவன்செய்யும் தன்னெஞ்சம் தானறி குற்றப் படி”

என்றார் நாயனாரும். இராமாயணத்தில், “தேவர்க்கும் திசைக்கரிக்கும் சிவனுர்க்கும் அயனுர்க்கும் செங்கண்மாத்கும் ஏவர்க்கும் வலியான்” என்றும், “அருந்தவத்தின் பெருங்கடல்” உடையான் என்றும், “கிடந்தபோர் வலியார் மாட்டே கெடாத வானவரையெல்லாம், கடந்துபோய் உலகமுன்றும் காக்கின்ற காவலாளன்” என்றும், “கோளொத்த சிறைவைத்தாண்ட கொற்றவன்” என்றும், பலவாறு புகழப்பெற்ற பத்துத்தலை அரசர்களை, அவன் நாட்டு மத்தியிலேயே, அவனாற் சிறைவைக்கப் பட்டுத் தன்னந்தனியளாய்ப் பலவாண்டிகள் கழித்த ஓர் மானிடப்பெண், “மென்மருங்குல்போல் வேறுள் அங்கமும் மெலிந்து” வாடி, “மருந்துமுண்டுகொல்யான் கொண்ட நோய்க்கென மயங்கி,” “மானிளம்பேடை அயிலெயிற்று வெம்புலிக்குழாதது அகப்பட்டதன் னாள்” “ஒருத்தி, துரும்பெனக்கனன்று,”

“ஆயிரத் தடக்கையால்நின் ஐந்நான்கு கரமும்பற்றி

வாய்வழிக் குருதிசோரக் குத்திவான் சிறையில்வைத்த

தூயவன் வயிரத்தோள்கள் துணித்தவன் தொலைந்தமாற்றம்

நீயறிந் திலையேகு நெறியறிந் திலாதநீசா”

என்று நிந்தித்துப் பேசியதும்; பாரதத்திலே, பாராளும் பார்த்திபர்குழந்த பெருஞ்சபையிலே, தனது “ஐம்புல

ன்களும்போன்ற” பர்த்தாக்கள் ஐவரும் வறிதே பார்த்திருக்க, அரிவையர்க்கு அருங்கலமாகிய மானத்தை அழிக்கவெண்ணித் துச்சாதனன் அணுகிய அமயத்திலே, அருந்ததியன்ன பாஞ்சாலி, ஆதரமேதுமற்ற தன்னிலைமையை அறிந்து, --

“ஆரூகி இருதடங்கண் அஞ்சனவெம் புனல்சோர, அளசம் சோர, வேறான துகில்தகைந்த கைசோர, மெய்சோர, வேறோர் சொல்லும், கூறாமற், கோவிந்தா கோவிந்தா என்றரற் திக் குளிர்ந்து, நாவில், ஊறாத அமிழ்தூற, உடல்புளகித் துள்ளமெலாம் உருகி”

யகாலத்திலே, சபாநாயகனாய் வீற்றிருந்த வணங்காமுடியமன்னர் மன்னனைநோக்கி,

“புன்சொழிலோன் யானிருக்கக் காட்டியதன் தொடைவழியே புள்வாய் குத்தச், சென்றிகே ஆருயிரென் நெகரும் வெருவுறச் சபித்து;”

“அரசவையில் எளையேற்றி அஞ்சாமல் துகில்திண்டி அளகம் திண்டி, விரைசெய்அளியினம்படிதார்வேந்தர்எதிர்தகாதன் வே விளம்புவோரைப், பொருசமரில் முடிதணித்துப் புலால் நாளும் வெங்குருதி பொழிய வெற்றி, முரசறையும் பொழுதல்லால் விரித்தகுழல் இனியெடுத்து முடியேன்” என்று

சபதம் கூறியதும், தம்கற்பின் வலிகொண்டோ, மற்றோர் வலிகொண்டோ? ஆகவே, அவ்வரக்கனுக்குப் பிராட்டியார் கூறியவண்ணம் ‘மீளருந் தருமந்தன்னைப் பாவம் வெல்லாது.’ இம்மட்டோ, தருமத்தை நேரிற் சந்தித்த பொழுதெல்லாம், கருடனைக்கண்ட கட்செவியையும், சூரியனைக்கண்ட கூரிருளையும்போல, பாவம் பதுங்கியோடவே செய்யும். சத்தியத்தைப்போல், மனதாரியத்தையும் நிலைகலங்கா வன்மையையும் தரவல்ல பொருள்,

ஒன்றுமேயில்லை. இவ்வுலக வாழ்க்கையில் இன்பத்தையடைதற்கு இன்றியமையாக் கருவியாக நாயனாராலேயே புகழப்பெற்றதாகிய பொருட்செல்வமும் கூட, அந்நெறிபிறழ்ந்தா ரகத்ததாயின், பேடிகைப்பட்ட பேராயுதங்களைப்போற் பேறற்றழியும். பாவமே வெல்வது போல் முதற்கண் தோன்றினும், அதன் ஆட்சியெல்லாம் அறமாகிய ஆதித்தன் வெளிப்படும் அளவே.

ஆறாவது அதிகாரம்.

பெண்ஜந்மமோ புண் ஜந்மமோ ?

சுந்தரமும் சிவகாமியும் புருஷனும் பெண்சாதியுமென்று வண்டிக்காரன் முதலில் நினைத்தான். ஆனால், அவள் வண்டிக்குள்ளும் அவன் முன்பெட்டியிலும் ஏறிக் கொண்டவுடன், அவனுக்குச் சந்தேகமுண்டாயிற்று. இந்நாட்டாராகிய நமக்குள்ள குணக்கேடுகளை எடுத்துரைக்கையில், ஒரு வித்துவான், தமக்குச் சிறிதும் சம்பந்தமில்லாத பிறர்காரியங்களையும் இரகசியங்களையும் அறியவிரும்பும் அவா ஒன்றென்று, கூறியிருக்கிறார். கற்றுணர்ந்த கனதனவான்களிடத்திலும் இத்துர்க்குணத்தைக் காணலாமாயின், ஒரு மூடனாகிய வண்டிக்காரனிடம் அதிருப்பது வியப்பன்று. ஆகவே, சிறிதும் மறைப்புமரியாதையின்றி, அவன், சுந்தரத்தையும் சிவகாமியையும் பரீக்ஷிக்கத்தொடங்கினான். சிவகாமி தன் தங்கையென்றும், செஞ்சாலியினைக்குச் சமீபமான ஒரு கிராமத்திலுள்ள அவள் கணவன் வீட்டுக்கு அவளை அழை

த்துச்செல்வதாகவும், சுந்தரம் பதிற்கூறியும், அந்நிசியே
 னையிற் பிரயாணம் புறப்பட்டதற்குச் சரியான சமாதா
 னம் சொல்லமுடியவில்லை ; செல்லும் ஊரைப்பற்றியும்,
 செஞ்சாலியினையில் தங்கும் தெரு வீடு முதலியவற்றைப்
 பற்றியும், அவன், விபரமாய்க் கேட்டகேள்விகளுக்கும்
 தக்கபடி விடையளிக்க முடியவில்லை. இதையறிந்த வண்
 டிக்காரன், ஏதோ கெட்டகருத்தோடு ஒருகுலமகளைக்
 கடத்திச் செல்வதாக நிச்சயித்துக்கொண்டான் ; அம்
 மட்டோடன்றி, செஞ்சாலியினையில் ஒருவீதியில் அவர்
 கள் இறங்கி வாடகையைக் கொடுத்துவிட்டுச் செல்லும்
 பொழுது, அக்கம்பக்கத்திலிருந்த தன்சினேகிதர் சில
 ரிடத்தும் தன் அபிப்பிராயத்தையும் சமுசயங்களையும்
 வெளியிட்டான். அவர்களில், தூர்த்தருக்குத்தொண்டு
 புரியும் தொழிலுடையான் ஒருவன், இவர்களைப் பின்
 பற்றிச் சுந்தரத்துடன் சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினான்.
 சிவகாமி இவற்றையெல்லாம் ஒருவாறுணர்ந்து, மிக்க
 வெட்கத்தையும் சிலேசத்தையும் அடைந்தவளாய், ஒரு
 வருடனும் பேசாமே, தன்னைத் தன்காதலரது நண்பரா
 கிய 'வக்கீல்' வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லும்படிக்
 கோபமாய்ச் சுந்தரத்தினிடம் சொன்னான். அந்த 'வக்
 கீலு' க்கும் சில சமயங்களில் உதவிசெய்து அவர் குண
 த்தை அறிந்துள்ளவனான அத்தூர்த்தர் தொண்டன், சந்
 தேகம் பல்பட்டு, தனக்கு அவரைத் தெரியுமென்றும்,
 அவர்வீட்டைத் தானே காட்டுவதாகவும், முன்சென்
 றான். சிறிதுதூரம் கழிந்தபின், அவன் திரும்பிநின்று,
 இரகசியமாய் நன்மதிசூறுவான்போல், அவ் 'வக்கீல்'
 மனைவி பொல்லாத வம்பியென்றும், அவள் சந்தேகியா

வண்ணம் அவர் வீட்டுக்குச் செல்லாமல் ‘ஆபீசு’க்குச் செல்வதே நலமென்றும், கூறாநிற்க, அடங்காக்கோபத்துடன், சிவகாமி, “யாரடா அயோக்கியப்பயல், தில்லும் பில்லும் பிதற்றுகிறாய்? உன்னையார் கேட்டது, யார் கூப்பிட்டது? மரியாதையோடு போய்விடு” என்று சொன்னாள். இதைக்கேட்டவுடன் அவன் சிறிது பயமுற்று, “ஊஸ்! ஊஸ்! புதுச்சரக்கோ? எல்லாம் மலையிலே விளைந்தாலும் உரலிலேவந்துதான் மசியவேணும்: பறக்காதே, அம்மாளு; தனியே வருவாய், சங்கரலிங்கத்தைத் தேடிக்கொண்டு; அப்பம் சொல்லுகிறேன் உனக்கு” என்று சொல்லிக்கொண்டே போய்விட்டான். அவனுடன் சண்டையிட எத்தனித்த சுந்தரத்தைத் தடுத்தாவிட்டுச் சிவகாமி, தளும்பும்கண்ணீரை அடக்கிக்கொண்டு, மேற் செல்வாளானாள்.

அவர்கள் ‘வக்கீல்’ ஐயர் வீடுபோய்ச் சேரும்பொழுது, அவர் ‘கோற்றி’ விருந்து வரவில்லை. தெருவாசல் திண்ணையிற் போயுட்கார்ந்தார்கள். வெளியேவந்த ஒரு குழந்தையை “ஐயர் எப்பொழுது வருவார்?” என்று சுந்தரம் வினவிய சத்தத்தால், யாவரோ வந்திருப்பதையறிந்த அவ்வையர் சம்சாரபாக்கியம், வாசற்படியில்வந்துநின்று சிவகாமியையும் சுந்தரத்தையும் மாறிமாறிச் சிறிதுநோக்கியபின், நிந்தையும் சினமும் சொலிக்கும் முகத்துடன், உள்ளே திரும்பிவிட்டாள். அவள்தாய், “யார் வந்திருக்கிறது?” என்று கேட்டதற்கு, “எவனோ ஒருகரியாய்ப்போவான், எவனோ ஒரு சக்களத்தியைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான்: அவர்கள் கட்டையிலே போக! என் வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டிக்கொள்கி

றது போதாதென்று, வீட்டுக்கேவர ஆரம்பித்துவிட்டார்கள், வெட்கம்கெட்ட வேசிகள்!” என்று, அந்த அம்மாள் உரத்தகுரலிற் பதிற்சொன்னாள். “ஒரு சட்டியிலே சாணியைக் கரைத்தெடுத்துத் தலைவழியே கொட்டு” என்றாள் அவளைப் பெற்றெடுத்த பெண்மணி. இச்சம்பாஷணை, வாசலிலிருந்த இருவர் செனிகளுக்கும், பேசியவர் உத்தேசப்பிரகாரமே, தெளிவாயெட்டியது. இதைக்கேட்டவுடன், வீட்டிலுள்ள குழந்தைகள் மூவர், வேடிக்கைபார்க்க வெளியேவந்து, இருந்தவர் இருவரையும் இமைக்காதுநோக்கி, “எந்தவூர்?” என்றும், “என்ன காரியம்?” என்றும், “ஐயர் வீட்டிலில்லை; வெளியே போங்கள்” என்றும், “அபிஷேகத்துக்குச் சுந்தனம் தயாராகிறது! சற்றிருங்கள்” என்றும், பேசலானார்கள். சிவகாமிக்குண்டான துக்கத்துக்கும் சுந்தரத்துக்குண்டான கோபத்துக்கும் எல்லேவரம்பில்லை; இருவருக்கும் கண்ணீர் பெருகிற்று; சுந்தரம், அவ்வீட்டார் அனைவரையும் கடித்து விழுங்கிவிடுவான்போல் துடிதுடித்தான். பின்பு, ஒன்றும்பேசாமல் இருவரும் எழுந்து தெருவழியே போய்விட்டார்கள். தன் கணவன்வந்து ‘எது திண்ணையிற்சாணி’ யென்று கேட்டால், அந்நிமித்தமாக நிகழ்ந்ததைக்கூறித் தன் கோபத்தை வெளியிடலாமென்று கருதியோ, அன்றேல், சிவகாமி வீற்றிருந்ததால் தன்வீடு அசுத்தமாய்விட்டதென்றெண்ணியோ, அவள் எழுந்து போனபின், ஐயரகமுடையாள், அவளிருந்தவிடத்தைச் சாணியைக் கரைத்துத் தெளித்துச் சுத்திசெய்தாள்.

இருக்க இடமின்றி வீதிவழியே எகும்இருவரும், காலேமுதல் ஆகாரஞ்செய்யாமையாலும், மனவருத்தத்தா

லும், மிகக் களைத்தவர்களாய், அவ்வூர்க்கோயில்முன்பை அடைந்தார்கள். தான் அங்கு மூட்டையுடன் இருந்துக் கொண்டு, ஒரு சிறியவீட்டை வாடகைக்குத் திட்டம் செய்துவிட்டுப் பின்புவந்து தன்னை அழைத்துப்போம் படி, சிவகாமி, சுந்தரத்தை அனுப்பினாள். அவன் போனபின், தன்னிலைமையை நினைந்து மனம்நொந்துகொண்டு அவளிருக்கையில், அவள் தனிமையையும் திவ்விய சௌந்தரியத்தையும் கண்டு போக்கிலிகளான விடபுருஷர் இருவர், மெதுவாய் அவளுடன் பேசுவந்தார்கள். உலகஅநுபவமில்லாதவள் ஆதலின், அவர்கள் வாக்கு நயத்தையும் மனமிரங்கி அநுதாபப்படுவதுபோல் நடித்த நடிப்பையும் கண்டு மருண்டு, சிவகாமி, தனக்குப் புலிமலையென்றும், ஒரேவேலைக்காரனுடன் 'வக்கீலி' டத்திற்காரியமாக வந்திருப்பதாகவும், அவன் வீடுதிட்டஞ்செய்யச் சென்றிருப்பதாகவும், சொன்னாள். உடனே, அவர்கள், சொற்பவாடகையுள்ள நல்லவீடொன்று இருப்பதாகவும், அதில் ஒரு கிழவிமட்டும் இப்பொழுதிருப்பதாகவும் தெரிவிக்க, வேலைக்காரன் திரும்பியபின் அவ்வீட்டுக்குச் செல்வதாகச் சொன்னாள். அவர்களில் ஒருவன், தான் முன்புபோய் வீட்டைத் தயார்செய்வதாகப் போய்விட்டான் ; மற்றவன் அவளுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். சிறிதுநேரத்தில், அவன் வாய்மொழி மூலமாகவே அவன் தீச்சிந்தை வெளிப்படாநிற்கச் சிவகாமி பயமுற்று, அவனுடன் மறுபேச்சுப்பேசாமல், கோறிட்பக்கத்திலிருந்த "போலீஸ் ஸ்டேஷன்" வாசற்படிக்கட்டிற் போய் உட்கார்ந்தாள். அவ்விடத்தில் தன்னை ஒருவரும் உபத்திரவம் செய்யத்துணியார் என்று எண்ணி

னாள். அந்தோ ! எலிக்குப் பயந்து வீட்டில் நெருப்பிட்டதுபோலாயிற்று. ஏனெனின், சற்றுநேரத்துக்குப்பின், ‘இன்ஸ்பெக்டர்’ குதிரைமேல் வந்திறங்கினார். அவளை ஒருநிமிஷம் உற்றுநோக்கி இன்னொன்று இனந்தெரிந்துகொண்டார். ஒன்றையும் ஒளிக்காமல் நடந்ததை அவரிடம் உரைக்கவேண்டியதாயிற்று. கோயிலிலும் சிவகாமிவீட்டிலும் நிகழ்ந்தனவற்றைக் கேட்டவுடன், ஜமீன் சொத்துக்கு இன்னும் தம் பாத்தியதை தீரவில்லையென்று, அவர் உள்ளூர மகிழ்ச்சியடைந்தார். உடனே, ஒரு சேவகன், புலிமலைக்கு ஒட்டமாய் அனுப்பப்பட்டான். சுந்தரமோ, திரும்பிவந்த நிமிஷமே, தற்சுதந்தரமில்லாத ஒரு பெண்ணை அவளுக்குரிய காவலினின்றும் கடத்தி வந்தகுற்றத்திற்காக, மெய்காவலில் வைக்கப்பட்டான் ; சிவகாமி என்னசொல்லியும் பிரயோசனப்படவில்லை. அவளுக்கு ஒருகாரியம் மட்டும் சௌகரியமாக முடிந்தது : அவள் நிலைமைக்கிரங்கியோ, ஜமீன்தாரிடமிருந்து அதிகக் காசுபறிக்கலாமென்றெண்ணியோ, வேறு போக்கின்றியோ, இம்முன்றும் சேர்ந்ததினாலோ, அவளை, ‘இன்ஸ்பெக்டர்’ தம்வீட்டுக்கே அழைத்துச்சென்று, அவளுக்குத் தனிமையான இடமொன்றுதவி, நல்லகுணவதியாகிய தம் மனைவியை அவளை அன்பும் ஆதரவுமாக நடத்தும்படி கட்டளையிட்டார். அவர் கிழவரானதினாலும், ஸ்திரீ விஷயத்தில் யோக்கியரானதினாலும், சிவகாமி, வெகுமரியாதையுடன் நடத்தப்பட்டாள் ; அவர்ளவு அன்பு, தந்தந்தை காட்டியிருப்பின், தனக்கிக்கதியே நேர்ந்திராதென்றெண்ணினாள்.

‘வக்கீல்’ ஐயர் வீட்டில் நடந்ததையும், அவரைப்பற்

நித் தான் கேள்வியுற்றதையும் உத்தேசித்து, அவருடன்
 பேசுவதற்குக் கூடச் சிவகாமி இஷ்டமில்லாதவளாயிரு
 ந்தாள் ; அத்தகைய குணத்தினரைத், தன் காதலர், எவ்
 வண்ணம் நண்பராகக்கொண்டு, அவர்வசம் தன்னை ஒப்பு
 வித்துப் போனாரென்று, ஆச்சரியப்பட்டாள். ஆயினும்,
 சுந்தரத்தின் 'கேசு' விஷயமாக அவருடன் பேசவேண்டி
 யிருந்ததால், அவரைத் தம் வீட்டுக்குத் தருவிக்கும்படி,
 'போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரை' வேண்டிக்கொண்டாள். அ
 வ்வாறே அவரும் வந்தார். அவர், அவருடன், அன்றும்
 பின்பு சிலநாட்களிலும் வெகுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்
 தாரெனினும், தூர்த்தகுணத்தைத் தெரிவிக்கும் ஒரு சொ
 ல்லேனும் அவர் வாயிலிருந்து வரவுமில்லை, அவர் அவனை
 முகமெடுத்துப் பார்க்கவுமில்லை. விஜயமார்த்தாண்டத்
 தேவர் புலிமலை ஜமீன்தாராகவும், அவள் அவர் மனை
 யாட்டியாகவும், தாம் 'ஜமீன்வக்கீ' லாகவும் இருந்திருப்
 பின், எவ்வளவு மரியாதையுடன் அவளை நடத்தியிருப்
 பாரோ, அவ்வண்ணமே இப்பொழுதும் ஒழுகினார். புலி
 மலையில் நிகழ்ந்ததை யறிந்தவுடன், மிக மனம்வருந்தி,
 அதுதாபங்காட்டி, தமக்கு ஒருவரியெழுதித் தெரிவி
 யாததற்காகப் பச்சாத்தாபப்பட்டதுமன்றி, தாம், அன்
 றேசென்று, நடந்ததைக் கலெக்டருக்குத் தெரிவித்து,
 வேண்டிய ஏற்பாடுசெய்து, சுந்தரத்தை மீட்பதாக வாக்
 களித்தார். அவர்நடக்கையை நேரிற் கண்டபின்புதான்
 சிவகாமிக்கு அவரிடம் நம்பிக்கையும் விசுவாசமுமுண்
 டாயிற்று ; தம்மிடத்துள்ள திணையளவு குற்றம் உலகத்
 தாற் பணையளவாக மதிக்கப்பட்டு, நற்பெயரை இழந்து,
 பொல்லாராகத் தூற்றப்படும் தூர்ப்பாக்கியருள் அவ

‘ரொருவர், என்பதை அறிந்தாள். ஆனால், அவர் சுந்தரத்
தை விடுவிக்கச் செய்தமுயற்சி உடனே பயன்பெறவில்லை.
அவன்மேல் முறைப்படி ‘கேசு’ நடத்தப்பட்டது ; நல்
லதிஷ்டத்தால், அக் ‘கேசை’ க் ‘கலெக்டர்’ துரையே
விசாரணைசெய்தார். சிவகாமியும் சாக்ஷிசொல்ல நேர்ந்
தது. புலிமலையில் அவள் தாய்தந்தையரும் ஜமீன்தாரும்
செய்த மிருகத்தனமான இமிசையைப் பொறுக்கமாட்
டாது, தன்னுயகரால் தனக்குக் காவலாக நியமிக்கப்பட்
ட அவர் வேலைக்காரனாகிய சுந்தரத்துடன், சிவகாமி, தா
னாகவே புறப்பட்டு வந்தாளென்றும் ; அவளை நகைகளோ
டு கடத்திவந்துவிட்டதாக எதிர்க்கட்சி கூறுவது முழுப்
பொய்யென்றும் ; குற்றவாளிக்கு ஒருவிதமான கெட்ட
எண்ணமும் சொப்பனத்திலும் கிடையாதென்றும் ; அவ
ன்மேற் ‘கேசு’ கொண்டுவந்திருப்பது, அவனைப்பிரித்து,
அவளை மறுபடியும் உபத்திரவப்படுத்தும்பொருட்டே
என்றும், ‘வக்கீல்’ மன்றாடிப்பேசினார். உரியகாவலினி
ன்றும் அவளைக்கடத்தியதற்காகத் தாமே தண்டனையுற்ற
விஜயமார்த்தாண்டத்தேவருக்கு, வேறொருவனை அவரு
க்குக் காவலாக நியமிக்க எவ்விதச் சுதந்தரமும் கிடை
யாதென்று, எதிர்க்கட்சியார் வாதாடினர். ‘கலெக்டர்’
துரையின் அபிப்பிராயம் நமக்கு முன்பே தெரியுமே :
முடிவில், சுந்தரம் விடுதலைசெய்யப்பட்டான் ; அவள்
சுயாதிகாரம் பெறும்வரையும், அதாவது இன்னும் ஆறு
மாதங்களுக்கு, அவள் வேண்டுகோளின்படி, ‘போலீஸ்
இன்ஸ்பெக்டர்’ ம், ‘வக்கீல்’ ஐயரும், அவள் தந்தை
யுடன், சிவகாமிக்குக் காவலாளிகளாக நியமிக்கப்பட்
டனர்.

வேலாயுதத்தேவர் எவ்வளவோ சபதம் செய்துகொடுத்து அழைத்தும், அவருடன் புலிமலைசெல்லச் சிவகாமி சம்மதிக்கவில்லை ; 'இனி நீ யென் மகளல்ல ; எக்கேடு கெட்டாலும் சரி' என்று சொல்லிவிட்டு, அவர் ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டார். சிவகாமி, ஒரு சிறிய வீட்டைத் திட்டம் செய்துகொண்டு, 'வக்கீலும் இன்ஸ்பெக்டரும்' கூறியபடி சுந்தரத்தைத்தவிர ஒரு கிழவியையும் பெண்துணையாக ஏற்பாடுசெய்துக்கொண்டு, செஞ்சாலியினையிலேயே குடியிருக்கலானாள். இதையறிந்த 'கலெக்டர்' துரை, அவள் தைரியத்தை வியந்து புகழ்ந்து, தம் நண்பரான ஒரு கிறிஸ்தவப் பாதிரியிடம் வேண்டிப் பேசி, பெண்கள்வாசிக்கும் 'மிஷன்' பள்ளிக்கூடத்தில், மாதம் முப்பது ரூபா சம்பளமுள்ள தமிழ் உபாத்திச்சியாக அவளை நியமிக்கச் செய்தார் ; பாதிரிதுரை, மாதம் இருபது ரூபாவுக்குமேற் கொடுக்கமுடியாதென்று சொன்னதற்கு, அவள் செல்வத்தில் வளர்ந்துவந்தவளாதலின் அந்நிவேதனம் அவள் செலவுக்குப் போதாதென்று கருதிக் 'கலெக்டர்' துரை, மாதம் பத்துரூபா தாம் கையிலிருந்து கொடுப்பதாகவும், ஆனால் அதையொருபொழுதும் அவளுக்குத் தெரிவிக்கக்கூடாதென்றும் சொல்லி, அவ்வாறு ஏற்பாடுசெய்தார். அவ்வண்ணமே, தன்காதலரைப்பற்றிய துயரத்தைத்தவிர வேறோர் குறையுமின்றி, சிவகாமி, செஞ்சாலியினையில் வசித்துவந்தாள். பின்செலவுக்கென்று, மாதம் பத்துரூபா மீத்துச் சேர்த்தும் வந்தாள்.

புலிமலையைவிட்டுப் புறப்பட்டபின், இவ்வாறு அமரும்வரை, நம் கதாநாயகியுற்ற விபத்துக்களுக்குக் கார

ணம் என்னவென்று ஆராய்வோமாக. யௌவனமும் அழகும் ஒருங்குவாய்த்த பெண் ஒருத்தி தனித்தேனும் தன்னாயகனல்லாத யௌவன புருஷனான ஒருவனோடேனும் சஞ்சாரஞ்செய்யின், எத்தேசத்திலும் சில அசந்தர்ப்பங்களும் அசௌகரியங்களும் நேரிடவே செய்யும்; ஆயினும், நாகரீகமுற்ற நாடுகளில், இந்நாட்டைத் தவிர வேறெந்நாட்டினும், ஒன்றின்பின்னொன்றாக இத்தனை உபத்திரவங்கள் நேர்ந்திருக்கமாட்டாவென்று நாம் உறுதியாய்க் கூறலாம்: ஏனெனின், இங்குள்ளாரினும் துடுக்கான துஷ்டரும், தூர்த்தரும், பெண்களைக் கெடுத்துப் பிழைப்பதே பிரவர்த்தியாகக்கொண்ட குடிகேடரும், பிறநாடுகளிற் பெருகியுளாரெனினும், அந்நாடுகளில் நடைபெறும் ஓர் வழக்கத்தால் இவ்வாறு நிகழ்ந்திராது: ஸ்திரீகள் சுயாதீனமா யுலாவித்திரிவதும், தம்மினராயினும் அந்நியராயினும் சிறுவராயினும் பெரியவராயினும் புருஷர்களுடன் சாதாரணமாய்ப்பேசுவதும், இப்புண்ணியபூமியைத்தவிர, மற்றெங்கும் குலாசாரமாய் அதுஷ்டிக்கப்பட்டுவருகிறது; ஆகவே, இவ்வுலகில் அயோக்கியர்களிலும் யோக்கியர்களே மிகப் பெரும்பாலாராக இன்னும் எங்குமிருத்தலின், தனியே சஞ்சரிக்கும் ஒரு ஸ்திரீ, தான்சந்திக்கும் ஒரு அயோக்கியனுக்குப் பல யோக்கியர்களைச் சந்தித்து, அவனாலுண்டாகக்கூடும் இடுக்கணினின்றும் அவர்கள் மரியாதையுடன் வலிந்துசெய்யும் உதவிகளினால் தப்பித்துக்கொள்வாள். அதிசந்தரூபவதியாகிய இராணி யொருத்தியைப்பற்றி ஆங்கில வித்துவான் ஒருவர் எழுதும்பொழுது, அவள் நாட்டில், (பிரஞ்சதேசம்) எவனாயினும் ஒருவன் அவமரியாதை

யாக அவளை ஏறட்டுநோக்கின், அப்பார்வையைத் தண்டித்து அவன்மேற்பழிவாங்க, பல்லாயிரம் வாள்கள்தம் உறைகளினின்றும் திடீரென்று ஒருங்குகுதித்தெழுந்து கிளப்பியிருக்கும் என்று கூறியிருக்கிறார். அவ்விதமாக, சிறிதும் தன்னயங்கருதாது, அழகை அழகின் நிமித்தமே மனங்குளிரக்கண்டு, மாசுமறுவில்லா மகிழ்ச்சியிலாழ்ந்து, கண்யதை செய்யும்குணம், நம்மவருக்குள் மிகக்குறையென்பது கேவலம் உண்மையே. அக்குறைக்குக் காரணம், நம்மாதரை, நாம் பெரும்பாலும் சிறைக்கார்ப்பில் வைத்திருப்பதும், ஒரு ஸ்திரீ அந்நியபுருஷன் ஒருவனோடு பேசுதல் மகாபாதகமென்று மதித்திருப்பதுமே. கவனியுங்கள்! செஞ்சாலியினைப் பட்டணத்தில் யோக்கியர்களே இல்லையென்பதில்லை; ஒரு தூர்த்தனுக்கு நூறுயோக்கியர்கள் இருக்கலாம்; ஆனால், சிவகாமியைப்போன்ற ஒருபெண், அந்நியபுருஷன் ஒருவனுடன் “வழியெது?” என்று கேட்கவேணும் பேசுவதும், புருஷர், எவ்வளவு யோக்கியர்களாயினும், அவளைப்போன்ற ஒருபெண்ணுடன் தாமாகப் பேசுவதும், இல்லை, முகமெடுத்துப் பார்ப்பதுங்கூட, அக்கிரமமென்று ஏற்பட்டுவிட்டால், பின்பு, அவள் உதவிபெறுவதெப்படி? துடுக்கரான தூர்த்தரால் துன்புறுதொழிவது எங்ஙனமாகும்? இத்தூர்த்தர்கூட அவளிடத்துத் துணிந்து பேசுவதற்குக் காரணம் என்னவெனின், அவளைப்போன்ற பெண்கள், கற்பிழந்தாராய் இருந்தாலன்றி, ஏற்றதுணையில்லாமற் சாதாரணமாய் வெளிப்புறப்படுவது வழக்கவிரோதமாயிருத்தலே; கற்பிழந்தமாதரே தக்கதுணையின்றி வெளிவந்துலாவுதலும் புருஷரோடு பேசுதலும்

வழக்கமாயிருத்தலின், கற்பரசியொருத்தி அவ்வாறு வெளிவந்துபேச விதிவசத்தால் நேரின், அவனையும் தூர்த்தையாகவே மதித்தொழுகுகின்றோம். ஆதி ஆரியர்காலத்தில் இவ்வழக்கம் இல்லையென்றும், துருக்கர் ஆட்சியிலேயே இது பரவியென்றும், கூறுவார்சிலர் ; எங்ஙனமாயினும், நம்மவரின் பெரும்பாலாரால் இது புராதன ஆசாரமாக அதுஷ்டிக்கப்பட்டுவருவதுமன்றி, அதையிகழ்ந்தொழுகுவார் நிரந்தனைக்கும் உள்ளாகிறார்கள். ஸ்திரீபுருஷர் ஒரேசாதி மிருகங்களைப்போற் கூடிப்பழகுதல், தீங்கையே விளைக்கும் ; ஆனால், பூனையையும் எலியையும்போல் விலகியொழுகுவதும், தீங்கையே விளைக்கும் ; தக்க மட்டு மரியாதையோடு பழகுதலேசரி : அங்ஙனம் ஒழுகாத நாம், இருபாலாரும் குற்றமற்ற மனத்தொடுஇசைந்து பழகுவதால் விளையும் இணையிலா இன்பத்தையும், அறிவுப்பேற்றையும், ஒருவர் குறையை ஒருவர் நிரப்பி உதவக்கூடிய உதவிப்பேற்றையும் ஒருங்கிழந்து, விரைவில் விருத்தியடையாது வீழ்ந்து கிடக்கின்றோம். கற்பரசியாகிய அந்நியஸ்திரீ யொருத்தி, நம்மை முகமெடுத்துப் பார்த்துச் சல்லாபமாய் நம்முடன் சம்பாஷிப்பது, முடியாததாய்விட்டது : அவ்வாறு ஒரு ஸ்திரீ இப்பொழுது செய்யின், அவள் நம்மேற் காதல்கொண்டு, நம்மை விரும்புவளாக அவளை மதிக்கும் ஈனஸ்திதிக்கு, நாம் வந்துவிட்டோம். மாதம் முன்னுறுநுபாவுக்கு மேலான சம்பளமுள்ளவரும், நாலேந்து தாலுக்காக்களுக்கு அதிகாரியுமான ஒரு பிராமண உத்தியோகஸ்தரின் வாஸிபமனைவி, தன்கணவர் கீழுள்ள சேவகர்களில் ஒருவனும், மாதம் ஆறுநுபா சம்பளமுள்ளவனுமான ஒரு

துருக்கனே துணையாக, ஒரு பூந்தோட்டத்தைப்பார்க்கச் சென்றதைக் கண்ணுற்று, கற்றறிந்து பட்டமும்பெற்ற கனவான்கள் சிலர், அந்த அம்மானைக் கற்பிழந்தவளாக அவதூறு கூறியதை யாம்கேட்டுனோம் ; அவ்வாறு அவளைச் சந்தேகித்ததற்கு முக்கிய காரணம், அவள் கணவர் அவளைவிட்டுப்பிரியச் சகியாது எப்பொழுதும் அவளுடன் சல்லாபமாயிருப்பதும், அவர் நண்பரிற் சிலரைக் கண்டபொழுது, அவள், தான் வீற்றிருக்கும் நாற்காலியினின்றும் எழுந்துபோகாதிருப்பதுமே ! இம்மட்டோ, ஸ்திரீபுருஷர் சாதாரணமாய்க் கலந்துபழகும் ஆசாரத்தையுடைய பிறநாட்டாரில், தீயொழுக்கமுள்ளார் சிலர் கிடக்க, அனைவரும் அத்தகையரென்றும், கற்பேகிடையாதென்றும், அந்நிய புருஷனோடு சல்லாபமாய்ப்பேசி அவன் கையைப்பிடித்து உபசாரமார்க்குலுக்கும் ஒரு ஸ்திரீ அவனுடன் கற்பிழந்தவளாகவே இருக்கவேண்டுமென்றும், பெரும்பாலும் நம்புகின்றோம் ! நெடுநாளேத் தூர்ப்பழக்கத்தால், பிறர்கற்பைக் கண்டுமதிப்பதே நமக்கு அரிதாய்விட்டது.

ஏழாவது அதிகாரம்.

முடன்வாழ்வு முன்றேநான்.

விளக்குமாற்றுப்பூசைக்குத் தப்பி வீட்டுக்குத்திரும்பிய வீரசங்கிலித்தேவர், இனிச் சிவகாமியைப்பற்றிச் சொப்பனத்திலும் நினைப்பதில்லை என்று சித்தாந்தம் செய்துகொண்டார். - அவர், - மகாமூடசிகாமணியாதலின், அவள் தம்மைப்பேசியதையும் பயமுறுத்தியதையும் பன்

னிப்பன்னிப் பகிரங்கப்படுத்தினராக, அதைக்கேட்ட
சுப்பையர் முதலியோர், உள்ளுக்குள் நகைத்துக்கொண்
டு, ஆச்சரியத்தோடும் சினத்தோடும் பேசுபவர்போல்
நடித்து, அவரது துயரத்தை ஒருவாறு ஆற்றினர். இவ்
வண்ணம் சிறிதுஅவிந்த துராசையானது, செஞ்சாலியி
ளைப் போலீஸ்இன்ஸ்பெக்டரிடமிருந்து கிடைத்த சமா
சாரத்தால் மறுபடியும் கிளர்ந்தோங்காநிற்க, அவளைச்
சுலபமாய்ப் பெற்றுவிடலாமென்ற முழுநம்பிக்கையுடன்
அவள் தாய்தந்தையரையும் அழைத்துக்கொண்டு, ஜமீன்
தார், செஞ்சாலியிளைபோய்ச் சேர்ந்தார் ; ஆனால், கும
ரன்கோயிலில் தாம் செய்த செய்கைக்கு அபராதமாகப்
பொருள் நஷ்டம் நேர்ந்ததையன்றி, வேறொரு பலனும்
சித்திக்கவில்லை. சுந்தரத்தின் கேசுமுடிவில், கலெக்டர்,
துரை, மறுபடியும் ஜமீன்தாரையும் வேலாயுதத்தேவரை
யும் அழைப்பித்து, முன்னிலும் பதின்மடங்கு கடுமை
யாகப்பயமுறுத்தினர். சிவகாமியும், செஞ்சாலியினையி
லேயே தங்கிவிட்டாள். ஆகவே, ஜமீன்தார், சென்றபொ
ழுதிலும் சிறிதுஎளியராய்த் தம்முருக்குத் திரும்பிவந்து
சேர்ந்தார்.

வீரசங்கிலித்தேவரது நடவடிக்கைகளை இதுகா
றும் கவனித்துவந்த நண்பர், பொதுநன்மைப்பிரியராகிய
'மெய்விளம்பி' ப் பத்திராதிபரின் பிரார்த்தனைக்கு ஆநந்
தநடேசர் சிறிதுமே செவிகொடுத்திலர் என்பதை, நன்
கறியக்கூடும்.* நாளுக்குநாள் கடன்மேலிட்டு, மாலுமி
யற்ற மரக்கலம்போல் தத்தளித்து, நா. ச. மூ. ல. நஈரா

* கா. ந. ப. தி. தி. மு. த. ல. வ. து. அ. தி. ச. ர. த. த. ப. ப. ப. க. க.

யணன் செட்டியார் வயிருகிய பாழ்ங்கசத்தில் ஆழ்ந்து விடும் நிலைமையில் இப்பொழுது ஜமீனிருந்தது. செட்டியார் புலிமலை அரமணைக்கே குடிவந்துவிட்டதுமன்றி, ஜமீன்பரிபாலனத்தையும், தாமே கண்காணித்துவந்தார். ஜமீனது உண்மை ஊழியராகிய சப்பாணித்தேவரையும், சிலகீழ்வேலைக்காரரையும் தவிர, மற்ற யாவரும் செட்டியாரது நோக்கமறிந்து ஒழுகுவாராயினர் ; ஆனால், பேருக்குமட்டும் ஜமீன்தாராகப் பட்டுடைதரித்துப் பல்லக்குச் சவாரிசெய்துவந்த வீரசங்கிலித்தேவர், உண்மையில் தம் செல்வாக்கு அழிந்தமையை உணராதவாறு, செட்டியார் காரியங்களை நடத்திவந்தார். போ. சுப்பையரோ, 'பாலுக்கும் காவல் பூனைக்கும் தோழன்' என்ற பழமொழிக்கிணங்க, தந்திரமாய் நடந்துவந்தார். அவர் குமாரத்தி கலியாணமும், இன்னும் சில சடங்குகளும், வெகு ஆடம்பரமாகவும் கைச்செலவின்றியும் நிறைவேறின. பத்திரண்டறியாப் பேதையாகிய ஜமீன்தார், ஜமீன்பராமரிப்பைச்சார்ந்த தொல்லைகளெல்லாம் தம்மைவிட்டு நீங்கினதற்கு மனமகிழ்ந்து, எச்செலவுக்கும் தடையின்றிப் பணமளித்துவந்த செட்டியார் எந்த எந்தக் கடன் பத்திரங்களையும் அடைமானப்பத்திரங்களையும் விக்கிரயப் பத்திரங்களையும் எதிரே நீட்டினும், தடையின்றி வீரசங்கிலிக் கைச்சாத்துத் தீட்டிவந்தார் ; தமக்குள்ள கைம் முதலெவ்வளவு கடனெவ்வளவு என்பதை, அவர் ஒரு சிறிதும் அறியாராயும், அறியவிரும்பாராயும் இருந்தார்.

இவ்வண்ணம் நிகழும் நாளையிலே, அவர் மனைவிகளில் மூத்தாள் கருவுற்றனளாக, அவள் மகப்பேறுற்றபின், வீரசங்கிலித்தேவரையும் உடந்தையாகக்கொண்டு, அச்

சிசுவின்பேரில் வியாச்சியம் தொடுத்து, தூர்விநியோகத்
துக்குப் பணமுதவி ஜமீன்சொத்துக்களை அபகரித்துக்
கொண்டுவிட்டதாக வழக்காடி, செட்டியாரிடமிருந்து
ஜமீனை மீட்டுவிடலாமென்று, சப்பாணித்தேவரும் சுப்
பையரும் அந்தரங்கமாய் ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்த
னர். ஆனால், அவர்கள் எண்ணம், பிரமசாரி எள்ளுச்சொ
ப்பனங்கண்ட கதையாகிவிட்டது : ஏனெனின், தக்கவை
த்திய சகாயமின்றி, மூத்தநாச்சியார் சிசுவுடன் பரமபத
மடைந்தாள். இது நிகழ்ந்த மாதத்திலேயே, தன் சக்க
ளத்தி கருவுற்ற நாள்முதல் அடங்காத அழுக்காற்றால்
பொருமிப் பொருமி நோயுற்று மெலிந்துவந்த இளையநாச்
சியாரும், அவளைப் பின்தொடர்வாளானாள் : ஒருநாள்,
ஒரு வேலைக்காரனுடன் களங்கமொன்றுமின்றி அவள்
சிரித்துப்பேசியதை அவள் கணவராகிய உத்தமகுண
சீலர்கண்டு, மனதிற் சமுசயமுற்று, அவளைக் கீழேதள்
னி, தம் சப்பாத்தணிந்த திருவடிகளால் உதைக்க, அதே
காரணமாக அவள் மறுநாள் தேகவியோகமானாள். பல
விதச் சித்திரவதைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டபின்பு வே
லையினின்றும் நீக்கப்பட்ட அவ்வேலைக்காரன், சுப்பைய
ரே இரகசியமாகத் தூண்டியபடி, இக்கொலையைப்பற்றிச்
செஞ்சாலியினைக்கு ஓர் 'மொட்டைமனு' அனுப்பினான்.
விசாரணை அதிகாரிகள் வருமுன், இளையநாச்சியார் பிடி
சாம்பராய்ப் பறந்துபோயிருப்பினும், ஜமீன்தாருக்கு,
நாலாயிரரூபா செலவாயிற்று ; சுப்பையரும், தம் மக
ளுக்கு ஓர் பவுன்மாலை செய்துபோட்டார்.

இச்சம்பவங்களால், சுப்பையரும் சப்பாணித்தேவ
ரும், ஜமீன்தாருக்கு வேறொருமனைவியைத் தேடுவாராயி

னர். குணத்திலும் பணமே பெரிதெனக்கொண்டபலர், தம்பெண்களைக்கொடுப்பதாக முன்வந்து, சுப்பையருக்கு இலஞ்சம் கொடுக்கவும் உடம்பட்டனர். ஆனால், வீரசங்கிலித்தேவரோ, கலியாணநுகத்தடியைக் கழுத்தில் வைத்துக்கொள்ள விரும்பாதவராய், தம்மைச் சார்ந்தார் வேண்டுகோளுக்கிணங்கினவர்போல நடித்து, வானத்து அம்புலியைவேண்டும் பான்மணம் மாறப் பாலகளைப்போல, மற்றோர் காவல்நீங்கிச் சுயாதிகாரியாய்ச் செஞ்சாலியினையில் வாழ்ந்துவரும் சிவகாமியைத்தவிர வேறொரு பெண்ணையும் தாம் மணம்புரிவதில்லையென்றும், அவளை இணங்கச்செய்யின் தாமும் விவாகத்துக்குச் சம்மதிப்பதாகவும், சாதித்தார். இதைக்கேட்டுச் சப்பாணித்தேவர் மலைத்துவிட்டபோதிலும், சுப்பையர் மட்டும் மனந்தளரவில்லை. அவர் செஞ்சாலியினைக்குச் சென்று தந்திரமாய் விசாரித்ததில், சிவகாமி முன்போலவே பள்ளிபாத்திச்சியாக வாழ்ந்துவருவதாகவும், கண்ணுள் மணிபோல் அவளைச் சுந்தரம் காத்துவருவதாகவும், விஜயமார்த்தாண்டத்தேவர் முத்தலையூர்ச் சிறைச்சாலையிலேயே இருப்பதாகவும், ஒவ்வொரு மாதத்திலும் முதலாவது புதன்கிழமையன்று அவரிடமிருந்து அவளுக்கொரு கடிதம் வருவதாகவும், அன்றே அவள் பதிலெழுதுவதாகவும், அவளுக்கு உதவியாயிருந்த கலெக்டர்துரை வேறுஜில்லாவுக்கு மாற்றப்பட்டுப் போய்விட்டதாகவும், தெரியவந்தது. உடனே அவர் புலிமலைக்குத்திரும்பி, தமக்குச் செலவுக்குப் போதுமானபணம் கொடுக்கும்படிக்கூத்தில், சிவகாமியை விவாகத்துக்கு இணங்கச்செய்வதாக விருதுகூற, வீரசங்கிலித்தேவர் அதற்

குச் சம்மதித்தாரா. சுப்பையர், ஒருபை பணத்துடன், இரண்டு நம்பத்தக்க வேலைக்காரரையும் அழைத்துக்கொண்டு புலிமலையினின்றும் புறப்பட்டுப்போய்விட்டார்.

எட்டாவது அதிகாரம்.

மந்திரம்கூல் மதிழக்கூல்.

தன்காதலரது பிரிவாற்றாமை யொன்றைத்தவிர, சிவகாமிக்கு ஒரு குறையுமேஇல்லை. சிறுமிகளுக்குக் கல்விகற்பிக்கும் தொழில், அவளுக்கு மிக்க மனமகிழ்ச்சியைக்கொடுத்தது. அவளுக்கு மேலதிகாரியாயிருந்த பாதிரி துரையும் துரைசானியும், அவளை அதிக அன்புடனும் மரியாதையுடனும் நடத்திவந்தார்கள். சில சமயங்களில், கிறிஸ்தவமதத்தின் பெருமையைப்பற்றி அவர்கள் எடுத்துப்பேசி அவளை வாதுக்கழைத்தாலும், அவளை யொருவிதமாகவும் நிர்ப்பந்தப்படுத்தவில்லை. அவர்கள் அளித்த வேதனத்தில், ஒருபாதியே அவள் செலவுகளுக்குப் போதுமானதாயிருந்தது; மீந்ததை, அவள், தருமத்திற் செலவிட்டும், பெரும்பாகத்தைச் சேமித்து வைத்தும்வந்தாள். அவள் முதலில் திட்டஞ்செய்திருந்த வேலைக்காரி, சில துஷ்டர்கள்பேச்சுக்கிணங்கி, அவளுடன் தகாதவண்ணம் பேசத்தொடங்கியவுடன், அவளை நீக்கிவிட்டு, யோக்கியதையும் தன்மரியாதையும் பொருந்திய மற்றொருத்தியைத் தனக்குத் துணையாகக் கொண்டாள். ஒவ்வொரு மாதத்திலும், முதலாவது திங்கட்கிழமையன்று நம் கதாநாயகர் அவளுக்கெழுதியகடிதம், அடுத்த புதன்கிழமையன்று தவறாது கிடைத்துக்கொண்

டிருந்தது. புலிமலையிலிருக்கும்பொழுது தனக்குச் சில கடிதங்கள் சேரமைக்குச் சுப்பையரே காரணம் என்று அறிந்துகொண்டாள். இப்பொழுதுவரும் கடிதங்கள், அவளுக்கு உற்சாகத்தையும் ஊக்கத்தையும் அளித்து, அவள்துயரத்தை மட்டுப்படுத்தின ; ஐந்துவருஷங்களே யன்றி, பதினைந்து வருஷங்கள்கூட இப்பொழுதுபோற் காத்திருத்தல் சலபமாகவே தோன்றிற்று. —

18—வருஷம் ஜூன்மாதம் முதலாவது புதன்கிழமை யன்று அவளுக்குவந்த கடிதம், இதற்குமுன் கிடைத்த எல்லாக் கடிதங்களைவிட அதிக உருக்கமாயும், அன்பு செறிந்ததாயும், உற்சாகத்தை யளிக்கத்தக்கதாயுமிருந்தது. சிறைக்காலமாகிய ஐந்தாண்டுகளும் கழியுமுன்னரே, ஒருவேளை அதிசேக்கிரத்தில், தரம் சிறைநீங்கி வெளி வந்துவிடக்கூடுமென்ற விஷயம் அதில் ஒருவாறு குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது ; உறுதியில்லாமையினாலேயோ, அல்லது திடீரென்றுவந்து அவளை ஆச்சரியத்திலும் ஆநந்தத்திலும் அமிழ்த்தவேண்டுமென்று கருதியோ, அது விபரமாய் எழுதப்படவில்லையென்று தோன்றிற்று ; அக்கடிதம், படிப்பவர் மனத்திற் பற்றிக்கொள்ளும் குதூகலத்துடனும், கழிபேருவகையுடனும், எழுதப்பட்டிருந்தது ; சிறைமீண்டு திரும்பிவர எதிர்பாராத மனவேக்கத்தோடு எழுதப்பட்டதல்லவென்பது, திண்ணம். ஆகவே, அதைப் படித்தவுடன், சிவகாமி, அளப்பரிய மனமகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தாள். சங்கதியை இரகசியமாய் வைத்துக்கொள்ள முடியாதவளாய், சுந்தரத்துடனும் தன் வேலைக்காரியுடனும் சொல்லிப் பலவாறு ஆலோசிக்கலானாள் ; பாதிரி துரை, துரைசானி அவர்களிடம்கூட வெளியிட்டுப்பேசி

னாள் ; எவ்வாறாயினும் விபரமாய்த் தனக்கு மற்றொரு கடிதம் உடனே எழுதியனுப்பும்படி பிரார்த்தித்து, தன்காதலருக்குப் பெரியதோர் கடிதம் அனுப்பினாள். அதற்குப் பதில்வரக்கூடியதினம்வரையும், அவளால் சரியாகச் சாப்பிடவும் முடியவில்லை, படிப்புச்சொல்லிக்கொடுக்கவும்முடியவில்லை. அவள்பதிலே யெதிர்பார்த்த தினத்தன்று ஒருபதிலும் வரவில்லை : மாதம் ஒருகடிதத்துடன் திருப்தியாயிருந்தவள், இப்பொழுது, ஒரேவாரத்தில் இரண்டுகடிதங்கள் வராமையுக்கு மனம் வருந்தினாள். மறுநாளும், சுந்தரம், கடிதத்தை எதிர்பார்த்து, ரயில்ஸ்டேஷனுக்கேபோய், அங்கிருந்து தபாற்காரனுடன் தபாலாபீஸ் சென்று, காத்திருந்து, கடைசியில், சிவகாமிக்குவந்திருந்த ஒருகடிதத்துடன் ஓட்டமாய் வீட்டுக்குவந்தான். அக்கடிதத்தின் விலாசம் தன் எஜமானர் கையெழுத்தில் இல்லாமை அவனுக்குச் சந்தேகத்தை விளைத்தாலும், ஒருவேளை விலாசம் மட்டும் வேறுயாராவது எழுதியிருக்கக்கூடுமென்று நினைத்தான். அந்தோ ! அளப்பரிய ஆவலுடன் அக்கடிதத்தைப் பிரித்துப்பார்க்க, பின்வருமாறு எழுதியிருந்தது :—

உ

முத்தலையூர்,

10-6-18—.

சௌபாக்கியவதி சிவகாமி அம்மாளுக்கு, முத்தலையூர்ச் சிறைச்சாலையிலிருக்கும் 398 - நெ. கைதி விஜயமார்த்தாண்டத்தேவருக்காக அச்சிறைச்சாலை 'ரைட்டர்' இராமநாதய்யர் எழுதிக்கொண்டது என்னவென்றால்,

இரண்டுவாரமாகச் சிறைச்சாலையிற் பேதி உபத்திரவம் நடமாட்டமாயிருந்ததில், நேற்றுத் தேவருக்கும் கண்டிருக்கிறது. புதன்கிழமை அனுப்பப்பட்டு இன்றுவந்த கடிதத்திற்குப் பதிலெழுத, அவர் அசக்தராயிருக்கிறார். மாதம் ஒருமுறைக்குமேல் எந்தக் கைதியும் கடிதம் எழுதக்கூடாதாகையால், என்னை எழுதச்சொன்னார். தெய்வகிருபையினால் உடம்பு சிறிது செளக்கியமானபின்பு, பெரியதுரையின் அனுமதிபெற்று, தாமே கடிதத்துக்கு விபரமாய்ப் பதிலெழுதுவதாகச் சொல்லுகிறார்.

இப்படிக்கு,

பொ. இராமநாதய்யர்.

இக்கடிதத்தை வாசித்தவுடன், சிவகாமி, இடியுற்ற அரவம்போல் சோர்ந்துவிட்டாள். 'ஒன்றைநினைக்கின் அதுஒழிந்திட் டொன்றாகும்' என்பதுபோல, ஈசன்திருவுளம் இவ்வண்ணமாயிற்றே! அவள்மனம் பட்டபாட்டை எம்மால் எடுத்தெழுத வொண்ணாது. அன்றுப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகவில்லை. தன் காதலர் தேகஸ்திதியைத் தந்திமுலமாகத் தெரிவிக்கும்படி முத்தலையூர் 'ஜயில்ரைட்டர்' இராமநாதய்யர் விலாசத்துக்கு ஒரு தந்தியை அனுப்பிவிட்டு, கண்ணீரும் கம்பலையுமாகப் பதில்நோக்கிக் காத்திருந்தாள். தந்திக்குப்பதில் வரவேயில்லை. மறுநாள் தபாலில், நம் கதாநாயகர் பத்தாந்தேதி மாலையில் இறந்துபோய்விட்டதாக, இராமநாதய்யரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. கடிதத்தை எதிர்பாராமையினால், சுந்தரத்தைத் 'தபால் ஆபீசுக்கு' அனுப்பவில்லை. மாலையில் தபாற்காரன் கொணர்ந்துதந்த கடிதத்தைப் பிரித்துச்

சமாசாரத்தை அறிந்தவுடன், சிவகாமி மூர்ச்சித்துக் கீழேவிழுந்துவிட்டாள்.

செஞ்சாலியினையில் ஏதோ காரியமாக வந்ததாகச்சொல்லிக்கொண்டு சிறிதுநேரத்தில் வந்துசேர்ந்த போ. சுப்பையர், அவள் துயரத்துக்கு மிக்கஅநுதாபங்காட்டி, அவள் தம்மைக் குற்றஞ்சாட்டித்திட்டியதைக்கூட ஒரு சிறிதும் தம்மேற் போட்டுக்கொள்ளாமல், அவளுக்குப் பலவாறு ஆறுதல் மொழிகள் கூறி, மறுபடியும் வருவதாகவும், அவள் தாய்தந்தையருக்கு ஆளனுப்புவதாகவும் சொல்லி, வெளியே போய்விட்டார். பின்பு, அவர், தம் சூழ்ச்சி பயன்படுவதாகவேகருதி மகிழ்ந்து, மிகுந்த நகைகளையும் பணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு உடனே புறப்பட்டுச் செஞ்சாலியினைவந்துசேரும்படி, வீரசங்கிவிமகாராசாவுக்கு அவசரமாய் ஆளனுப்பினார்.

ஒன்பதாவது அதிகாரம்.

எரிந்தாடியில் சுருட்டுப்பற்றவைத்தல்.

துன்பவேகம் சிறிது மட்டுப்பட்டவுடன், இனித் தன்னுயிரைத் துறந்துவிடுவதே கடன் என்று சிவகாமிக்குத் தோற்றிற்று. அதை வெளியிட்டால், அவ்வெண்ணத்தை நிறைவேற்றமுடியாதென்றுகருதி, யாவரும் சந்தேகி யாமலே செய்துவிடுகிறதென்று தீர்மானித்தாள். தான் ஆவியைவிடுமுன் உலகத்திலுள்ள தன்கடமைகளை நிறைவேற்ற நினைந்து, முதலில், பாதிரிதுரைக்கும் துரைசாணிக்கும் தன்காதலர்இறந்த சமாசாரத்தைத் தெரிவித்

து, தன் 'ராஜிநாமா' வை அங்கீகரித்துத் தன் வந்தனங்களை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி, ஒரு கடிதமெழுதியனுப்பினான் ; பின்பு, தான் மீத்திருந்த இருநூற்றைம்பது ரூபாவில், இருநூற்றிருபது ரூபாவைச் சுந்தரத்துக்கும், மிகுதியைத் தன் வேலைக்காரிக்கும் கொடுத்துவிடும்படி, வக்கீல் ஐயருக்கு ஒரு கடிதமெழுதி, எளிதில் புலப்படும்படித் தன்பெட்டிக்குள் மேலாக அதை வைத்தான் ; தன் மனக்கசப்பை வெளியிட்டுத் தன் தந்தைக்கு ஒரு கடிதமெழுதி, அதையும் தன் பெட்டியிலேயே வைத்தான். தன் மனம் போனபடி இவ்வாறு ஏற்பாடு செய்துவிட்டுத் தன்னுயிரைத் துறப்பதற்குத் தக்க காலத்தையும் கருவியையும் நினைந்து காத்திருக்கையில், பாதிரி துரைசானி ஒரு குதிரைவண்டியில் வந்துசேர்ந்தான். அவன் வந்து அன்புடன் கண்ணீர்சோர அணைத்துக் கட்டிக்கொண்டவுடன், சிவகாமி, மனவுறுதி தளர்ந்து துக்கம் மேலிட்டு, தேம்பித் தேம்பி அழுதான். துரைசானி, அவனைத் தேற்றி, தன்னுடன் வெளியே காற்றாடச் சென்று சம்பாஷிக்கும்படி அவனைவேண்டி, நிர்ப்பந்தமாய்த் தன்வண்டியிலேற்றிக்கொள்ள, நல்ல மந்தமாருதம் வீசும் சாலைவழியே இருவரும் சென்றார்கள்.

அப்பொழுது துரைசானி கூறியமொழிகள், சிவகாமி மனத்தை வேறுவிதமாய்த் திருப்பிவிட்டன. கடவுளைப் பற்றியேனும், மதவிஷயத்தைப்பற்றியேனும், உலகவாழ்க்கையின் முக்கியப்பயனைப் பற்றியேனும், சுவநயத்தையும் சுகத்தையும் பலிகொடுத்துப் பிறர்க்கு உதவிசெய்வதையேகடமையாகக்கொண்டு வாழ்நாளேக்கழிக்கும்மேல் வாழ்வைப் பற்றியேனும், சிவகாமி அதுவரையிலும் அ

திகமாய் ஆலோசித்தவளன்று. சூரியனைக் கண்டபொழுது முகமலர்ந்தும், அவனைக்காணுக்கால் வாடிவதங்கியும் வாழும் தாமரைமலரைப்போலக் குழந்தைப் பருவம் முதலே தன்காதலரைக் கண்டுழிக்களித்துமகிழ்ந்தும், காணுக்கால் வாடிவருந்தியும், கேவலம் தாவரப்பொருளுக்கொக்க வாழ்ந்துவந்தவள் அவள் ; அவர்கருத்தையன்றி வேறோர் சுகதுக்கத்தை யறியாள் ; அவரே, அவளுக்கு இகப்பேறும் பரப்பேறுமாயிருந்தார் ; அவளது நற்குணங்கள், அவர் குணங்களின் சாயைகளும், உறுதியான மனக்கோட்பாட்டாலன்றி இயற்கையில் அமைந்தனவுமே. இதுகாறும், துரைசானி கடவுள், கடமை, முதலியவற்றைப்பற்றிப் பேசும்பொழுதெல்லாம், அவள் மனம், இளஞ்சூரியனைக்கண்ட தாமரை வானத்தில் மங்கிக்காணும் சந்திரனை எவ்வாறு அணுவும் மதியாது மலர்ந்தொளிருமோ, அவ்வாறே, அவள் காதலர்மாட்டுள்ள காதல்வயப்பட்டதாய், அம்மொழிகளைக் கணியாதிருந்தது. இப்பொழுதோ, அக்காதல் நிலைஒழிந்துபோகவே, துரைசானியினது மொழிகள் புதியதோர் வலியோடும் செவியேறின. உலகப்பற்றை யொழிக்கவல்லதோர் கொடுத்துயர் உற்றார்க்கன்றி, உலகாநுபவங்களில் முழுகித் திளைப்பார்க்கு, உண்மைபாணஞானம் தெள்ளெனப் புலப்படுதல் அருமையென்பது, கேவலம் மெய்யே. ஆகவே, உலகவாழ்க்கையின் நிலையற்ற சுகதுக்கங்களையும் ; கடவுளது கிருபையையும் ; ஏனைய ஜீவகோடி களுக்கில்லாமல் மனிதனுக்குமட்டும் அவர் அளித்திருக்கும் பகுத்தறிவு சுயாதீனம் இவைகளின் பெருமையையும் ; அவ்வாறளித்திருப்பதில் அவர் திருவுளக்கருத்தையும் : தன்னால்

திரும்பவும் அளிக்கமுடியாத ஆவியை அழித்தற்கு மனிதனுக்குச் சதந்தரமில்லையென்னும் பெருநியாயத்தையும்; சுவையத்தையே பாராட்டி நோக்குங்கால், கஷ்டங்களும் துன்பங்களும் அநியாயமாக நிறைந்துள்ளதாகத் தோற்றும் உலகவாழ்க்கை, பரோபகாரார்த்தமாய்ப் பார்க்குங்கால், ஆத்மவிருத்திக்கு இன்றியமையாச் சந்தர்ப்பங்களும் செளகரியங்களும்செறிந்து மனோரம்மியமாய்த்தோன்றும் காட்சியையும்; இந்துமதமாயினும் ஆகுக, கிறிஸ்தவமதமாயினும் ஆகுக, புத்தமதமாயினும் ஆகுக, சிறந்தமதங்கள் ஒவ்வொன்றினும், கடவுளே மனிதனாக அவதரித்துத் தோன்றியபொழுது, சாதாரணமனிதர் யாருமே பட்டறியாத் துன்பங்களையும் தீங்குகளையும் தாம் அநுபவித்து, உலகநியாயத்தில் துன்பத்தின் பயனைவிளக்கி, உலகர்க்கோர் ஒப்புயர்வற்ற முன்மாதிரியாக ஒழுக்கிக் காட்டியிருக்கும் அற்புதத்தையும்; தமது தமது கடமைகளை மதியாது, சுகத்தையே கருதி, மனம்போனபடியெல்லாம் நடப்பவர், வாணனை வீணாபப் பாழாக்குவதையும்பற்றி, இப்பொழுது துரைசானி அன்பும் அறிவும் செறிந்த மொழிகளில் சம்பாஷிக்கச் சம்பாஷிக்க, சிவகாமி மனத்தில், உபேகைமாரி ஆச்சரியம் பிறந்து, ஆச்சரியம் கவனத்தை விளைத்து, கவனத்தால் அபேகையும் நம்பிக்கையும் உதித்து, பழைய உத்தேசம் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் ஒழிந்துபோக, இத்தகைய ஞானத்தை துரைசானிக்குக் கொடுத்து அவனை நல்வழியில் மனந்தளராது நடாத்தும் கிறிஸ்தவமதத்தில், அவன் சிறிது பற்றுள்ளவனானான். அதையறிந்து, துரைசானி மனமகிழ்ந்து, தான் கூறியவற்றைப்பற்றி ஆழ்ந்து சிந்

திக்கும்படிக்கும், அவசரப்பட்டு மனம்போனபடியொன்றையுமே செய்யாதபடிக்கும், அவளுக்குப் புத்திகூறி, வண்டியைத் திருப்பி அவள் வீட்டில் அவளை விட்டுவிட்டுத் தான் மறுபடியும் சீக்கிரம்வந்து பார்ப்பதாகச் சொல்லிப்போய்விட்டாள். —

இதன்பின்பு, தற்கொலை செய்துகொள்வது பாவமென்று நீக்கிவிடினும், சிவகாமியின் மனம் பலவாறு குழம்பிற்று ; ஒன்றிலும் முழுநம்பிக்கை வரவில்லை ; மறுநாள் துரைசானி யனுப்பிய கிறிஸ்துமதச் சார்பான தமிழ்ப் புத்தகங்கள் சிலவற்றைக் கவனமாய் வாசித்தாள் : அதிகமான வெளிச்சமொன்றும் புலப்படவில்லை ; தன் எஜமானரது மரணத்தை நினைந்து நினைந்து இன்னும் பரிதபித்துக்கொண்டிருக்கும் சுந்தரம், இவ்வளவுசீக்கிரத்தில் அவரது அரும்பெருங்காதலை மறந்துவிட்ட தன்னிலும், எவ்வளவோ மேலான குணத்தனென்று எண்ணி வருந்தினாள் ; துரைசானி இடையிடையே வந்து நெருங்கிப் பேசியதை, தன்மனம் மிகவும் குழம்பியிருப்பதாகவும், தானாகவே தீர்க்காலோசனைசெய்து காலக்கிரமத்தில் ஒரு முடிவு சொல்வதாகவும், தன்னை யதிகம் நிர்ப்பந்தப்படுத்தவேண்டாமென்றும் கூறி, தடுத்துவிட்டாள். இப்படிச் சிலநாட்கள் கழிந்தன.

சுப்பையர் வேண்டுகோளின்படி செஞ்சாலியினைக்கு வந்த வீரசங்கிலித்தேவர், விதிவசத்தால், வந்தமறுநாளே, துரைசானியுடன் சவாரிபோகையில் சிவகாமியைப் பார்த்தார். தாம் முன்புகண்டதிலும் பதின்மடங்கு இப்பொழுது அவள் அழகாயிருப்பதைக் காணவே, அவர் மனத்தில் அடங்கா ஆசை குடியேறியது. தாம் அரிதிற்

றப்பிய விளக்குமாற்றுப்பூசையை முற்றும் மறந்து, எங்
 னனமாயினும் அவனையடையவேண்டுமென்று விரும்பி
 னார். இதற்குத் தூதுத்தொழில்பூண்ட சுப்பையர், சிவ
 காமியிடம் பாதிரிதுரைசானி போய்வருவதையும், அவ
 ள் ஒருகால் கிறிஸ்துவேதத்தில் சேர்ந்துவிட்டால் பின்பு
 தம்மால் அணுகவும் முடியாதென்பதையும் நினைந்தும்,
 தம் தந்திரம் வெளிப்படுமுன்னரே அவள் மனத்தை
 யிணக்கினுலன்றிப பின்பு ஒன்றுமே பயன்படாதென்ப
 தையறிந்தும், அவளிடம் பலகால் சென்று தம் பேச்
 சால் அவளை யிணக்கமுயன்றார். அஃதொன்றும் பலி
 யாது, கடைசியில், அவள், அவரைத் தன்வீட்டுக்கு வர
 வேண்டாமென்று மரியாதையாய்ச்சொல்லி அனுப்பிவிட்
 டாள். ஜமீன்தார் ஆசையோ, நாளுக்குநாள் சகித்தற்
 கரிதாகி, கடைசியில், அவர், எதற்கும் துணிகரமுடைய
 வராய்விட்டார் ; தம் காமவெறியில், சிவகாமியைமட்
 டும் தமக்குக் கொடுத்துவிட்டால், தம் ஜமீனில் பாதி
 வேண்டுமாயினும் சுப்பையருக்குக் கொடுப்பதாகச் சொ
 ன்னர். செட்டியார்கடனிலும் பாதி சுப்பையரைச்சேரு
 மோ சேராதோ யாமறியேம். ஆகவே, இந்த மூர்க்கராஜா
 வும் துர்மந்திரியுமாக மறுபடியும் ஒரு முரட்டு ஆலோச
 னைசெய்து முடித்தார்கள். பழைய கலெக்டரேனும், போ
 லீஸ் இன்ஸ்பெக்டரேனும், வக்கீல் ஐயரேனும் இல்லா
 மையும், சிவகாமியின் வீடு நடுப்பட்டணத்திலின்றி ஒரு
 வெளிப்புறச்சந்திலிருந்தமையும், பணச்செருக்கும், மூட
 க்காமமும், அவர்களுக்கு மனதாரியத்தைக்கொடுத்தன.

பத்தாவது அதிகாரம்.

அடா அதுசேய்வார் படா அதுபடுவார்.

இரவுமணி பதினொன்றடித்தாய்விட்டது ; பட்டணம் வாய் அடங்கிவிட்டது ; சிவகாமி குடியிருந்தசந்து நிச்சப்தமாயிருந்தது ; இராக் காவற்காரர் “ ஹே ! ஹோ ! ” என்று வெகுதூரத்திற் கூப்பிடுவதுமட்டும் கேட்டது ; சிவகாமி தன்னுடைய கையிற் புஸ்தகத்துடனே, கண்ணயர்ந்துவிட்டாள் ; வேலைக்காரி முன்கட்டிப் படுத்திருந்தாள் ; வாசற்கதவு தாழிட்டிருந்தது ; சுந்தரம் தெருத்திண்ணையில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

பெரியகுதிரைகள் இரண்டு பூட்டியுள்ள ஒருவண்டி, அந்தச்சந்தின் ஓரற்றத்தில் வந்து நின்றது. அவ்வண்டியிலிருந்து வீரசங்கிலித்தேவரும், போ. சுப்பையரும் கீழே இறங்கினார்கள். வண்டியின் பின்னிருப்பிலும் முன்னிருப்பிலும் இருந்த மூன்று வேலைக்காரர், அவர்களுக்கு வழிகாட்டி முன்சென்றனர் : அவர்களில் ஒருவன்கையில் ஒரு சிறுவெளிச்சமிருந்தது. இரண்டு மூன்றடி செல்லுமுன் “ ஹே ! ஹோ ! ஹோய் ! ” என்று காவற்காரர் கூவுவது, இவர்கள் காதில் விழுந்தது. அதைக்கேட்டவுடன், ஜமீன்தார், திடுக்கிட்டு நின்று, “ ஐயோ ! லோந்து போலீஸ்காரன் வந்திட்டால் என்னசெய்கிறது ? ” என்று கேட்டார். அதற்குச் சுப்பையர் “ சந்நிதாநத்திலே அப்படியொன்றும் பயப்படவேண்டாம் ; இந்தக் கூக்குரல் தேரடித்தெருவிலிருந்து கேட்கிறது ; இந்தப்பக்கம் பீட்டுக் கான்ஸ்டேபிள், இங்கே வரவேமாட்டான் ; அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன் ; என்ன, அவ்

வளவு தெரியாதா?" என்று சொல்லிப் பயத்தைத் தணித்தார்.

பின்பு அவர்கள் மேற்சென்று, சிவகாமியிருந்த வீட்டுவாசலில் நின்றார்கள். ஒருவன் மெதுவாய் 'ஆய்ச்சி,' 'ஆய்ச்சி,' என்று கதவைத் தட்டினான். வேலைக்காரி, இன்னாரென்று அறியாமல், எழுந்து கதவைத்திறந்தாள். உடனே எல்லோரும் உள்ளே புகுந்தனர். கண்ணிமைக்குமுன், ஒருவன், வேலைக்காரி வாயில் துணியை அடைத்து, கைகளைப் பின்புறத்திற் சேர்த்துக்கட்டி, வாயைத் திறந்தால் மண்டையைப் பிளந்துவிடுவதாகப் பயமுறுத்தி, அவளை ஒருமூலையில் உட்கார்த்திவிட்டான். இதற்குள், வாசற்றிண்ணையிற் படுத்திருந்த சுந்தரம், விழித்துக்கொண்டு உள்ளேவந்து, சுப்பையரை நோக்கி, "என்ன, சாமி, கொள்ளைக்கா வந்திருக்கிறீர்கள்? இங்கேயும் ஒரு மறக்குஞ்சு இருக்கிறது மறந்துபோய்விட்டதோ?" என்று கேட்டான். அதற்கு, அவர், "இல்லை, சுந்தரபாண்டியம், அப்படியொன்றுமில்லை. சிவகாமசௌந்தரியைக் கண்டுபேசி, ஊருக்கு அழைத்துப்போகவேண்டும்; இனித் தனியே இங்கிருப்பது சரியல்ல, என்று மகாராசா அவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்" என்றார். "என் உயிருள்ளமட்டும் உள்ளே ஒரு ஈசையும் விடேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டு, சுந்தரம், சிவகாமி படுத்திருந்த அறை வாசற்கதவை அடைத்து, அதன்மேற் சாய்ந்து நின்று கொண்டான். இதைக்கண்டவுடன், ஜமீன்தார், அவனைத் தம்வசப்படுத்த நினைந்து, ஐநூறு ரூபா பெறுமான தம் தங்கக்கடியாரத்தையும் சங்கிலியையும் கழற்றி, "இதை இப்பொழுது வைத்துக்கொள், சுந்தரம்; பின்பு

உன்னிஷ்டப்படி யெல்லாம் செய்வோம்” என்று சொல்லி, அவன்கையிற் கொடுத்தார். அவன் அதைக் கையில்வாங்கி ஒருநிமிஷம் உற்றுப்பார்த்து, பின்புத் திடீரென்று சுழற்றி அவர்முகத்தில் எறிந்தான். “ஆத்தாடி! என் கண்போச்சு” என்று தம் வலக்கண்ணைக் கையால் பொத்திய வீரசங்கிலித்தேவர், தகாத காமத்தால் இந்திரன் ஆயிரம்கண்களைப் பெற்றதற்குப் பதிலாக, அதே காரணத்தினால், வாணன்முழுதும் ஒற்றைக்கண்ணர் ஆய்விட்டார். நோவுபொறுக்க முடியாமல் “கொல்லு பயலை” என்று அவர் கூறியவுடன், அவர் வேலைக்காரரில் ஒருவன், தன்கையிலிருந்த ஒரு குறுந்தடியால் சுந்தரத்தை மார்பில் ஒங்கிக் குத்தினான். உடனே, அவன், அடியற்ற மரம்போல, “தாயே! நான் செத்தேன்” என்று அலறிக்கொண்டு, கீழே விழுந்துவிட்டான். அவன் வாயினின்றும் இரத்தம் பெருகுவதை ஒருவரும் கவனியாமல், அவனை யொருபுறமாகத் தள்ளிவிட்டு, கதவைத் திறந்துகொண்டு, ஒற்றைக்கண் ஜமீன்தாரும், சுப்பையரும், வேலைக்காரரும், சிவகாமியிருந்த அறைக்குட்புகுந்தனர். இதுசிற்க, அதேசமயத்தில், வக்கீலீயரும் மற்றொருவரும், வெகு விரைவாய், சிவகாமி வீட்டிருந்த சந்தையே நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் பேச்சைச் சற்றுக் கவனிப்போம் :

வக்கீல் : நானும் இன்று மாலைதான் வந்தேன் ; மூன்று வாரமாய்த் திருவநந்தபுரம் பக்கம் போயிருந்தேன் : நான் செல்லுமுன் பார்த்தபொழுது செளக்கியமாயே இருந்தார்கள். ஆனால், நீங்கள் வருவதைத் தெரிவிக்கவே இல்லையா ?

மற்றவர் : இல்லை ; கடைசிக்கடிதத்தில் கொஞ்சம் ஜாடையாய்க் குறித்திருந்தேன். திடீரென்றுவந்து சந்தோஷப்படுத்த வேண்டுமென்பது என் எண்ணம். அதுதான் உங்களுக்கும் எழுதவேயில்லை. எல்லாம், என்ன, இன்னும் மூன்றுநாளாகவிலையே. இங்கே கலெக்டராயிருந்தவர், இப்பொழுது முத்தலையூர் ஜில்லா கலெக்டர். எல்லாம் அவர் கிருபைதான். அவரும் ஜயில் சூப்பிரண்டண்டு துரையும் இந்தஜூபிலி மகோற்சவத்தில் என்னை விடுதலைசெய்து விடவேண்டுமென்று, பொறுத்தெழுதினார்கள் ; அப்படியே கடவுள் கிருபையும் இருந்தது. நான் இன்றுப் பகல்வண்டியில் வந்திருக்கக்கூடும் : ஆனால் இப்போதுள்ள அவகோலத்தோடு பகலில் வரவிரும்பாது, ஒருபொழுது தங்கிவந்தேன். இதுதானாவழி ? அல்லது நீங்கள் தவறவிட்டீர்களோ ?

வக்கீல் : இல்லை ; இதேதான்வழி ; நெருங்கிவிட்டோம் ; அதோ வண்டிநிற்கிறதே, அந்தவழியில்தான் சந்திருக்கிறது.

இதற்குள், இருவரும் குதிரைவண்டிக்குச் சமீபமாய் வந்துவிட்டார்கள். நம் கதாநாயகர் வண்டிச் சாரதியை நோக்கி, “யார் வண்டியிது ? இங்கே யேன் நிற்கிறது ?” என்று கேட்டார். அதற்கு அவன், “புலிமலை மகாராசாவண்டி ; மகராசா இந்தச்சந்திலே ஒருவீட்டுக்குப் போயிருக்கிறார்கள்” என்று பதிற் சொன்னான். நம் கதாநாயகர் உடனே ஸ்தம்பித்து நின்றதுவிட்டார். ஆகா ! இவ்வளவுதானோ தம் காதலியின் கற்பும் உண்மையும் ? இதைக்காணவோ, தாம், அடங்காப்பேரரசையால் தள்ளப்பட்டித் தழைக்கின்ற மனத்தோடு ஓடி யோடிவந்தது?

“வஞ்சனைபண்டு மடந்தை வேடம் என்றே
தஞ்சென மாதரை உள்ளலார்கள் தக்கோர்”

என்று கவிகூறியது பொய்யன்றோ? அந்த ஒருநிமிஷத்
தில் நம் கதாநாயகர் உற்ற மனத்துயரத்தை என்னென்று
கூறுவது.

“உலர்ந்ததுநா, உயிர்ஒட லுற்ற, துள்ளம்
புலர்ந்தது, கண்கள் பொடித்த பொங்கு சோரி,
சலம்தலைமிக்கது, தக்கதென்கொல் என்றென்
றலந்தலையுற்ற அரும்புலன்கள் ஐந்தும்.”

இதைக் கண்ணுற்றவுடன், வக்கீல் ஐயர், “என்ன, வெகு
நன்றாச்சுது; தாங்கள் இவ்வளவு அவசரப்பட்டவர்கள்
என்று நான் சொப்பனத்திலும் எண்ணவில்லை. இது சற்
றுமே தகாது; இச்சந்தேகம், தங்கள் குணத்துக்கேனும்,
அந்த அம்மாள் கற்புக்கேனும், சிறிதும் பொருந்தாது.
பெண்கள் சுபாவத்தை அறியும்சக்தி எனக்குக் கொஞ்
சம் உண்டு; அந்த அம்மாள் கற்புக்கு, நான் என்உயிரை
யும் பணயம் வைப்பேன். வாருங்கள் போவோம்” என்
று சொன்னார். அதற்கு நம் கதாநாயகர், “இனியென்ன
சந்தேகம்? பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்திலும் மேலென்ன
இருக்கிறது? இன்னும் ஏதாவது நேரிற்கண்டால், நான்
சகியேன். திரும்புவோம் வாருங்கள்” என்று திரும்பி
னார். வக்கீல் ஐயர், மறுபடியும் ஆக்ஷேபித்து, அவர்கை
யைப் பிடித்திழுத்துக்கொண்டு மேற்சென்றார். சிவகாமி
வீட்டுவாசலை அடைந்தபொழுது, நிச்சப்தமாயிருந்தது;
வாசற்கதவு மூடப்பட்டிருந்தது; ஒருவன்மட்டும் கத
வண்டையில் காவலாயிருந்தான். கதவைத்தட்டச் செ
ன்றவுடன், “மகராசா உள்ளே இருக்கிறார்கள்; ஒரு

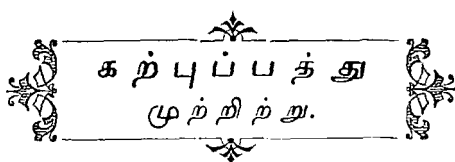
வரும் போகக்கூடாது” என்று அவன் தடுத்தான். வக்கீல் ஐயருமே திகைத்து நின்றவிட்டார். நம் கதாநாயகரோ, வெறிகொண்டவர்போல் அவன்மேல் விழுந்து அவனையிழுத்துத் தள்ளிவிட்டு, கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே பாய்ந்தார். ஆகா! இதென்ன ஆச்சரியம்! கண்படைத்த காட்சிப்பேறு, இதிலும் மேலுண்டோ!

“மாசுண்ட மணியளுள் வயங்கு வெங்கதிர்த்
தேசுண்டதிங்களும் என்னத் தேய்ந்துளாள்;
காசுண்ட கூந்தலாள் கற்பும் காவலும்
ஏசுண்ட தில்லையால், அறத்துக் கீறுண்டோ?”

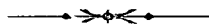
“வெங்கனல் மூழ்கியும் புலன்கள் வீக்கியும்
துங்குவ அருந்தவ நீக்கி நோற்றவர்
எங்குளர், குலனில்வந் தில்லின் மாண்புடை
நங்கையர் மனத்தவம் நவிலற் பாலதே.”

என்றாங்கு, கற்பரசியாகிய சிவகாமி ஒருபாயின்மேல் மூர்ச்சையாய்க் கிடந்தாள்; அவள் நிமித்தம் விடுவிக்கப்பட்ட வேலைக்காரி, அவள்முகத்தில் தண்ணீரைத்தெளித்துக்கொண்டும், வேறு சிகிச்சைகள் செய்து அவளை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு மிருந்தாள்; வலக்கண்ணைப் பொத்திய கையுடன், வீரசங்கிலித்தேவர், “ஐயோ! ஐயோ!” என்று நோவுபொறுது வாய்அரற்றி உலாவிக் கொண்டிருந்தார்; போ. சுப்பையரும் வேலைக்காரர் இருவரும் சூழ்ந்து நின்றாக்கொண்டிருந்தனர்; வீட்டுத்தீபம் ஒன்றும், ஒரு வேலைக்காரன் கையில் ஒரு வெளிச்சமும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன. உள்ளேசென்ற நம் கதாநாயகர், இருந்த நிலைமையைக்கண்டு, நடுவே பாய்ந்து, பாயில் உட்கார்ந்து, தம் காதலியை வாரியெடுத்து. மடி

மேற் போட்டுக்கொண்டு, “என் சோமி, நான் வந்துவிட்டேன், பார் ; என் கண்ணாட்டி, எழுந்திரு” என்று உரைப்பரிய ஆசையுடனும் உருக்கத்துடனும் சொல்லிக் கொண்டு, சிவகாமியைக் களைப்பாற்றலாயினர்.

நிகழ்கால நிலைமை.

எப்பொழுதுமே இரத்தாசயம் பலவீனமா யிருந்த மையால், எந்த வைத்தியத்துக்கும் குணப்படாது, சுந்தரம், தன் எஜமானரைத் திரும்பவும்கண்டு அவரிடத்து அவர்காதலியை மாசமறுவின்றி ஒப்புவித்த ஆந்தத்தை இரண்டேநாள் அதுபவித்துவிட்டு, நிர்விசாரமாய் இறந்துபோயினனாக; வீரசங்கிலி மகராசா, போ. சுப்பையர் முதலியோர், இராக்காலத்தில், துர்எண்ணத்துடன் வீட்டிற்புகுந்து, துர்க்கிருத்தியங்களைச் செய்யமுயன்று, ஒருவனை உயிர்ச்சேதமுறும்படி காயப்படுத்திய குற்றத்துக்காகப் பலவாண்டுகள் சிறைவிதிக்கப்பட்டு, சிறைச்சாலையிலேயே ஜமீன்தாரும் ஐயரும் தம்பாழான வாழ்நாளை முடித்தனரென்று, ஜனங்கள் சொல்கிறார்கள். நம் கதாநாயகரும் கதாநாயகியும், தமிழ் நாட்டையே நீங்கி, அவர்களை இன்னாரென்று அறியாத வடதேசத்திலே, வெகு சுகமாய்க் காலங்கழித்து வருகிறார்கள்; நம் கதாநாயகருக்கு, வியாபாரத்துறையில் மாதம் முந்நூறு ரூபா கிடைக்கின்றது; அவர்கள் மூத்தமகன் சுந்தர பாண்டியன் வெகு நன்றாய் ஹிந்துஸ்தானி பேசுகிறான்; தமிழ்ப்பாஷைதான் அவனுக்குக் கஷ்டமாகத் தோன்றுகிறது. சப்பாணித்தேவர், வேலாயுதத்தேவர், மருதி முதலியோருடைய பெயர்கள், இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னெடுக்கப்பட்ட ஜனசங்கைக் கணக்கில் அகப்படவில்லை. புலிமலை ஜமீனோ, இனி அது எக்கேடு கெட்டாலும் நமக்கென்?

விஜயமார்த்தாண்டம்

முற்றிற்று.

TAMIL PROSE WORKS

By A. MADHAVIAH, B.A.

Shakespeare for Tamil Homes:—

RS. A.

- I. OTHELLO : THE MOOR OF VENICE—with a life of the poet, notes, commentaries, &c., in easy Tamil Prose, with a portrait of Shakespeare. Duplex paper wrapper edition... 1 0
Beautifully bound in calico ... 1 6

Light Literature for Tamil Homes:—

- I. PADMAVATI CHARITRAM—A story of the Tamil country
—in two parts—First part in boards (2nd edition) ... 0 12
Second part do. ... 0 12
Both parts bound together in cloth (over 400 pages) ... 1 8
II. VIJAYAMARTHANDAM—An excellent Tamil Novel illustrating the ways of Zemindars, &c. (*in the press*) ... 0 12
Do. cloth bound ... 1 2
III. MUTHUMEENAKSHY—The autobiography of a Brahmin girl (*in the press*) ... 0 8
Do. cloth bound ... 0 12

புத்தக விளம்பரம்.

பின்வரும் தமிழ்ப்புத்தகங்கள் கற்றோரும் மற்றோரும் படித்துக் களிக்கத்தக்க எளிதான தமிழவசன நடையில்
ம-ந-ந-ஸ்ரீ அ. மாதவையரால் இயற்றப்பட்டவை.

ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்கள்:—

- க. ஒதெல்லோ என்ற வெரிஸ் மோரியன். இச்சிறந்த நாடகம், ஷேக்ஸ்பியர் சரித்திரம், பொதுப்பாயிரம், வியாக்கியானம், குறிப்புரைகளுடன் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.
ஷேக்ஸ்பியர் மகாகவியின் அழகியபடமும் அடங்கியது ... 1 0
ஷே காலிகோ பைண்டு ... 1 6

சேந்தமிழ் நாவல்கள்:—

- க. பத்மாவதி சரித்திரம்—ஒரு தமிழ்நாட்டுக்கதை.
முதற்பாகம் (இரண்டாம் பதிப்பு) ... 0 12
இரண்டாம்பாகம் ... 0 12
இரண்டுபாகங்களும் சேர்த்து பைண்டு செய்யப்பட்டது.
400-பக்கங்களுக்கு மேலடங்கியது ... 1 8
2. விஜயமார்த்தாண்டம்—ஜமீன் தாரர்களின் நடவடிக்கைகள் முதலியவற்றை நன்குவிளக்கும் ஒரு அற்புதமான தமிழ் நாவல்—காதற்பத்தி, கற்புப்பத்தி என்ற இரண்டுபாகங்கள் அடங்கியது. (அச்சிலிருக்கிறது)... 0 12
ஷே காலிகோபைண்டு ... 1 2
3. முத்துமீனாக்ஷி—ஒரு பிராமணப்பெண் சுவசரிதை. (அச்சிலிருக்கிறது) ... 0 8
ஷே காலிகோபைண்டு ... 0 12

Apply to Messrs. Srinivasa, Varadachari & Co., Triplicane.

ஸ்ரீநிவாச, வரதாச்சாரியார் அண்டு கம்பெனி, திருவல்லிக்கேணி. சென்னை

EXTRACTS OF SOME OPINIONS

ON

"SHAKESPEARE FOR TAMIL HOMES."

I. OTHELLO.

"*The Madras Mail*":—"The laudable task..." "The translation is remarkably true to the original and has been made in a very intelligible and interesting style."

"*The Hindu*":—"The translation, on the whole, is clear and readable and reflects much credit on the author. ...The translator's foot-notes explaining difficult passages are bound to help the Tamil reader to whom some of the ideas expressed in the play may be new...The translator has taken much pains to make the book really useful and deserves encouragement....."

"*The Madras Christian College Magazine*":—"...The difficulties attending such a task are great enough to have deterred the stoutest hearts. But Mr. Madhaviah's attempt has been on the whole a success. He has a simple, charming and dignified style, which brings out with great skill the spirit of the original. It may be said to his credit, that the force, suggestiveness, brevity and different shades of meaning, suffer less than might have been expected...The author has added foot-notes which make the meaning clear and easily understood. If the work meet with the success it deserves, and inspire the author to further efforts in this direction, a great deal might be done by way of bringing the East and West together, in sympathy and admiration for the master-singer of England—nay of the world....."

“ஒதெல்லோ” வைப்பற்றிய சில அபிப்பிராயங்கள்.

“செந்தமிழ்” :—(மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்துப்பத்திரிகை)
 “* * தமிழராயினார், மேற்றிசைக் கவிகளின் சொற்பொரு
 ணைக்கங்களை யறிந்து மகிழ்தற்கு வாய்ப்புடைத்தாய் கருவி
 களுக்குள் ஒதெல்லோ மொழிபெயர்ப்பும் ஒன்றும். ஐயரவர்
 கள் கவியின் ஆழந்த கருத்துக்களை ஏற்ற சொற்கொண்டு
 விளங்குமாறு மொழிபெயர்த்திருத்தல் சால வியக்கத்தக்கது.
 இன்றியமையா விடங்கட்கு விளக்கமாகக் கீழ்க்குறிப்புக்களும்
 எழுதப்பட்டுள்ளன.....இவ்வாறே பின்னும் பல அரிய நூல்
 களையும் மொழிபெயர்த்துத் தமிழை வளர்த்துவருவதற்கண்
 ஐயரவர்கட்கு ஊக்கமளித்துதவுமாறு திருவருளைச் சிந்திக்
 கின்றேம்.”

“விவேகசிந்தாமணி” :—“.....இந்தூல் மொழிபெயர்த்
 தோர் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் இரண்டிலும் நன்றாக எழுதும்
 சக்திவாய்ந்தவர். தமது வித்வத்சாமர்த்தியத்தைக் காட்ட
 வேண்டுமென்றெழுதாத, தாம் மேற்கொண்டெழுதப்புகுந்த
 விஷயம் வாசிப்போருக்கு விளங்கும் வகையையே மேலாகக்
 கருதி சிரமத்தைப்பார்க்காமல் சிந்தைவைத்தெழுதும் சுபாவ
 முடையவர். இப்படிப்பட்டவர்கள் முயற்சியால்தான் அங்கி
 லேயர் கல்வியும் நாகரிகமும் நம் நாட்டுத்தமிழர்களுக்குள் பர
 வுதல்வேண்டும். * * * இவருடைய (ஷேக்ஸ்பியருடைய)
 கிரந்தங்களுள்ளாம் இங்கிலீஷில் எழுதப்பட்டிருந்தாலும்,
 எண்ணங்களுள்ளாம் எல்லா ஜனங்களுக்கும்பொதுவானவும்,
 காலதேச வித்யாசமின்றி மன்னுயிர்க்கே இலக்ஷணமாயுமுள்ள
 வைகளாகவிருத்தலால், நமது காளிதாச மகாகவிநாடகங்கள்
 போல், இவருடைய நாடகங்கள் எல்லாராலும் இன்புடன்
 வாசித்துப் பயன்பெறுதற் கேற்றவையாக விருக்கின்றன.
 ஆகையால் இவருடைய நாடகங்களில் விசேஷமானவொன்றை,
 முதல்தூல் கருத்துக்கு விரோதமின்றி, குறிப்புரை விருத்தி
 யுரையுடன் சிரமத்தைப்பாராது சிலாக்கியமாய்த் தமிழில் செய்

தனித்தவர் முயற்சி தமிழுலகால் மிகவும் கொண்டாடப் பாலது.”

“தேசாபிமான” :—“...இந்நாடகத்தின் அருமைபெருமைகளையும்...மிகவும் அரிய இரகசியங்களையும் கண்டுணர்ந்து முதலாலைப் பலவாற்றானும் தான் அதுபவித்தமை...மொழிபெயர்ப்பில்....குறிப்புரைகளால் நன்குவிளங்குகின்றது....தமிழரெவரும் இதன் மொழிப்பெயர்ப்பாசிரியருக்கு மிகவும் நன்றிபாராட்டவேண்டுமென்பதே எமது கொள்கை.”

EXTRACTS OF SOME OPINIONS

ON

“PADMAVATI CHARITRAM.”

The late Sir K. Seshadri Iyer, K.C.S.I. :—“It gives me much pleasure to go through it.”

Justice Sir S. Subramania Iyer, K.C.I.E. :—“The interesting Tamil novel Padmavati Charitram.”

Mr. K. C. B. Kumarakula Singh Mudaliar, Tamil Interpreter to H.E. the Governor of Ceylon :—“I have read with much interest Padmavati Charitram. * * The story is instructive and well constructed. * *.”

Mr. E. W. Senatharaja, Bar.-at-Law, Colombo :—“* * * Life-like and highly interesting * * *. The language is simple, the style clear and terse, the tone of morality elevated * * *.”

“The Awakened India” :—“Padmavati Charitram is entitled to a decent position, not only among Tamil novels that have yet appeared, but also among English ones of the same kind. * * The style is usually dignified and free from pedantry. There is no diffusiveness or languor and some of the descriptions are done with great skill. On the whole we have no hesitation in pronouncing it a decided success and no reader will grudge to spend a few ant and profitable hours over it. * *.”

"The Ceylon Independent" :—"The Padmavati Charitram is perhaps the first Tamil contribution towards high class vernacular fiction in Tamil India. * * This is the first Tamil novel thoroughly modern in its nature. * * Even the style is modern, for it is not the Tamil of the great masters, nor colloquial either. It is a style for the million. * * The story is interesting, instructive, well-told in good language and tastefully presented."

"Arya Bala Bodini" :—"The book is excellent Tamil, the plot has been very intelligently conceived * *. With these high recommendations, the book is only moderately priced at twelve annas a copy."

"Gnana Bodini" :—"We heartily recommend the book to Tamil readers * *."

"Arya Janapriyan, Madras" :—" * * மிகவும் நன்றும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றதென்பது எமது அபிப்பிராயம்."

"Lokopakari, Madras" :—"தமிழில் வசன நூல்கள் குறைவாயிருப்பதைப் பார்த்து இந்நூலைச் செய்து தமிழ்ப் பாஷையைப் பெருமைப்படுத்தின விஷயமாயும் * * மிகுந்த குதூஹலமடைகிறோம்."

"Morning Star, Jaffna" :—"இது விசேஷமாய் பிராமணகுடும்ப விவகாரங்களை நன்குணர்த்துவது * *."

"Hindu Organ, Jaffna" :—"வாசிக்க மிகவும் உசிதமானது."

"Sajjana Patrika, Negapatam" :—"இப்புத்தகம் மிகச் சிறந்த அலங்காரமாய், அனைக பழமொழிகளை மாலையாக அணிந்து, சில மதுரமான கவிகளை உள்ளடக்கி, அங்கும் இங்கும் சம்பாஷனைச் சொற்களையுங் குறிப்பித்து, சிறுவர் சிறுமிகள் எளிதிற் படித்தறியும்படியான தமிழ்நடையிலுள்ளது."

"சேந்தமிழ்" :—" 'பத்மாவதி' என்னும் சிறந்ததொரு தமிழ்க்கதை யெழுதிப் பலர்க்கும் மகிழ்வுட்டி..."

"தேசாபிமானி" :—"நந்நாடெங்கும்தெரிந்த பத்மாவதி என்னும் தமிழ்க்கதை."

விக்டோரியா சக்கிரவர்த்தினியார் சரித்திரம்

இந்துநேசன் :—சக்கிரவர்த்தினியாரது சிறந்த குணங்களுள் ஒன்றான “கடன்படக்கூடாது” என்பது இந்நூலில் நன்றாய் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மாண்புடையார்க்குரிய நல்லொழுக்கமும், நற்குலப் பெண்டிற்கேற்ற கற்பிலக்கணமும், அறிவு, அடக்கம், இரக்கம், பொறுமை முதலான குணங்களும், தெய்வபக்தியுஞ்சிறந்தோங்கிய இர்தியசக்கிரவர்த்தினியாரது திவ்யசரித்திரத்தை யாங்கிலத்திலாராய்ந்தறிந்து தமிழுலகத்தவருக்கு அவற்றை யெடுத்தோதுவது முசன்மையான கடமையெனக்கருதி இந்நூலாசிரியர் இதனையிறந்திரப்போலும். இது தெளிவான நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திருக்குறள் முதலான கிரந்தங்கள் இதனில் உதகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது பாடசாலைகளிற் பாடப்படுத்தகமாய் வழங்கத்தக்கது. நல்ல காகிதத்தில் நன்கு பதிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை யாவரும் வாங்கிப்படித்துக் குணநலங்கண்டு மகிழ்வார்களாக.

சுதேசமீத்திரன் :—மகா சக்கிரவர்த்தினியின் சரித்திரமானையால், பலவித ராஜநீதிகளும் தருமாசாரங்களும் சொல்லவேண்டி நேரிட்டு, மிஸ்டர் ஷண்முகம்பிள்ளை அவைகளை இனிப்பான நல்ல நடையிற் சொல்லுகின்றார். சில இடங்களில் மகாராணியவர்களது பொழுது போக்குகளையும், அவர்கள் ராஜாங்க காரியங்களை முடிக்கும் விதத்தையும், அவர்களுக்குண்டான துக்கங்கள் சூபிலமகோற்சவக் கொண்டாட்டம் இவைகளையும், மிஸ்டர் ஷண்முகம்பிள்ளை படிக்கப் பிரியமாயிருக்கும் அழகு குறையாத சுலப நடையில் எழுதியிருக்கிறார். இந்தப் புஸ்தகமானது சமீபத்தில் தமிழில் யெழுதப்பட்டுப் பிரசுரமாயிருக்கும் நூல்களுட் சிறந்தவைகளில் ஒன்றென்று நாம் யோசனையில்லாமல் சொல்வோம்.

ஞ. அ. பை.

இரதவம்ச வசனம். (முதற்பாகம். 1—6
சருக்கங்கள்.) பண்டித நடேச சாஸ்
திரியாரால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்
பட்டு, சென்னை சர்ச் ஆப் ஸ்காட்லண்ட்
மிஷன் காலெஜ் தமிழ்ப் பிரதம
பண்டிதர் வை. மு. சடகோப ராமாநு
ஜாசாரியரால் பார்வையிடப்பட்டது .. 0 12 0

சங்கீதம். வர்ணமெட்டுகள் போட்ட பாட்டு
களுடன் கூடியது. (கற்கவும், கற்பிக்
கவும் தகுந்த முறை.) ரூவ பஹதூர்
ஸி. நாகோஜி ராவ் இயற்றியது ... 1 0 0

இராகவீபோதிநி. பெயர்பெற்ற மஹாவை
த்தியநாத அய்யரவர்களுடைய சிஷ்ய
ராகிய பழமநேரி சுவாமிநாத அய்யரா
ல் இயற்றப்பட்டது... ... 0 8 0

கற்பிக்கும்முறை. (வாசகம், எழுதல், கணி
தம்.) பாலபாடசாலை உபாத்தியாயர்
களின் பொருட்டு ரூவ பஹதூர் ஸி.
நாகோஜி ராவ் இயற்றியது ... 0 6 0

நான்காம் வகுப்புத் தமிழ்ப்புத்தகம். புதுக்
கோட்டை மஹாராஜா காலெஜ் தலை
மைப் புலவர் இராதாக்கிருஷ்ணைய
ரால் தொகுக்கப்பட்டது. மூன்றாம்
பதிப்பு ... 0 8 0

ஸ்ரீநிவாஸ, வரதாசாரி அண்டு கம்பெனி,

திருவல்லிக்கேணி.